

erawan

M. C. BEATON

M. C. BEATON

Agatha Raisin
és a
sarlatán lélekbűvár

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Dishing the Dirt

Copyright © 2015 by M. C. Beaton

Minden jog fenntartva

Printed in the United States of America
For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

Fordította: LAIK ESZTER

Copyright © 2015 by M. C. Beaton

Hungarian translation © Laik Eszter, 2018

© Erawan Könyvkiadó, 2018

Felelős kiadó: Fejős Éva

Felelős szerkesztő: Papp Diána

A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes

Borítóterv: CreaKtive

Tördelés: CreaKtive

Borítóillusztráció: CreaKtive

Elektronikus változat:

Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5652-18-9

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszéd a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

*Martin Palmernek
sok köszönettel áldozatos munkájáért*

Első fejezet

Egy lehangolóan szürke tél után a tavasz virágözönnel, kék égbolttal és langyos szellővel köszöntött a cotswoldsi falucskára, Carselyre.

Ám valahol egy magándetektív szíve mélyén vihar dúlt.

Amikor Agatha Raisin még tagja volt az időközben megszűnt helyi Hölgyegyletnek, ismerte az összes betelepülőt. Azóta viszont ideje jelentős részét a falun kívül töltötte, és fogalma sem volt, ki az a szikár nő, aki ráköszönt, mikor épp a szemetet vitte ki.

– Mrs. Raisin, ugye? – kiáltotta az asszony éles hangon.

Agatha odalépett a kerítéshez.

– Victoria Bannister vagyok – mutatkozott be a nő. – Annyira csodálom önt!

Victoria idősödő nő volt, keskeny arcát hosszúkás orr szelte ketté, a szeme fakón fénylett.

– Ó, csak a munkámat végzem – felelte Agatha.

– De olyan messzire jutott a nyomorúságos kezdethez képest!

– Miféle nyomorúságos kezdet? – horkant fel Agatha. Egy

birminghami nyomornegyedben nőtt fel, és mindig rettegett tőle, hogy egyszer valahol, valamiképp leleplezik az előkelőség máza alatt megbújó régi valóját.

– Hallottam a gyerekkoráról, a részeges szülőkről... Annyira csodálom – ismételte meg újra Victoria, miközben fakó szemével Agatha arcát fürkészte.

– Na, húzzon el innen! – förmedt rá Agatha dühösen, és visszatrápolt a házba, becsapva maga mögött az ajtót.

Victoria boldogan sétált el az Orgona közön. Imádtta felpiszkálni az embereket.

Odabent Agatha zordan méregette a tükörképét. Fényes, barna hajjal, apró maciszemekkel, telt ajakkal büszkélkedhetett, és bár termete alacsony volt, hosszú, formás lábakkal áldotta meg a sors. Az évek során ugyan kialakította magának a megfelelő öltözködési és beszédstílust, a lelke mélyén azonban sebezhető maradt. Az ötvenes évei elején járt, de naponta emlékeztette magát, hogy az ötven az új negyven.

Volt férje, James Lacey, aki útikönyveket írt és folyton utazott, épp visszatért külföldről. James jól ismerte exfelesége múltját, akárcsak Agatha barátja, Sir Charles Fraith. Annyi bizonyos, hogy egyikük sem pletykálhatott. Agatha egyszer már számon kérte ezt Jamesen, de a férfi határozottan tagadta. Meg kell tudnia, ki volt az információforrás. Jill Davent, egy pszichológusnő, aki mostanában költözött a faluba, nemrég valahogy kikutatta Agatha múltját. James megesküdtött, hogy semmit nem mondott a nőnek – de akkor honnan az ördögből szedhette, amit tudott?

Agatha a féltékenységtől hajtva kereste fel Jillt, mert meglátta, hogy James a nő körül serteperfél. A pszichológusnak egy erősen kiszínezett gyerekkorról kezdett hantázni, de amikor Jill leleplezte a hazugságot, Agatha dühösen elvágatott.

– Manapság bármilyen kutyaütő kinevezheti magát terapeutának – morogta a macskáinak. – Sarlatánok!

Átment a szomszédba, és becsöngetett volt férjéhez. James mosolyogva üdvözölte.

– Gyere be, Agatha. Főztem kávé. Ha muszáj rágyújtanod, menjünk ki a kertbe. Agatha a kert mellett döntött, nem azért, mintha annyira dohányozni akart volna, hanem mert a házban James agglegényéletének minden darabja arra emlékeztette, mily kevés hatással volt a férfi életére, amíg házasok voltak.

Odakint rigók csipkedték a kikopott füvet, a kert végében egy magnóliafa készült virágba borulni, rózsaszín bimbói duzzadtan meredtek a kék égre.

James kihozott két csésze kávé és egy hamutálat.

– Valaki pletykált rólam – szólalt meg Agatha. – Jill Davent lehetett. Más is tudomást szerzett a múltamról.

– Sosem értettem, miért szégyelled annyira a gyerekkorod – jegyezte meg James. – Mit számít ez?

– Nekem számít – jelentette ki Agatha. – A gloucestershire-i középosztály nagyon sznob.

– Csak azok, akiket nem érdemes ismerni sem – szögezte le James.

– Mint némelyek a te barátaid közül? Elmondta valamelyiknek?

– Természetesen nem. De ezt már tisztáztuk. Senkivel nem szoktalak kitárgyalni.

De Agatha észrevett valami futó kis zavart James kék szemében.

– Mondtál valamit rólam.

James beletúrt sűrű, sötétbarna hajába, ami a halántékánál finoman őszült. Átkozta magában Agatha megérzéseit.

– Semmit nem mondtam a múltadról, de elvittem Jillt vacsorázni, és sokat kérdezgetett rólad. Csak az eseteidről meséltem neki.

– Gwen Simple hozzá jár terápiára. Jill tudja, hogy dolgoztam ezen az ügyön, amikor majdnem a Gwen fia által készített húsos pitében végeztem töltelékként.

Agatha a legutóbbi ügye során leleplezett egy darabolós gyilkost Winter Parvában. Habár gyanította, hogy a gyilkos anyja, Gwen segédkezett a rémtettekben, nem volt bizonyítéka a nő ellen.

– Igazából többé-kevésbé miattad volt, hogy nemcsak Jillt vittem el vacsorázni, de Gwent is.

Agatha rámeredt Jamesre, és nem kerülte el a figyelmét, hogy magas, atletikus termetével a férfi vonzóbb, mint valaha. Jill úgy nézett ki, mint egy szorulásos vidra, de Gwen Simple-ben volt valami, ami térdre kényszerítette a férfiakat.

– Na, és mivel állított maga mellé az a ravasz, sunyi kis Gwen?

– Agatha! Az a szegény nő még mindig nem heverte ki az őt ért traumát. A vacsora java részében egyébként is Jill beszélt.

Gwen biztos valami középkori stílusú ruhát viselt, ami

passzolt a középkori külleméhez, gondolta keserűen Agatha. Az ilyennek ki sem kell nyitni a száját, csak ülni, és a férfiak máris elalélnak.

– És volt valami mondanivalója Jillnek az ügyről? – ütötte tovább a vasat Agatha. – Gondolom, Gwen eladta a pékséget és odébbállt.

– Jill természetesen nem beszél a kliensei dolgairól – emlékeztette James. – Gwen egyébként Ancombe-ba költözött.

– Gondolhattam volna, hogy igyekszik a lehető legmesszebb elhúzni a csíkot Winter Parvából – grimaszolt Agatha. – Nyilván sok falubeli gondolja úgy, hogy bűnös.

– Épp ellenkezőleg, a többség nagyon is együtt érez vele.

– Na persze!

Agatha úgy határozott, felhívja barátnőjét, Mrs. Bloxbyt. Hirtelen majd' kifúrta az oldalát a kíváncsiság, miért vájkált a múltjában ilyen elszántan az a pszichológus. Mint mindig, a lelkész felesége örömmel látta őt, nem így a férje, aki bezárkózott a dolgozószobájába.

Miközben Mrs. Bloxbyval kimentek a kertbe, Agatha elpanaszolta az aggodalmait.

– Mindjárt hozok egy pohár sherryt – igyekezett megnyugtatni Mrs. Bloxby.

Miközben barátnőjét várta, Agatha úgy érezte, kezd lecsillapodni. Odaát a templomkertben az ódon sírkövek között nárciszok ringatóztak a szélben.

Mrs. Bloxby megjelent egy likőrösüveggel és két pohárral. Miután kitöltötte az italt, így szólt:

– Különösnek találom, hogy Miss Davent ilyen érdeklődéssel kutat a múltjában. Fenyegetést láthat magában. És ha így van, vajon mit rejteget?

– Erre én is gondolhattam volna – nézett maga elé Agatha. – Úgy látszik, figyelmetlen vagyok. És miért indít praxist éppen Carselyben? Egy városban nyilván több kliense lenne.

– Szerintem ő csinálja magának a klienseket – vélekedett a lelkészné.

– Ezt hogy érti?

– Például meglátogatott engem is. Azt mondta, szörnyű érzés lehet, hogy nincs gyermekem. Látja, ez egy fájdalmas pont. Megpróbált csőbe húzni, hogy vegyem igénybe a szolgáltatásait. Közöltem vele, hogy nagyon elfoglalt vagyok, és becsaptam az ajtót. Mindenkinek van valami gyengéje, valami gyarlósága. Nem akarok pletykálkodni, de elég szép patientúrát épített ki magának. Innen is, meg a környékbeli falvakból is sokan jönnek hozzá. Rendkívül okos nő. Magát is foglalkoztatja a kérdés, hogy miért vette ily módon célba.

Hétfő reggel Agatha kis nyomozógárdája összegyűlt a szokásos megbeszélésre. Ott volt Toni Gilmour, a szőke és gyönyörű fiatal lány; Simon Black a maga bohócos arcvonásaival; az exrendőr Patrick Mulligan; Phil Marshall, az elegáns, ősz úriember és a titkárnő, Mrs. Freedman.

Agatha úgy döntött, nem titkolózik többé hitvány múltját illetően, és elmondta a többieknek, hogy Jill valamiért célba

vette, de elképzése sincs az okáról.

– Van elég munkánk – mondta –, de ha akad szabad kapacitások, nézzük meg, mit tudok róla kideríteni. Manapság bárki állíthatja magáról, hogy terapeuta, mindenféle képesítés nélkül. Nem emlékszem, hogy láttam volna kitévé nála valamilyen oklevelet.

– Elmehetnék hozzá, és megkérdezhetném, miért szállt rád – vetette fel Phil. – Úgyis le fogja tagadni, de legalább körülnézhetek.

– Jó ötlet – bólintott Agatha.

– Felhívom, és meglátjuk, tudok-e egyeztetni egy időpontot vele ma estére – mondta Phil.

– Csak vigyél magaddal hatvan fontot – figyelmeztette Agatha. – Biztos, hogy minden látogatást konzultációnak tekint.

Phil este elindult Jillhez, miután nyolc órára megbeszélték a találkozót. A terapeuta otthona a Carselyből kivezető út mentén állt. Egy régi, vörös téglás, kétszintes parasztház volt, elég ütött-kopottnak látszott. Phil, aki Carselyben élt, tudta, hogy üresen állt egy ideig. Egy rendezetlen kis előkert tartozott hozzá, a mohás gyepen két babérbokor kókadozott.

A függönyök be voltak húzva, de Phil látta, hogy bent ég a lámpa. Becsengetett, és várt.

Jill ajtót nyitott, és végigmérte a férfit szelíd arcától fehér haján át kifényesített cipőjéig.

– Jöjjön be – intett.

Phil egy kicsi, sötét előszobába toppant. Jill kitárt egy ajtót

balra, és bevezette őt a konzultációs szobába. Phil körbepillantott a falakon. Több bekeretezett oklevelet is észrevett. A falakat sötétzöldre festették, és a padlót is sötétzöld szőnyeg borította. Egy mahagóni íróasztalon egy Viktória-korabeli kristály tintatartó és egy telefon állt, más nem is volt a csillogóan fényes felületen.

Az asztallal szembefordítva egy kényelmes bőrfotel állt, a sarokban egy rojtozott ernyőjű állólámpa szórta lágy fényét.

Jill leült az íróasztal mögé, egy mozdulattal jelezve Philnek, hogy ő a fotelben foglaljon helyet.

– Miben segíthetek? – Mély, erős hangja volt.

– Agatha Raisinnek dolgozom – kezdte Phil –, és ön különféle történeteket terjeszt a faluban az ő nyomorúságos gyerekkoráról. Miért?

– Mert pazarolta az időmet. Egyéb kérdés?

– Ön segíteni hivatott az embereknek – folytatta Phil nyugodt hangon. – Nem pedig arra, hogy megpróbálja lerombolni a reputációjukat. A viselkedése nem illik egy gondoskodó terapeutához.

– Húzzon innen a pokolba! – kiáltotta Jill hirtelen jött indulattal.

Phil felállt, ám ebben a pillanatban a szívéhez kapott, megragadta az asztal szélét támasztékként, majd a földre rogyott.

– Vén hülye – morogta Jill. – Már a munkáját sem bírja végezni. Jobb, ha hívom a mentőket. – Azzal felkapta a telefont az asztalról, és kisietett a szobából.

Phil gyorsan talpra szökkent, elővett egy mini

fényképezőgépet, és lefotózta a diplomákat a falon, mielőtt visszaereszkedett a földre és becsukta a szemét.

A nő visszajött, és lenézett rá.

– Egy kis szerencsével kinyiffant – jegyezte meg gonoszul, aztán ismét kiment. Még azzal sem strapálta magát, hogy kitapintsza Phil pulzusát, vagy meglazítsa a gallérját.

Phil ismét felpattant, csendesen kiosont az előszobába. Hallotta Jill hangját a másik szobából, de nem tudta kivenni, miről beszél.

Kisurrant a bejárati ajtón, és elsietett. Úgy tervezte, e-mailben átküldi a fotókat Agathának.

Aznap este Agathának kedve támadt elmenni a helyi kocsmába egy italra. Éppen elindult otthonról, amikor meglátta, hogy James Jillt üdvözli, és szívébe döfött a féltékenység.

A kocsmában egyik sarkában három szőke nő álldogált, akiket a helybeliek „trófeafeleségnek” csúfoltak. Mindannyian gazdag férfihoz mentek hozzá, és úgy pletykálták, már vagy a harmadik vagy negyedik asszonyok voltak a sorban. A férjek a fővárosban dolgoztak, őket itt hagyták egész hétre, de lerítt róluk, hogy majd’ belepusztulnak a London utáni sóvárgásba. Meg sem lehetett őket különböztetni: duzzadra feltöltött ajkak, agyonszoláriumozott bőr, valamint a szigorú diéta és a személyi edző által formásra kialakított test.

A nőknek lehet trófeaférjük? – tűnődött Agatha. Most, hogy már nem epekedik James után, gondolta bánatosan, talán azért akarja, hogy jóképű exférje facér maradjon, hogy ő továbbra is villoghasson a társaságában, amolyan „nézzétek csak, mi van

nekem” módra.

Kinyílt a kocsmaajtó, és Sir Charles Fraith sétált be elegáns öltözékében, tökéletesre nyírt frizurájával – szinte macskaszőrű benyomást keltett sima szőke hajával, finom vonásaival. Amikor meglátta Agathát, kért egy italt a bárpultnál, aztán csatlakozott hozzá.

– Mi újság? – érdeklődött.

– Semmi jó. – Agatha elmesélte a Jill Davent-ügyet.

– Szóval, veszélyforrást lát benned – állapította meg Charles.

– De mitől ijedhetett meg?

– Ezt próbálom én is kideríteni – felelte Agatha. – Dühít ez a dolog. Phil ma este ott járt a nőnél, és csinált pár fotót az okleveleiről. Hamarosan átküldi őket.

– Fogadok, hogy csak Jill Davent malmára hajtod a vizet azzal, hogy dühöngsz miatta – jegyezte meg Charles. – Te egy régi vágású sznob vagy, Aggie. Olyan korban élünk, amikor mindenki telehencegi a világot a sanyarú gyerekkorával, ha olyan volt neki.

– Nem vagyok sznob – mordult fel Agatha, és a trófeafeleségek kicsit odébb kacarászni kezdtek.

– Jaj, ne nevéssenek ilyen nagyon – csattant fel Agatha. – Recseg tőle a botox!

– Veled az ember legszívesebben láthatatlanná válna – takarta el arcát a kezével Charles. – Menjünk, nézzük meg azokat a fotókat.

Hazaérve Agatha rögtön megpillantotta az előszobájában Charles utazótáskáját, és összevonta a szemöldökét. Gyakran

bosszankodott amiatt, ahogy a férfi ki-be jár az életéből, és olykor az ágyából is.

Leültek a számítógép elé.

– Itt is vannak – mondta Agatha. – A jó öreg Phil. Lássuk csak. Egy mesterszakos diploma a Maliumba Egyetemről. Az meg hol van?

– Afrikában. Csak be kell fizetni, és kaphatsz bármilyen fokozatot. Láttam egyszer az interneten.

– Aromaterápiás oklevél a bristoli Alternatív Gyógyászati Központból. Taj-csi diploma.

– Az honnan van?

– Tajvanról.

– Ez a nő egy szélhámos, Agatha, felejtsd el.

– Nem tudom, Charles. Gwen Simple-t kezeli, és esküszöm, hogy az a nő segédkezett a gyilkosságokban. Nagyon kíváncsi lennék, miről beszélhetett.

– Hagyd már ezt az átkozott nőt – nyomott el egy ásítást Charles. – Megyek lefeküdni. Te nem jössz?

– Majd később. És az én ágyamba fekszem.

Agatha sosem ismerte volna be, hogy néha magányosnak érzi magát, de egy kicsit elszomorodott, amikor a reggelinél Charles könnyedén bejelentette, hogy hazamegy.

Az elkövetkező napokon igen sok munka akadt a nyomozóirodában, így hát a csapatnak félre kellett tennie Jill ügyét.

A hétvégére azonban beköszöntött a helybeliek által csak áprilisi télnek nevezett időjárás, viharos széllel, zuhogó esővel

és hódarával.

Agatha úgy döntött, elautózik Oxfordba, és egy finom ebéddel kényezteti magát. A cicái, Boswell és Hodge egyre csak a bokája körül dörgölöztek, Agatha sajnálta, hogy nem viheti őket magával.

A Gloucester Green tér parkolójában tette le az autót, elképedt a parkolási díjon, aztán elindult a Cornmarketen, Oxford legfőbb bevásárlóutcáján. Jellemző, hogy ez a helyszín egyszer sem szerepelt a Morse felügyelő eseteiben, a producerek jó érzékkel felismerték, hogy a nézők az egyetemi épületeket és a templomtornyokat szeretnék látni, nem a shoppingolók áradatát meg az üzletláncokat.

Agatha először arra gondolt, a Randolph Hotelben ebédel majd, de végül a McDonald'sba tért be, nem zavartatva magát egy eszelős tekintetű nő kiáltozásától, aki „kapitalista disznónak” nevezte. Agatha rendelt egy hamburgert sült krumplival és egy kávéval, majd szerzett egy asztalt, miután szúrós tekintettel megállt két diák fölött, akik felálltak és távoztak. Már megbánta, hogy nem a Randolph-ba ment. Az egész a politikai korrektség hibája, meg az olyanoké, mint az a nő, aki rákiabált, gondolta. Az ilyenek miatt az ember legszívesebben juszt is nercbundát hordana, elszívna napi húsz cigit, és pusztán daczból is a Mekiben étkezne.

Feltűnt neki, hogy egy alacsony, őszes hajú férfi figyeli őt a terem másik feléből. Amikor találkozott a tekintetük, a férfi félmosolyra húzta a száját, és üdvözlésképp felemelte a kezét.

Az evéssel végezvén Agatha kifelé menet odalépett a férfi asztalához.

– Ismerjük egymást? – kérdezte.

– Nem, de egy szakmában dolgozunk – felelte az. – Clive Tremund vagyok. Összevethetnénk a feljegyzéseinket. Nincs kedve elmenni valahová meginni egy italt? Mit szólna a Randolph-hoz? Jólesne egy kis elegancia.

Míg a Cornmarketen sétáltak, Clive elmondta, hogy nemrég átköltözött Bristolból Oxfordba, hogy itt nyissa meg az irodáját.

A Randolph bárjában Agatha, miután szemrevételezte Clive olcsó öltönyét, így szólt:

– Majd én rendelek.

– El tudom magát számolni költségként – mosolygott a férfi.

Agatha megvárta, míg a pincér felveszi a rendelésüket és kihozza az italt, majd megkérdezte Clive-ot, hogy értette a megjegyzését.

– Ugye nem azt akarja mondani, hogy én is egy megbízása tárgya vagyok?

– Az egyetlen ok, amiért megszegem a titoktartást az ügyfelem kilétével kapcsolatban – mondta Clive –, hogy az a ribanc nem fizetett ki, és úgy tűnik, nem is fog.

– Ez a ribanc egy pszichológus volna, bizonyos Jill Davent?

– Pontosan. Mindent ki kellett derítenem magáról, amit csak tudok. Megszerezni a születési anyakönyvi kivonatát.

– Megölöm! Mivel indokolta?

– Azt állította, hozzá fog menni James Laceyhez, a maga exférjéhez. Mint mondta, ha maga rá tudta venni valamikor, hogy feleségül vegye, akkor ő talán tanulhat abból valamit, ha alaposan megismeri magát.

– Szerintem rejteget valamit, és távol akar tartani magától –

töprengett Agatha.

– Ne mondja el neki, hogy elárultam – kérte Clive. – Még kifizethet, habár valószínűleg bíróság lesz a vége. Az egyik első ügyfelem volt.

– Miért jött el Bristolból?

– Elváltam. Nem akartam az új pasassal látni a feleségem. Fájt. Aztán meg kellett szereznem a magánnyomozói engedélyt.

– Én is most kaptam meg az enyém – bólintott Agatha. – Hogy megy az üzlet?

– Lassacskán beindul. Elkóborolt kölykök, drogos kamaszok, ideges szülők, ilyesmik.

– Mit gondol erről a Jill Daventről?

– Elég egyenes volt, amíg át nem adtam neki a jelentést magáról, utána valami gonosz kárörömöt láttam rajta. Kértem tőle a díjamat, mire ő még több információt követelt. Azt állította, hogy a maga első férjét meggyilkolták, lehet, hogy a rendőrség tévedett, és maga ölte meg. Én erre nem léptem semmit. Írtam neki egy e-mailt, hogy amíg nem fizet, nem folytatom a munkát. Mírcesterben volt a székhelye, mielőtt áttette Carselybe.

– Majd én fizetek helyette – jelentette ki Agatha. – Küldjön nekem egy írásos nyilatkozatot arról, milyen indokkal bérelte fel magát Davent. – Agatha elővette a csekkfüzetét. – Most rögtön fizetek. – Megírt egy csekket, és átnyújtotta.

– Ez nagyvonalú – bólintott Clive. – Örülök, ha nem kell többet látnom azt a nőt, legfeljebb a bíróságon. A hideg is kirázott tőle.

Miközben Agatha visszafelé autózott Carselybe, érezte, hogy nőttön nő a haragja. A faluba vezető útra ráfordulva, nem messze Jill házatól egy öreg Ford döcögött az út közepén. Agatha dühösen rádudált, de a kocsit csak cammogott tovább vagy húsz mérföld per órás sebességgel.

Victoria Bannister vezette. Meglátta, hogy Agatha megáll Jill háza előtt, így ő is lehúzódott kicsit odébb. Nem hagyta nyugodni a kíváncsiság, hátha kihallgathat valamit abból, mire készül Agatha.

Jill konzultációs szobájának ablaka tárva-nyitva állt, Agatha hangja tisztán és érthetően hallatszott.

– Hogy merészel felbérelni egy detektívet, hogy az életemben vájkáljon? Szálljon le rólam, vagy megölöm! De mielőtt ezt megteszem, maga ócska szutyok, még beperelem a magánélet megsértéséért.

– Vicces lenne egy olyan nőtől, aki éppen ilyesmivel keresi a pénzét – vágott vissza Jill.

Agatha kiviharzott, épp amikor Victoria odarohant az autójához, és ezúttal már sebesebb tempóban tűzött el.

Második fejezet

Mrs. Bloxby egyre csak aggódott, mióta Agatha elmesélte neki: Jill fizetett egy magándetektívnek, hogy kinyomozza a múltját. A lelkészné azon a véleményen volt, hogy Mrs. Raisinnek egyszerűen meg kellett volna kérdeznie Miss Daventet, miért volt ez ennyire fontos neki.

Két nappal Agatha és a terapeuta összetűzése után hideg, tiszta idő köszöntött a falura. A magnóliafa viaszos virágai a különleges kék hold fényében csillogtak az éjszakai ég alatt. Azt beszéltek, a ritka jelenség a kanadai erdőtüzek miatt látható.

Mrs. Bloxby hirtelen elhatározásra jutott. Felkeresi ezt a terapeutát, és maga fogja számon kérni. Felvette régi-jó tweedkabátját, és nekivágott a dombnak, amely Jill házához vezetett.

Becsöngetett, és várt. A konzultációs szobában égett a lámpa. Talán épp terápia folyik, gondolta Mrs. Bloxby, és Miss Davent úgy döntött, nem nyit ajtót. De ha már idáig eljött, nem akaródzott elmennie. Megzörgette az ajtót, és bekiáltott:

– Van itthon valaki?

Csend.

Mrs. Bloxby odalépett az ablakhoz, és bekukucskált a függöny résén. Ijedtében a lélegzete is elakadt. Két lábat látott a padlón, a test többi részét eltakarta egy íróasztal.

Visszament az ajtóhoz, és lenyomta a kilincset. Nem volt bezárva. Mrs. Bloxby egyenesen a konzultációs szobába sietett, megkerülte az íróasztalt, ahol Jill Davent szörnyűségesen eltorzult arca meredt rá. Egy színes sál tekeredett szorosán a nyakára.

A lelkészné úgy hátrált ki lassan, mintha valami királyi személytől távozna. A lába elgyengült és reszketni kezdett.

Kiérve beletúrt elnyűtt bőrtáskájába, elővette a mobiltelefonját, és tárcsázta a 999-et.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire kiértek a rendőrök. Mialatt Mrs. Bloxby a ház előtt várakozott, a részvételen kék hold magasabbra kúszott az égen. A lelkészné megkönnyebbülten nyögött fel, amikor meghallotta a közeledő szirénákat.

Csak akkor jutott eszébe, hogy fel kellett volna hívnia Agatha Raisint, amikor az előzetes vallomása után visszatért a parókiára, és aggódó férje megölelte.

Agatha épp hazafelé tartott, amikor elérte őt Mrs. Bloxby hívása.

– Ó, istenem! – rémült meg a hírtől. – Hiszen én megfenyegettem, hogy megölöm!

– Hallotta valaki? – kérdezte Mrs. Bloxby.

– Nem. De fogadok, hogy Gwen Simple a tettes. Esküszöm, az a nő egy gyilkos.

Miközben Agatha áthajtott a falun, látta a rendőrségi autókat és egy mentőt, valamint a helybeliek egy kis csoportját, amint a kordonon kívül ácsorognak. Leparkolt az út mentén, és csatlakozott a csoportosuláshoz.

Victoria Bannister észrevette, hogy közeledik, és elkiáltotta magát:

– Itt a gyilkos! Hallottam a fenyegetőzését, hogy megöli őt!

Wilkes főfelügyelő megfordult, és látta, hogy Victoria a vádaskodástól eltorzult arccal Agathára mutogat.

– Wong – fordult Billhez –, hozza ide Raisint meg azt a másikat, aki ordibál, akárki legyen is az.

„Hány gyötrelmes órát töltöttem már ebben a kihallgatószobában, miközben kérdésekkel bombáztak...” – borongott magában Agatha. A főkapitányságra kísérték be, ahol Wilkes hallgatta ki.

Agatha ezredszerre is elmagyarázta, hogy mitől gurult dühbe – rájött, hogy Jill felbérelt egy magándetektívet, akit megbízott Agatha múltjának felkutatásával.

– Szeretném ugyanis titokban tartani a nyomorúságos gyerekkorom – tette hozzá.

– Maga egy sznob – vakkantotta Wilkes együttérzés nélkül. – Az én apám hordár volt a vasútnál, az anyám pedig egy gyárban dolgozott, de én büszke vagyok rájuk.

– Biztos vagyok benne, hogy kiváló emberek voltak – sóhajtott fel Agatha elcsigázva –, de magát nyilván nem kényszerítették, hogy egy gyárban robotoljon, és a bérét adja oda nekik, amiből piát vesznek. És egyébként az nem fordult

meg a fejében, hogy a nő távol akart tartani magától? Vegyük mindjárt azt, hogy Gwen Simple a kliense. És miért költözött el Mircesterből?

– Ez a mi dolgunk, hogy kiderítsük, a magáé meg az, hogy ne üsse bele az orrát a rendőrség ügyeibe! – recsent rá Wilkes.

Agatha elmondta, hogy este nyolcig az irodájában tartózkodott, majd Mircester szélén állt meg tankolni. Igen, megvan róla a blokk.

Billre pillantott egy kis együttérzésért, de rendőr barátja arca kifejezéstelen maradt.

Mire elengedték, és közölték vele, hogy ne hagyja el az országot, Agathát majd' szétvetette a düh.

Indulatos szóáradata mind Mrs. Bloxbyra zúdult, aki bevitte őt a kapitányságra, és most hazafelé tartottak a kocsijával Carselybe. Amikor Agatha elhallgatott egy pillanatra, hogy levegőt vegyen, barátnője lágyan így szólt:

– Ez a legjobb ösztönzés, hogy megtalálja Miss Davent gyilkosát. Biztos vagyok benne, hogy csodálatos érzés lenne elégtételt venni Mr. Wilkesen.

– Igen – mondta Agatha lassan. – Valami biztos, hogy bűzlik Jill körül. Megbízom azt a magándetektívet, akit felbérelt, hogy nyomozzon nekem.

Mrs. Bloxby meglepetten pillantott rá.

– Hogyhogy? Hiszen megvannak a saját nyomozói.

– Az igaz – bólintott Agatha. – A pillanat hevében tettem, de minden segítségre szükségem lesz. Hirtelen valahogy megugrott a hűtlenségi esetek száma, és bármennyire is gyűlölöm ezeket, jól fizetnek. Mindannyian le vagyunk kötve.

Tudom, hogy maga nem szereti a pletykálkodást, de valamerre mégis el kell indulnom – ki járt a faluból terápiára Jillhez?

– Szerintem nem ártok vele, ha elmondom. A takarítónője, Mrs. Simpson.

– Mi? Doris? A legjózanabb ember, akit ismerek. Még valaki?

– Azt hiszem, Miss Bannister is járt nála.

– Az a ronda tyúk. Meg tudnám ölni.

– De Mrs. Raisin!

– Ő az oka, amiért fél éjszakára ott fogtak a rendőrségen. Ki van még?

– Mrs. Tweedy.

– Az az öregasszony, aki a parókia utáni saroknál lakik? Mi lehet a baja?

– Szerintem csak a magány – vélte Mrs. Bloxby. Aztán vonakodva hozzátette: – Mr. Lacey is sok időt töltött Miss Daventnél. Persze, jártak hozzá más faluból való nők is, de azokat nem tudom, kicsodák.

Amikor Mrs. Bloxby befordult az Orgona közbe, ahol Agatha lakott, észrevették, hogy James háza előtt leparkol egy autó. Bill Wong és Alice Peterson nyomozó szálltak ki belőle. Bill meglátta Agathát, és intett a lelkésznének, hogy álljon meg.

– Még nem fogsz tudni lefeküdni – szólt be Agathának a kocsi ablakán. – Szeretnék feltenni pár további kérdést. Mrs. Bloxby, nem tartom fel...

– Akarja, hogy én is bemenjek? – kérdezte a lelkészné, amikor Agatha kiszállt a háza előtt.

– Nem, így is eleget tett értem, köszönöm – nézett rá Agatha. Hirtelen késztetést érzett, hogy megölelje a barátnőjét, de

végül meggondolta magát. Agatha Raisin valahogy sosem ölelt meg senkit – kivéve a jóképű férfiakat.

Miután bement, lehuppant a kanapéra. A cicák reménykedve dörgölöztek hozzá. A gazdájuk gyakran megfélemezte róla, hogy már megetette őket, és újra kaptak vacsorát, de ezúttal túl fáradt volt, hogy megmozduljon.

Épp lecsukódott a szeme, amikor meghallotta a csengő parancsoló berregését. Feltápáskodott, kiment ajtót nyitni, és morcosan nézett a két rendőrrre.

Bevezette őket a konyhába.

– Üljetek le, és essünk túl rajta gyorsan.

– Át kell vennünk még egyszer – mondta Bill megnyugtató hangon. – Neked tudnod kéne, hogy nem lehet csak úgy fenyegetőzni, hogy megölünk valakit.

– Nagyon dühös voltam – felelte Agatha. – Hogy mer felbérelni egy nyomozót, hogy vájkáljon a múltamban?

– Ki fogjuk kérdezni Clive Tremundot – felelte Bill. – Kezdd az elején.

Agatha nem akarta bevallani, hogy kezdetben hazudott Jillnek a gyerekkoráról. Ha orrára kötöd egy nyomozónak, hogy hazudtál, könnyen feltételezheti, hogy minden másban hazudsz. Részletesen beszámolt az előző napról. Egy házasságtörési eseten dolgozott, Phillel ment ki terepre. Megvannak a fotók, amivel bizonyítani tudja. Aztán mindketten találkoztak az ügyfelük ügyvédjével, és átadták neki a bizonyítékot. Agatha késő estig dolgozott, gépelte a többi függőben lévő ügy jegyzeteit, és éppen hazaindult, amikor Mrs. Bloxby hívta.

– Miért szólítja Mrs. Bloxbyt a vezetéknevén? – érdeklődött Alice, amikor véget ért a kihallgatás.

– Működött egy nőegylet a faluban, amikor ideköltöztem – magyarázta Agatha. – Mindannyian így szólítottuk egymást, és valahogy megmaradtunk ennél. Tudom, hogy furcsa ez manapság, amikor boldog-boldogtalan a keresztnévén szólítja a másikat, de én akkor is jobban szeretem. Utálom, amikor a kórházban a nővér csak Agathának hív. Valahogy túl bizalmaskodó. Mintha egy bizonyos életkoron túl azt hinnék, hogy a második gyerekkoromat élem. – Elnyomott egy ásítást.

– Most már hagyunk aludni – állt fel Bill.

Amikor távoztak, már a hajnalpír fénye áradt be a konyhába. A reggel friss és gyönyörű volt. Agatha kiengedte a kertbe a cicákat. Magához vett a konyhából egy tekercs papírtörölt, letörölgette a kerti nyugágyról a harmatot, és elnyúlt rajta. Élvezte a felkelő nap simogatását az arcán, a tavaszi virágok illatát.

Lehunyta a szemét, és elszundított. Két óra múlva egy rémálom fojtogatta: átesett egy hajó korlátján, és miközben a jeges vízzel küzdött, a korláton áthajolva Jill hahotázott rajta.

Arra ébredt, hogy az eső szaporázza, és ő bőrig ázott. Beszaladt a házba, az emeleten ledobálta magáról nedves ruháit, vett egy forró zuhanyt, hálóingbe bújt, és elvackolta magát az ágyban.

Kora délután ébredt fel, és visszakapcsolta a mobiltelefonját, amit elalvás előtt zárt le. Ellenőrizte az üzeneteket. A munkatársai aggódtak érte, és néhány újságíró kereste.

Felöltözött, fáradtan lecammogott a földszintre. Az összehúzott függöny résén át kinézett a nappaliból az utcára, és látta, hogy a sajtó a háza előtt tolong. Agatha visszament az emeletre, átvett egy régi pólót, egy laza nadrágot, melegítőfelsőt és futócipőt.

Leérve kislisszolt a hátsó kertbe, fogta a létrát, és nekitámasztotta a kerítésnek. Úgy tervezte, majd a kerítés tetején áthúzza a létrát a túoldalra, de ahogy odafent egyensúlyozott, sehogy sem sikerült megoldania. Épp feladni készült, amikor megjelent alatta James a kis ösvényen, ami hátul elválasztotta a házukat.

– Hozom a létrám! – kiáltott fel Agathának.

Ha egy filmben lennék – tűnődött Agatha morcosan –, az erős karjai közé vethetném magam.

A nap nyirkosan csillogott a ház előtt magasodó orgonabokor zsenge levelein, ami szerencsére eltakarta a jelenetet az újságírók szeme elől; egyébként kiszúrták volna Agathát a magasban.

James egy oldalkapun átcipelt a kertjéből egy létrát, és nekidöntötte a kerítésnek. Agatha lemászott. Rámosolygott a férfira, aztán gyorsan leszegte a fejét, mert rájött, hogy nincs kisminkelve.

– Gyere be, igyunk egy kávé – indítványozta James. – De pár szót mindenképp mondanod kellene az újságíróknak, még ha csak annyit is, hogy „nincs mit mondanom”, máskülönben itt fognak tipródni egész nap.

– Ebben az öltözékben?!

– Agatha... Na jó. Másszunk vissza, szedd rendbe magad,

aztán állj ki eléjük.

James már fél órája várta exfeleségét a konyhában, mire az végre levonult a lépcsőn, teljes sminkben és magas sarkúban billegve.

Kiment a ház elé, hogy beszéljen az újságírókkal. Rutinosan válaszolt a kérdésekre, miközben surrogta a tévékamerák és az arcába villogtak a vakuk. Igen, hosszú időt töltött bent a rendőrkapitányságon. Hogy miért? Mert magánnyomozó, és abban a faluban él, ahol meggyilkolták az áldozatot.

Ám egyszer csak rémülten látta, hogy Victoria Bannister előrenyomakodik a tömegben.

– Megfenyegette, hogy megöli! – rikácsolta a nő.

– Jill Davent felbérelt egy nyomozót, hogy derítsen ki rólam mindent – közölte nyugodtan Agatha. – Dühös lettem rá. Ennyi. A kérdés az, vajon miért tartott tőlem? Vajon mi rejtegetnivalója volt?

– Maga egy gyilkos! – kiáltott Victoria.

– Magának pedig még dolga lesz az ügyvédeimmal – vágott vissza Agatha. – Beperelem rágalmozásért.

Victoria ráncos arca megdermedt.

– Sajnálom – hebegte. – Tévedtem. – Azzal megfordult, és átverekedve magát az újságírók között eliszkolt.

Agatha hangja még utolérte:

– Minden faluban van egy bajkeverő.

Ebben a pillanatban Victoria meg tudta volna fojtani Agathát. Míg hazafelé rohant, megfogadta, hogy maga fedí fel a bűnös kilétét. Mindent pletykát ismert a faluban. Odahaza

töltött magának egy pohár sherryt, és rózsaszín álmokba burkolózott, amelyekben ő állt szemben az újságírókkal, és dicsekedett nekik arról, hogyan oldotta meg az esetet.

– Kész? – érdeklődött James, amikor Agatha visszatípett a konyhába, majd leült és lerúgta a cipőjét.

– Azt hiszem, átvonultak a parókiához, hogy szegény Mrs. Bloxbyt kínozzák tovább.

– Meg tud ő ezzel birkózni?

– Ó, persze. Egy lelkész feleségének harcedzettnek kell lennie. Régebben jó pár nővel meg kellett küzdenie, akik szemet vetettek a férjére. Nehéz életforma ez, és ő elfogadta. Az ideje nagy részében ingyen lélekgyógyászként veszik igénybe. Sokan fordulnak hozzá a bajaikkal.

– Téged is beleértve?

– Én a barátnője vagyok, az más. Felhívom Tonit, hogy helyettesítsen holnap. Azt hiszem, bemegyek Oxfordba, és beszélek Clive-val.

Clive Tremund irodája Oxford Jericho nevű elővárosában, egy szűk utcácskában működött, amely a Walton Streetből nyílt. Egy keskeny, kétemeletes épület földszintjén volt berendezve. Az ajtó magától kinyílt, ahogy Agatha megpróbálta lenyomni a kilincset.

A négyszögletű hallból balra nyílt egy tejüveg ajtó, melyen megpillantotta a „Tremund Nyomozóiroda” feliratot.

A szobába belépve Agathának elakadt a lélegzete. Maga a káosz tárult elé. Papírok heverték szanaszét mindenütt. A

fiókok kirángatva, szétdobálva. Egy iratszekrény a földön, eldőntve. Agatha lassan kihátrált, elővette a telefonját, és felhívta a rendőrséget. Az épület előtt várta, hogy megérkezzenek.

A macskaköves utcácskában teljes csend honolt.

Csak pár perc telt el, már be is gördült egy járőrautó, és ketten kiszálltak belőle. Agatha gyorsan elmondta nekik, ki ő, miért hívta őket, és mit látott. A rendőrök feljegyezték. Újabb várakozás következett, míg két nyomozó megérkezett. Agathának ismét el kellett mondania a vallomását, és kénytelen volt megvárni, míg a helyszínelők is megérkeznek.

Egyre sötétebb lett, a nyirkos, erősödő szél esőt ígért. Agatha visszament az autójához, rágyújtott, és észrevette, hogy remeg a keze. Hol lehet Clive? Mi történt vele? Érezte, hogy segítségre van szüksége. Feltűnt neki, hogy a szomszédok lassan szállingóznak kifelé a közeli házakból. Felhívta Tonit, és megkérte, hogy jöjjön a helyszínre.

– Csinálj úgy, mintha te is egy kíváncsi bámézkodó lennél. Kérdezd a szomszédokat, mielőtt idejössz hozzám.

Megérkeztek a helyszínelők, és beöltöztek anorákjaikba, mielőtt eltűntek az irodában. Hamarosan befutott Toni is. Agatha látta, amint kérdegeti a nézelődőket. Végül Toni odébb sétált, és befordult a Walton Street sarkán. Agatha nyugtalanul figyelte. Hová az ördögbe mehet?

Tíz perc múlva a lány előkerült, egy nagy barna papírzacskóval a kezében. A kocsihoz lépett, és becsusszant az anyósülésre.

– Kávés és fahéjas csiga – mondta, miközben széthúzta a

zacskó száját.

– Te egy angyal vagy. Mit tudtál meg a szomszédoktól?

– Nem sokat. Az emeleten lakik.

– Ó, ördög és pokol! – bosszankodott Agatha. – Eszembe se jutott, hogy megnézzem. Lehet, hogy ott fekszik holtan.

– Nem hiszem. Nem jött mentő. Egyen egy csigát.

– Köszönöm. Mi van még?

– Nem beszélt a szomszédokkal. Az ügyfelei többnyire este jöttek. Tegnap este egy karcsú, szőke nő, ennyi a személyleírás.

– Az akár te is lehetnél – morogta Agatha rosszkedvűen.

– Aztán két férfi más-más időpontban, az egyik magas, sovány, a másik alacsony, pocakos. Nem sok ahhoz, hogy elinduljunk valamerre.

– Elő kellett volna keresnem valami ügyféllistát – ingatta a fejét Agatha –, ahelyett, hogy fejvesztve hívom a rendőrséget. De hát tudod, hogy megy ez, akkor előállítottak volna erőszakos behatolásért. Ha itt elcsendesedtek a dolgok, visszajövök, és próbálkozom a közvetlen szomszédoknál. A rendőrök már kérdezzetnek is a népet.

– Ezért nem tudtam én sem faggatózni – mondta Toni. – Eljátszottam, ahogy kérte, hogy én is egy vagyok a báméskodók közül. Egyen még egy csigát, nagyon finom.

– Jól van, miért is ne.

Kopogtattak a kocs ablakán Agatha oldalán. A nyomozó volt az, aki korábban kikérdezte.

– Velem kell jönnie a Thames Valley-i rendőrségre, hogy felvegyük a vallomását. Hagyja itt a kocsiját. Egy kollégánk majd visszahozza. Ki az ifjú hölgy?

Ő, szépség és fiatalság, gondolta Agatha morcosan. A fickónak gyakorlatilag csorog a nyála.

– Miss Toni Gilmour – felelte Agatha. – Az egyik nyomozóm.

– Jöjjön velünk ő is. Nem szeretném, ha bárki összejárná a tethelyet.

Agatha ismét elmondta a vallomását egy üdítően rátermett, fiatal rendőrnőnek. Már épp indulni készült, amikor Damoklész kardja a fejére pottyant. Közölték vele, hogy ha visszavitték az autójához, be kell mennie a mircesteri kapitányságra, és újabb vallomást tennie. Agatha tudta, hogy Wilkessel ez óráig eltarthat.

Tonit nem látta sehol. A kocsijához visszaérve felhívta.

– Elzavartak – közölte Toni. – Este visszamegyek, ha akarja.

– Hadd gondolkodjam. Nem tudod, megtalálták Clive-ot?

– Nyoma sincs az ürgének. Egy barátságosabb nyomozó gyorsan elmondta, mielőtt rendre utasították, hogy a lakás üres volt.

– Nagyon remélem, hogy jól van – fohászkozott Agatha. – Be kell mennem Mircesterbe újabb vallomást tenni. Holnap hívlak.

Agatha tudta, hogy a délutáni csúcsforgalom ilyenkor hág a tetőfokára, ezért amellet döntött, hogy a körgyűrűn hagyja el Oxfordot.

De ahogy elért a Beaufort Street elejére, bedugult a forgalom, és látta, hogy a rendőrség lezárja az utat.

Megfordult, beállt a Gloucester Green parkolójába, majd gyalog odament a felállított kordonhoz.

– Át kell jutnom – magyarázta a szolgálatos rendőrnőnek. –

Megy a vonatom – füllentette, arra gondolván, ez jó ürügy, hogy megtudja, mi történt.

– Jól van. De ne zavarja a csatornahídon a rendőrök munkáját, így is épp elegen báméskodnak már ott.

Agatha végigsietett a Worcester Streeten a Hythe Bridge Streetig.

– Mi történt? – kérdezte egy férfitől.

– Egy hulla a kanálisban.

Valami rettenetes megérzéssel Agatha előrefurakodott, mit sem törődve az indulatos megjegyzésekkel. Halovány napsugarak csillogtak a csatorna fekete vizén. Ahogy Agatha lenézett, a fény a halott Clive Tremund arcára esett, miközben a testét kiemelték a vízből.

Rájött, hogy ha észreveszi valamelyik rendőr, aki ott volt Clive házánál, csak újabb kérdésözön zúdulna rá, úgyhogy inkább visszafurakodott a tömegben át.

Nyomorultul érezte magát, míg Mircesterbe autózott. Clive volt az egyetlen reménye, hogy valami áttörést érhet el az ügyben. Mielőtt jelentkezett volna a főkapitányságon, felhívta Patrick Mulligant, és röviden elmondta neki, mi történt.

– Hátha a régi rendőrségi kapcsolataidtól megtudsz valamit – búcsúzott tőle Agatha.

Ahogy folyt a véget nem érő kihallgatás, Agatha rémülten eszmélt rá, hogy Wilkes szemében ő az első számú gyanúsított. Úgy tűnt, a főkapitány szerint Agatha maga kutatta át Tremund

irodáját, mert volt valami a múltjában, amiről semmiképp nem akarta, hogy kitudódjon.

Tizenöt perc után Agatha elvesztette a türelmét.

– Ügyvédet akarok! – kiáltotta.

Kikísérték egy várószobába, ahonnan felhívta Sir David Herythe-t. Még tavaly ismerte meg a férfit egy partin, egyik rövid londoni látogatása alkalmával. Nagyon vonzónak találta, és most eszébe jutott, miért is ne ütne két legyet egy csapásra. Tudta, hogy David átköltözött Oxfordból Londonba.

Az ügyvéd türelmesen végighallgatta Agatha dühös szóáradatát, és ügyfele legnagyobb megkönnyebbülésére közölte, hogy éppen Oxfordban van, úgyhogy rögtön át is megy Mircesterbe. David tudta, hogy Agatha kivételes érzékeléssel csöppen olyan helyzetekbe, amelyek felkeltik a sajtó érdeklődését, és ő maga imádta volna, ha az újságok címlapján láthatja viszont a képét.

Fél óra múlva meg is érkezett, és visszament ügyfelével a kihallgatószobába. David magas volt, jellegzetesen markáns orrnycerge és ezüstös haja tekintélyes megjelenést kölcsönzött neki. Híres volt heves temperamentumáról a tárgyalóteremben.

Azt gyorsan megállapította, hogy Agathát nem vádolják semmivel, és mivel az oxfordi rendőrségen már tett egy részletes vallomást, David közölte a rendőrökkel, hogy olvassák el azt, és ne pazarolják többé ügyfele idejét. Rámosolygott mindenkire, aztán kikísérte Agathát.

– Vacsorázzuk egyet – vetette fel. – Mit szólna a George-hoz? Majd anélkül, hogy megvárta volna a választ, lendületesen megindult. Agatha csak rohanva tudott vele lépést tartani.

Mivel az este kellemesen melegnek ígérkezett, a korábbi, esőt ígérő borongásnak már nyoma sem volt, a hotel kertjére néző teraszon ültek le.

Agatha cigarettára gyújtott, és partnere arcát tanulmányozta. Az úgy böngészte az étlapot, mintha valami ügyvédi megbízást olvasna. Napbarnított arcbőre kellemes látványt nyújtott.

– Nyaralni volt? – érdeklődött Agatha.

– Igen, Monacóban, egy barátomnál. Rögtön az öné vagyok, de az étel komoly dolog. Nagyon konvencionális leszek. Egy homársalátát fogok kérni, majd bélszínszeleteket Rossini módra. Ó, mily pompás. Van 2010-es Chateau Montelena Sauvignonjuk.

Agatha szaporán pislogott, amikor meglátta, hogy az említett bor a legdrágább az étlapon. „Nem egy olcsójános – gondolta. – Majd nekem hagyja a számlát.” Érezte, hogy nagyon fáradt, és a sminkje is elkenődött. De mit számít mindez, borongott magában, amikor mindenhol hullák követnek, ahová megyek?

– Ugyanazt kérem – biccentett a férfinak.

David uralkodói mozdulattal odaintette a pincért, és leadta a rendelést.

Agatha hálás lehetett, hogy nem rendelt még egy üveg bort az első fogás mellé.

– És most – szólalt meg amaz –, mondjon el mindent.

Agatha röviden elmesélte a történeteket, a maga szokásos túlzásaival.

Amikor a végére ért, David így összegezte a hallottakat:

– Szóval, van egy kétes hitelű terapeutánk, akiben ennek ellenére lehetett valami delejes, ami jó néhány páciens

odavonzott. El tudja képzelni bárkiről is, aki a falubéliek közül hozzá járt, hogy meggyilkolja?

– A takarítónőm, Mrs. Simpson kizárható. Rendkívül szolid és tisztességes. A legjobban annak örülnék, ha Victoria Bannister lenne a bűnös, az a vén áspiskígyó. Mrs. Tweedy, nem is tudom, ő már túl idős. Én Gwen Simple-re tippelek. Emlékszik rá?

– Akinek a fia emberhússal dúsította a pitét?

Kihozták az előételt, és mindketten az evésre koncentráltak. Agatha rájött, milyen éhes.

David meglepte, amikor legközelebb megszólalt:

– Én a segítségére lehetnék. Sok bűnözőt láttam már. Még nem ért véget a szabadságom, és ha szeretné, végiglátogathatom a klienseket, akikről tudomása van, és lássuk, milyen következtetésre jutok.

Agatha habozott.

– Nem számolnék fel érte semmit – tette hozzá az ügyvéd. – Ez amolyan aktív szabadság volna.

Agatha egészen új szemmel nézett rá. Szó se róla, vonzó férfi. Vajon nős?

Miután a főfogás megérkezett, David teljes figyelmét az ételnek és a bornak szentelte, és Agatha nyugodtan álmodozhatott evés közben a házasságról. És hogy felcukkolná ezzel Charlest!

A vacsora végén David feljegyezte az asszonyok nevét, akik konzultáción jártak Jillnél. Jó kapcsolatai voltak az oxfordi rendőrségnél, és biztos volt benne, hogy sok mindent kideríthet Clive Tremundról.

Mi több, ő fizette a számlát!

Elkísérte Agathát az autójához, és megígérte, hogy másnap beugrik az irodájába.

Hazaérkezvén Agatha megcirógatta a cicáit, megetette őket, aztán gyorsan leült a számítógép elé, utána nézni Sir David Herythe-nek. A férfi elvett valamikor egy gyönyörű modellt, de a házasság egy barátságos válással végződött.

– Francba – meredt bánatosan Agatha az exfeleség fotójára. Szőke volt és gyönyörű. Ha a fickó a mutatós csinibabákhoz vonzódik, akkor egy középkorú nyomozónak nincs sok esélye.

Viszont nincs gyerekük, és ez...

– Mi újság? – szólalt meg Charles a háta mögött.

Agatha rémülten ugrott fel.

– Mi a fenét csinálsz itt? – kiáltott rá.

– Hallottam a Tremund-gyilkosságról, és gondoltam, jövök, hogy támaszod legyek. Miért nézegeted Sir David Herythe képeit?

– Felkértem ügyvédnek – jelentette ki Agatha –, hogy szabadítson ki Wilkes karmai közül, aki, úgy tűnik, azt gondolja, én gyilkolászom az embereket.

– Herythe eszelősen drága ügyvéd – nézett gyanakodva Charles.

Agatha kikapcsolta a komputert, és az italosztalkához lépett.

– Ha esti rövidre gondoltál – szólalt meg Charles –, nekem egy brandyt, légy szíves.

Agatha kitöltött két kehely brandyt, az egyiket Charlesnak

nyújtotta.

– Ezt hallgasd meg, zsugori barátom – kezdte. – Nemcsak, hogy meghívott egy igen drága vacsorára a George-ba, de lemond a maradék egy hét szabadságáról, és nekem fog nyomozni. Amiért semmit nem kér!

– Ó, csak légy óvatos, Aggie. Ízekre szedi az embereket.

– Ez a dolga. Peres ügyekben harcol.

– Nem arról beszélek, ahogy a bíróságon viselkedik. Több partin is találkoztam vele. Összebarátkozik valakivel, rendszerint egy nővel, és amikor megszűnik iránta az érdeklődése, a nyilvánosság előtt kipellengérez.

Agathát valami kellemetlen érzés kerítette hatalmába. Aztán gyorsan összeszedte magát, és így szólt:

– Minden segítségre szükségem van.

Miután meghagyta Charlesnak, hogy zárja be az ajtót maga után, ha távozik, Agatha nyugovóra tért.

Másnap reggel bosszúsan konstataálta, hogy a barátja a konyhaasztalnál reggelizik. Mi van, ha beállít David?

– Azt hittem, elmentél – morogta.

– Unatkozom – jelentette ki Charles, és felvette Hodge-ot az ölébe. – Gondoltam, csatlakozom hozzád egy kis detektívesdire.

Agatha tétovázott, de aztán eszébe jutott, hogy Charles lovagi címe mindig jó belépőkártya volt azokhoz, akiket ki akart faggatni.

– De te veszed meg magadnak a cigarettát – próbálta elhúzni a doboz Bensont a barátja elől. Csakhogy nem volt elég gyors, Charles kikapott egy szálát, és rágyújtott.

Agatha előhalászott egy elektromos cigarettát a táskájából, és

hevesen beleszívott.

– Ó, szívj már el egy rendeset – nógatta Charles. – Lehet, hogy rákot attól nem kapsz, de sérvet igen, mire kiszípkázol belőle valamit.

– Le kell szoknom – dohogott Agatha. – Amúgy is eljárt a cigi felett az idő. A szagról nem is beszélve.

Charles kifújta egy füstkarikát, és hanyagul barátnőjére mosolygott. Aztán felállt, és kiengedte a cicákat a kertbe.

– Ne szenvedjenek az állatok.

– Arra gondoltam, elsőként Mrs. Tweedynél próbálkozhatnánk. Állítólag nagyon öreg, de Jillről esetleg tudhat ezt-azt. Iszom egy kávét, aztán sétáljunk el hozzá.

Mrs. Tweedy egy zsákutcában lakott a lelkészlak háta mögött, a György-korabeli házak egyikében. Csengő nem volt. Agatha megfogta az oroslánfejes rézkopogtatót, és bezörgetett.

Kinyílt az ajtó, és egy idős asszony nézett rá vizsla szemmel. Mindketten bemutatkoztak, mire Mrs. Tweedy behívta őket. Előrement, és egy kisebb étkezőn át a nappaliba vezette a vendégeit. Igen sötét volt bent, az ablakokat sűrűn befutotta a borostyán. Remegő, vékonyka napsugarak furakodtak át a levelek között, és táncot jártak a gyéren berendezett szobában, amelyben csak egy háromdarabos, szövet ülőgarnitúra állt és egy kisebb televíziókészülék. Mrs. Tweedy testes asszony volt, ősz hajjal, harcias ábrázattal. Ruhája olyasféle mintás szövetből készült, mint a bútorhuzat. Hosszú, bütykös ujjain gyémántgyűrűk csillogtak. Vaskos, fekete harisnyás lába végén skót kockás papucs. Apró szemében ravaszság csillogott.

– A benyomásai érdekelnének Jill Daventtel kapcsolatban –

kezdte Agatha.

– Az emberek azt beszélnek, maga ölte meg – hunyorgott Mrs. Tweedy.

– Nos, nem én tettem – szögezte le Agatha. – Mit gondol róla?

– Meghallgatta az embert. Manapság már senki nem hallgatja meg a másikat. Amikor beszélek hozzájuk, csak azt várják, mikor hagyom már abba, hogy magukról fecseghessenek.

– Csak emiatt ment el hozzá? – kérdezte Charles. – Hogy valaki meghallgassa magát?

– Miért, mi a baj ezzel?

– A világon semmi – tartotta fel a kezét Charles. – Milyen benyomást szerzett Jill Daventről?

– Egy hülye ribanc! – szisszent fel Mrs. Tweedy mérgesen.

– Miért mondja ezt? – meredt rá Agatha.

– Az utolsó találkozásunkkor az életemről meséltem neki. Hiányzik a bátyám, aki egy autóbalesetben halt meg. Oxfordban éltem, és úgy döntöttem, vidékre költözöm, mert a nagyvárosokban olyan magányos az ember. Szóval, beszéltem éppen, és neki megszólalt a telefonja. Kiment a hallba, és becsukta az ajtót. Én odamentem az ajtóhoz, és hallgatózni kezdtem. Valami férfival cseveghetett, mert „drágám így, drágám úgy”. Aztán visszajött, bejelentette, hogy vége az ülésnek, és még a pénzem is el akarta szedni. Mondtam neki, hogy forduljon fel. Nem is mentem vissza többet. Bárcsak sose költöztem volna ide. Ez a falu nagyon sötét hely, és maga, Agatha Raisin, az egyik legsötétebb dolog benne a mutatós pasasaival együtt – pillantott Charlesra. – Maga talán

faraghatna belőle becsületes nőt.

Mielőtt Agatha bármit mondhatott volna, Charles elmosolyodott, és így szólt:

– Maga a legocsmányabb boszorkány, akit valaha láttam.

Mrs. Tweedy megeresztett egy kacajt.

– Szeretem a férfiakat, akik kimondják, ami a szívükön van.

– Én meg utálok azokat a vén lotyókat, akik ugyanígy tesznek – förmedt rá Agatha. – Gyerünk erről a trágyadombról, Charles.

Miközben kisiettek, az öregasszony harsány hahotája kísérte őket.

– Ó, az idős kor bája és méltósága... – sóhajtott Charles, mialatt keresztülsétáltak a falun. – Menjünk el Mrs. Bloxbyhoz, hátha hallott valami jó kis pletykát. És értesítened kéne Billt is erről a „drágám”-os telefonhívásról. Kár, hogy nem nyomozhatjuk le, honnan jött. Arra gondolok, ha kiment a szobából a telefonnal, akkor az a mobilja lehetett, és az most a bizonyítékok között van lezárva.

– Nem feltétlenül – gondolkodott el Agatha. – Vezeték nélküli otthoni telefon is lehet, és akkor az még mindig a házban van. Bárcsak valahogy be tudnánk jutni, és körülnézhetnék... A legutóbbi hívásokat vissza lehet keresni. Vajon ki örököl a nő után? Várj csak egy kicsit. Felhívom Patricket, hátha talált valamit.

Míg Agatha telefonált, Charles az utcában sétálgatott. Az emberek ki-be jártak a vegyesboltban. A látvány egésze rusztikus idill benyomását keltette. A régmúltban, gondolta Charles, Agathát megvádolták volna, hogy vonzza a

gyilkosságokat, és máglyán elégették volna.

– Ez érdekes – jött vissza hozzá Agatha. – A bátyja örököl. Adrian Sommerville-nek hívják, és Mircesterben él. Belsőépítész, megvan a címe.

– Na jó, akkor tea és látogatás a lelkészlakban kilőve – szólalt meg Charles. – A te kocsiddal megyünk.

– Mármint úgy, hogy te fizeted a tankolást, sóherkám.

– Nem vagy elég gondos, Aggie – ingatta a fejét Charles, amint Mircesterhez közeledtek. – Meg kellett volna nézned Sommerville számát a telefonkönyvben.

– Ne magyarázd nekem, hogyan végezzem a munkám – csattant fel Agatha. – Megvan a címe, nem kell odatelefonálnom. Van egy üzlete az apátság melletti utcában. Leparkolunk a főtéren, és odasétálunk.

Az ajtón egy réztábla hirdette: „Somerville enteriőrök”. Egy kisebb felirat alatta pedig arra buzdított: „Csengessen, és fáradjon be!”

Odabent a recepciós pult mögött egy szőke nő ült. Letette a *Ház és Kert* magazin egy példányát, és mosolyogva megkérdezte, miben lehet a szolgálatukra.

Agatha túlesett a bemutatkozási procedúrán, nem először kívánva, hogy bárcsak rendőrségi jogosítványokkal rendelkezne, és elég lenne felvillantania az igazolványát.

A titkárnő eltűnt egy belső irodában. Várakoztak egy darabig, Agatha éppen azt kérdezte Charlestól:

– Gondolod, elpuccolt egy hátsó kijáraton? – amikor a szőkeség visszajött.

– Mr. Sommerville tud önökre szólni néhány percet – jelentette be fensőbbeségesen, és még a nadrágkosztümjéből is rosszallás sugárzott.

Adrian Sommerville kinézete meglepte Agathát. Valami tipikus vézna fickóra számított, de a férfi, aki kézfogásra emelkedett, jóvágású, sötét tónusú ember volt, szolid, szürke öltönyt viselt, hozzá selyeminget és nyakkendő. Sűrű fekete haja, markáns szája és divatos borostája csak fokozták a hatást. Egy antik íróasztal mögött ült. Agatha és Charles vele szemben foglaltak helyet. Az iroda falán elegánsan berendezett enteriőrök fotói díszeltek.

A férfi első kérdése váratlanul érte Agathát.

– Ki fizet magának?

– Senki – csodálkozott el Agatha. – A falumban történt a gyilkosság, és tudni akarom, ki tette.

– Úgy hallom, magát vádolja a rendőrség.

– Nem öltem meg senkit – felelte Agatha morcosan. – Egyébként nem vesztegetném itt az időm.

– Hacsak nem akarja megteveszteni őket.

Agatha már félig felemelkedett a székből, de Charles visszanyomta.

– Ezt a támadó hangnemet jobb, ha félreteszi – fordult Sommerville-hez. – Maga nem akarja tudni, ki ölte meg Jillt?

– De igen, természetesen. De jobb az ilyesmit a rendőrségre hagyni.

– Sajnáljuk a veszteségért, ami érte – folytatta Charles. – De úgy tűnik, nem gyászol túlzottan. Mi a terve, mit csinál a házzal?

– Eladom. Miért?

– Esetleg megvinném – felelte Charles. – Ingatlanokat gyűjtök, ez a hobbim. Mennyiért adja?

– Ötszázezer font, nagyjából.

– Ugyan már! – mosolyodott el Charles. – Egy koszlott kis falusi ház, ahol megöltek valakit? Háromszázezer?

– Még nem hirdettem meg. – Adrian szeme pénzéhesen csillogott.

– Viszont szeretném megnézni – ütötte tovább a vasat Charles.

– A magáé az a birtok Warwickshire-ben, igaz?

– Igen.

– Adjon egy névjegykártyát. Felhívom, amikor a rendőrség végzett a házban. – Gondolom, nem akarja, hogy vérszívó ingatlanügynökök zaklassák.

– Természetesen nem.

– Akkor hát viszlát.

Charles szinte érezte a mellette fortyogó vulkánt, aki nem volt más, mint Agatha.

Átadta a névjegykártyáját Adriannek, és felsegítette barátnőjét a székről.

– Menjünk, drágám.

Harmadik fejezet

– Rémes egy alak! – tört ki Agathából, amint kihúzták a lábukat az üzletből.

– Ó, nyugodj már meg – csitította Charles. – Szerettünk volna körülnézni a házban, nem? Majdnem elrontottad a tervem.

– Sajnálom – váltott hirtelen meglepően szelíd hangra Agatha. Charles gyanakvóan fürkészte. Agathának épp most jutott eszébe, hogy David Herythe látogatását várja az irodában, és nem akarta, hogy Charles is ott legyen.

– Most már akár szét is válhatnánk – indítványozta. – Én úgysem kérdezősködhetem Victoriánál, mert csak szidalmazna. Te kikérdezhetsz, és aztán találkozunk.

– Jól van – egyezett bele Charles vonakodva. – Te mit fogsz csinálni?

– Be kell mennem az irodába, hogy lássam, hogy haladnak a többiek. Van egy vállalkozásom, Charles, amit működtetni kell, és ezért a sok erőfeszítésért, amit Jill ügyében teszek, senki nem fizet.

– De a te autóddal jöttünk, vagy elfelejtetted? Hogy jutok vissza Carselybe?

Agatha előkapta a mobilját.

– Toni – szólt bele –, lennél olyan drága, hogy eljössz Charlesért, és visszaviszed Carselybe? Nagyszerű. A parkolóban várunk.

„Vajon miért nem akarja, hogy ott legyek az irodában?” – tűnődött Charles.

– Még nem ettünk semmit – vetette föl. – Nem megyünk el együtt harapni valamit? – kérdezte, amint Toni jött sietve feléjük.

– Nem vagyok éhes – füllentette Agatha. – De ti elmehetnétek Tonival.

– Én már ebédeltem – újságolta Toni.

Charles gonosz mosolyt villantott.

– Ezer éve nem láttam Davidet. Muszáj üdvözölnöm – azzal Agatha rémületére elindult a magánnyomozó-iroda felé, meg sem várva őt.

Toni és Agatha utánanyargaltak.

Hogy még bosszantóbb legyen a helyzet, amikor beléptek az irodába, David Herythe Agatha íróasztala mögött ült, és a számítógép tartalmát böngészte.

– Charles Fraith! – kiáltotta, amikor meglátta őket. – Te mit keresel itt?

Charles elmagyarázta, hogy Agathával közeli barátok, és

ezután belefogtak Daviddal abba a „hallottál-e X-ről és Y-ról mostanában” típusú beszélgetésbe, amelynek a szereplőit kizárólag ők ismerték. Agatha áthajolt David válla fölött, és kikapcsolta a számítógépet. A férfi beszéd közben felállt az asztaltól, megkerülte, és odalépett Charleshoz.

– Menjünk és igyunk meg valamit! – javasolta Charles.

– Remek ötlet! – Egyszerre indultak az ajtóhoz.

– Állj! – kiáltott Agatha.

Azok ketten megfordultak. Charles bűbájosan rámosolygott, David pedig felhúzta a szemöldökét.

– Úgy értem – hebegte Agatha –, David, maga azt mondta, lesz valami információja számomra.

– Ó, igen. Eddig annyit tudtam kideríteni, hogyan ölték meg Tremundot. Nem megfojtották. Fejbe vágták egy tompa tárggyal. A nyaka köré kötöttek egy zacskó követ, és bedobták a kanálisba. A bűvárok találták meg a zacskót, amikor felhozták a holttestet.

– Honnan tudták, hogy a vízben van? – kérdezte Agatha. – És mikor dobták be?

– A boncolással még nem végeztek, de jelentkezett néhány diák. Azt állítják, hajnali három körül egy partiról tartottak hazafelé, amikor valami csobbanásra lettek figyelmesek a csatorna felől. Az egyik lány azt mondta, egy ember fejét vélte látni a víz fölött, aztán eltűnt.

– És miért nem jelentkeztek ezzel az információval hamarabb?

– A rendőrség arra tippel, hogy be voltak drogozva, és nem akartak belekeveredni az ügybe. Egyikőjük, egy Hayley Martin

nevű lány valahogy mégis összeszedte magát, és bement az őrre jelenteni, mit látott.

– És látott ez a lány másvalakit is a helyszínen?

– Egy sötét alakot a csatorna partján, de nem tudta kivenni, hogy férfi-e vagy nő. A barátai győzködtek, hogy felejtse el, biztos valaki illegálisan rakja le a szemetet. Elmentem ehhez a Hayley Martinhoz, hogy beszéljek vele. Megnyugtattam, hogy semmi nem jut el a rendőrséghez abból, amit nekem mond. Elárulta, hogy a többiek piások voltak és füvet szívtak. Ő nem drogozik, állította, és nem is ivott annyit. Megértettem, miért vették komolyan a vallomását a rendőrök – nagyon csinos és őszinte lány. De térjünk rá Tremund irodájára. A számítógépet elvitték, és mint maga is láthatta, Agatha, a papírokat és a levelezést szanaszét hányták.

– Arról nem beszélt a rendőrség, hogy Jill Davent vajon felvette magnóra az üléseket?

– Biztos, hogy nem. Hát, ennyit tudunk. Gyere, Charles. Kiszáradtam ebben a sok beszédben. Maradjunk kapcsolatban, Agatha.

Az italuk fölött a George-ban David így szólt:

– Te milyen viszonyt folytatsz ezzel a Raisinnel?

– Közeli barátok vagyunk.

– Nem is gondoltam, hogy másról is szó lehet – mosolyodott el David.

– Miért?

– A magunkfajta férfi könnyen felcsíphet fiatalokat is – jelentette ki David. – Habár azt el kell ismernem, Agatha elég

szexi. Még lehetne is valami kis entyem-pentyem köztem és...

Charles felállt, a hangja betöltötte az egész bárt.

– Ne merészed!

– Miért?

– Mert megöllek – vágta rá Charles, és kivágtatott a hotel bájából.

David Herythe-t elöntötte a méreg. Megszokta, hogy tisztelettel beszélnek vele. Döntött, csak azért is ágyba viszi Agathát, és gondja lesz rá, hogy Fraith megtudja.

Kiitta az italát, és elhatározta, hogy hazamegy Summertownba.

Egy viktoriánus villában lakott, azok egyikében, amelyet az oxfordi professzorok számára építettek a tizenkilencedik században, miután egy rendelettel engedélyezték, hogy élhetnek az egyetem területén kívül, és meg is házasodhatnak. Oxford legdrágább negyedeként híresült el. Davidnek Londonban is volt egy lakása, az Inner Temple városrészben, a jogászokollégiumi épületek egyikében.

Leparkolt a rövid felhajtón egy aranyesőbokor alatt, kiszállt, beszívta az este nyugalját. Bement a házba, kikapcsolta a riasztót, a konyhában töltött magának egy Chardonnay-t, és átvitte a dolgozószobájába.

Nekilátott kiállítani egy számlát a főkapitányságon tett szolgálataiért Agathának. Ezzel végezvén kitárta az ablakot, mivel az este meleg volt, és hallgatta a rigók énekét meg a Banbury Roadról odaszűrődő forgalom tompa zúgását.

Megcsörrent a telefonja. Egy mogorva, se nem női, se nem férfihang szólt bele:

– Ha tudni akarja, ki követte el a gyilkosságokat, találkozzunk fél óra múlva a Hythe Bridge csatornánál. – Azzal, bárki volt is, letette.

Ez vagy egy őrült, vagy az igazi gyilkos, gondolta David. Tárcsázta a rendőrséget, és beszámolt nekik a hívásról. Azt mondták, kiküldenek civil ruhás nyomozókat, akik rajta tartják majd a szemüket.

Amikor David beült az autójába, átjárta a vadászat öröme. Letette a kocsit a Worcester Road-i parkolóban, és gyalog ment a Hythe Bridge-hez. A nyomozókat nem ismerte fel, de az úton mindenfelé jöttek-mentek a fiatalok. Ahogy telt-múlt az idő, rájött, hogy csak ugratták a telefonhívással. Felhívta a rendőröket, és közölte, hogy úgy néz ki, csak egy ostoba vicc áldozata, és hazament.

Amikor megállt a ház előtt, bosszúsan látta, hogy izgalmában nyitva hagyta a dolgozószobája ablakát. Bement, kikapcsolta a riasztót, és úgy döntött, lefekvés előtt még csinál magának egy omlettet.

Miután megvacsorázott, levetkőzött, lezuhanyozott, és bebújt az ágyba. De csak nyugtalanul forgolódott, mígnem úgy döntött, bevesz két szem altatót. Már régebben felírta az orvos, de mindenáron el akarta kerülni.

Egy sóhajjal újra a párnára hajtotta a fejét. Hamarosan lecsukódott a szeme, és gyorsan elnyomta az álom.

Meztelenül aludt. Ekkor egy kesztyűs kéz kinyúlt a sötétből, és finoman lehúzta róla a takarót. A mellkasára valamilyen növény leveleit helyezte. Végül a sötét alak csendesen kisurrant a szobából.

David egy hirtelen rándulással ébredt, ahogy rátört a heves szívdobogás. A testét összerántotta a görcs, egyre csak vonaglott, majd elvesztette az eszméletét.

A sötét alak visszajött, levette a leveleket a mellkasáról, aztán eltűnt.

Másnap reggel megérkezett David Herythe takarítónője, Mrs. Danby. Először a konyhába ment, remélve, hogy megihat még egy csésze teát, mielőtt Mr. Herythe, akiről tudta, hogy korán kelő, lejön az emeletről.

De nemcsak hogy kényelmesen megihatta a teáját, egy cigarettát is elszívhatott. Aztán nekilátott felmosni a lépcsőt. Amikor munkaadója még a késő reggeli órákban sem bukkant fel, Mrs. Danby aggódni kezdett. Mr. Herythe autója a ház előtt állt. A takarítónő felcipelte a porszívót a lépcsőn, közben átkozódott a munkaadója zsugorisága miatt, miért nem vesz neki egy újabb és könnyebb típust. Letette a masinát a lépcsőfordulóban, és benyitott David hálósobájába.

Az összehúzott nehéz függöny két szárnya között egy fénynyaláb hatolt be, és egyenesen az agóniától kifacsarodott testű, vicsorgó David arcára esett.

Mrs. Danby lassan kihátrált. Tudta, hogy ki kellene tapintani a pulzusát, de még a gondolatától is halálra rémült, hogy a közelébe menjen ennek a rettenetes halotti maszknak. Becsapta az ajtót, összevissza matatott ócska nadrágja zsebében a telefon után, és hívta a rendőrséget. Aztán remegő lábakkal letámolygott a lépcsőn, kikapcsolta a riasztót, és nyitva hagyta az ajtót.

Két rendőrautó érkezett három egyenruhás nyomozóval és egy halottkémmelel, akiket a nyombiztosítók követtek. Amíg átvizsgálták az egész épületet, Mrs. Danby az előkertben ült egy konyhaszéken, és a meleg idő ellenére egyre csak reszketett.

Agatha engedélyezett a nyomozóirodában egy kis méretű tévékészüléket, amin a BBC huszonnégy órás hírműsorát hallgathatták nem túl hangosan.

– Fogd a fényképezőgépet, próbálkozzunk újra ezzel a hűtlenségi üggyel – fordult Agatha Philhez, amikor az felemelte a kezét:

– Hallgasd csak!

Phil odalépett a tévéhez, és felhangosította. David Herythe képe tűnt fel a képernyőn, ügyvédi parókában és talárban. „A holttestét oxfordi otthonában találta meg a takarítónője, Mrs. Danby – szól a híradás –, de a rendőrség nem gyanakszik idegenkezűsége. Az előzetes jelentések alapján a prominens ügyvéd szívrohamban halt meg.”

– Nem hiszem el – habogta Agatha. – Hol van Patrick?

– A szupermarketben. A személyzetet kérdezi ki, hátha sikerül kideríteni, ki lopja az elektronikai termékeket.

Agatha felhívta Patricket, és elmondta, mi történt Herytheszel.

– Van valami kontaktod a Thames Valley-i rendőrőrsnél? – kérdezte.

– Van egy ismerősöm ott. Meglátjuk, mit tudok meg.

Agatha letette, és Simonhoz fordult.

– Derítsd ki ennek a Mrs. Danbynek a címét, és menj oda. Biztos, hogy gyilkosság történt.

Már beesteledett, mire Simon megtalálta a takarítónőt, akinek a Blackbird Leys lakótelep egyik épületében volt a lakása. Fiatal nő nyitott ajtót, képtelenül padlizsánszín hajjal, két orrkarikával, és a karjában egy ordító csecsemővel.

– Mrs. Danby? – kérdezte Simon.

– Nem, de ő úgysem beszél a sajtóval, úgyhogy viszlát.

– Nem újságíró vagyok. Nyomozó – mondta Simon.

– Ja, az más. Hé, Beryl – kiáltotta a nő –, még egy rendőr.

Simon tudta, hogy fel kellene fednie valódi kilétét, de arra jutott, ráér majd akkor, ha távozik.

A fiatal nő egy koszos nappaliba terelte, ami arról árulkodott, hogy némely takarító a saját otthonával már nem sokat törődik, ha végzett a máséval. A padlón üres pizzásdobozok heverték, a sarokban egy szemetesből kiömlöttek az üres sörösdobozok, a régi magazinok, újságok halmokban álltak mindenütt. Ennek a közepén ült Mrs. Danby.

A nő a csecsemővel így szólt:

– Hazamegyek, anya, meg kell teáztatnom Franket. Holnap reggel jövök.

Miután elment, Simon a másik nőhöz fordult:

– Csak néhány kérdés, Mrs. Danby.

– Kaphatok egy percet, hogy átöltözzek? – kérdezte az. Felemelte egyik, szeplők borította karját, beleszagolt a hónaljába, és azt mondta: – Szörnyen büzlök.

– Menjen csak – bölintott Simon. Amikor a nő kiment, ablakot nyitott, mert nemcsak Mrs. Danby hónalja búzlótt ebben a szobában.

Mrs. Danby besietett a hálósobájába, ledobta magáról a blúzt és a nadrágot. Az utóbbi szára túl hosszú volt, így rendszerint felhajtotta az alját. Ráhajította a ruhákat a szennykosárban tornyosuló halom tetejére. A nadrág felhajtott szárában valami növény levele akadt fenn, és most leesett Mrs. Danby lába elé. Önkéntelenül felkapta, és összesodorta az ujjai között, míg szétnézett, van-e valami tiszta holmi, amit felvehet.

Hirtelen a szívéhez kapott, és heves görcsroham kerítette hatalmába.

– Segítség! – kiáltotta.

Simon berohant, és meglátta az asszony eltorzult arcát. Egy pillanatra elcsodálkozott, hogy egy ilyen matróna miért hord vörös tangabugyit. Gyorsan kihívta a mentőket.

Kétségbeesetten tenni akart valamit, beszaladt a konyhába, megtöltött egy poharat vízzel, beleszórt egy kis sót, összekeverte, és odatartotta az asszonynak:

– Igya meg! – kiáltotta.

Az belekortyolt egy nagyot, és összehányta tőle a padlót.

– Evett vagy ivott valami rosszat? – kérdezte Simon.

– A levél – nyögte a nő aléltan. – Az a levél ott.

Simon hallotta a sziréna visítását. Elővett egy kis műanyag zacskót, kesztyűt húzott. Óvatosan beemelte a levelet a zacskóba.

– Mi a lánya telefonszáma?

– Ott van a falon. A konyhai telefon fölött. Josie Maller.

A mentősök után nem sokkal két rendőr és egy nyomozó is kérkezett. Az utóbbi Ruby Carson őrmester volt, szőke, mélykék szemű nő. Simon egyből megfélemedezett Toniról, és ott helyben szerelembe esett. Gyorsan beszámolt Rubynak és a mentősöknek a levélről. Az őrmester javasolta, hogy amíg a helyszínelőkre és az orvosszakértőre várnak, felveszi Simon vallomását az autóban.

Miután Simon áhítatosan átnyújtotta a kis pasztikzacskót a levéllel, Ruby így szólt:

– Pár perc múlva felhívom a kórházat, hogy megtudjuk, életben van-e még. A levelet átadom a labornak. – Begépelte Simon vallomását, a mobilprinteren kinyomtatta, és odatette a fiú elé, hogy aláírja.

– Úgy tűnik, minden abban a faluban kezdődött, ahol a maga főnöke él – szólalt meg. – Mi az összefüggés?

– David Herythe szabadságon volt, és lelkesnek mutatkozott egy kis nyomozás folytatására – magyarázta Simon. – Erre meghalt. A takarítónő megtalálta ezt az elhullajtott levelet, és görcsrohamot kapott. Szinte biztos, hogy Jill Davent, a pszichológusnő megtudhatott valakiről valamit, és bármi volt is az, az illető pánikba esett tőle és gyilkolni kezdett.

– Hívom a kórházat.

Simon várt, míg Ruby a telefonhívást intézte, és tanulmányozta a nő csinos arcát. Mennyi idős lehet? Talán egy kicsit idősebb, mint én, gondolta a fiú. Azon merengett, elhívja-e randira.

Ruby letette a telefont, és jelentette, hogy Mrs. Danby életben van.

Simon elszánta magát:

– Mit szokott csinálni a szabadidejében?

Ruby mosolyogva pillantott rá.

– Most felszed engem?

– Próbálkozom – felelte Simon.

Kopogtattak a kocsiblakon.

– Briggs felügyelő vagyok, Mr. Black – szólalt meg a férfi, behajolva az utasoldal ablakán. – Tett már vallomást?

– Igen.

– Akkor menjen be a mircesteri kapitányságra, és mondja el nekik, mivel foglalatostkodott itt. Indulhat.

Amikor a felügyelő odébbállt, Simon így dohogott:

– Biztosan egész este ott tartanak. Van egy névjegykártyája?

Ruby mosolygott, és átadott egyet.

– Köszönöm – bólintott Simon. – Keresni fogom.

Nem visel gyűrűt, gondolta a fiú vidáman, miközben Mircester felé hajtott.

Mit sem sejtve a történekről, Agatha a saját takarítónője barátságos nappalijában ült, és azt kérdezte:

– Miért kereste fel Jill Daventet? Magáról feltételeztem volna utoljára, hogy terapeutára van szüksége.

– A vegyesboltban találkoztam vele először – magyarázta Doris Simpson. A cicája, Fifi felugrott gazdája terebélyes ölébe,

és elhelyezkedett a szunyókáláshoz. – Vállfájás gyötört. Az a nő azt mondta, a feszültség okozza, és ő meg tudja szüntetni a fájdalmat. Mivel az orvos nem talált semmi bajt, úgy voltam vele, adok neki egy esélyt. Jill megmasszírozta a vállam, majd közölte, hogy megszabadított minden feszültségtől. Végül nemcsak hogy elkért érte hatvan fontot, de még a masszázsolajért is felszámolt húszat.

– Ha feszültség gyötri, nyilván aggódik valami miatt. Ki vele.

– Nagyon szégyellem a dolgot... Elhatároztuk, hogy megvesszük ezt az önkormányzati lakást, de úgy tűnik, túl sokat akartam. Elmaradtam a részletekkel, és a bank azzal fenyeget, hogy elveszik tőlünk.

Agathának sebesen forgott az agya. Az önkormányzati lakások jó befektetésnek számítottak.

– Kire hagyta volna, ha meg tudja venni?

– Még csak nem is végrendelkeztünk, Agatha. Nincsen gyerekünk, és közeli hozzátartozó sincs.

– A következőt fogjuk csinálni – szólalt meg Agatha. – Én megveszem, de maga élete végéig benne lakhat. Betetetek erről egy kiegészítő záradékot a végrendeletembe. Holnap elmegyünk az ügyvédhez és a bankba.

– De magának veszélyes a munkája! Mi lesz, ha én és az uram túléljük magát? Akkor semmi haszna nem származik belőle.

Erre nem gondolt Agatha. Másfelől meg Doris remek takarító, és mindig vigyáz a cicáira, amikor ő távol van.

Vállat vont.

– Ezzel ne törődjön. Akkor megbeszéltük?

– Ó, Agatha! Maga egy szent. Bárcsak örökké élne.

De a cotswoldsi éj sötétjében valaki már javában azt tervezte, hogy Agatha Raisint idő előtt sírba teszi.

Negyedik fejezet

Mintha minden megfeneklett volna. A tavasz lassan nyárba fordult, de Agatha nem tudta meg Mrs. Danby rosszullétének okát, kivéve, hogy valami növény levele okozta, amit a kezébe vett. Miféle levél lehetett az? El sem tudta elképzelni, miért tart olyan hosszú ideig a beazonosítása.

A késlekedés oka, mint Patrick Mulligan kiderítette, az volt, hogy a levél valahogy elkeveredett az orvosszakértői laborban. A fiatal laboráns lányt, aki szolgálatban volt az adott napon, végül a görög szigetek egyikén érték utol, ahová nyaralni utazott. Először azt állította, semmit nem tud a dologról, de miután a két nyomozó a Thames Valley-i őrsről kellő határozottsággal kifaggatta – igencsak bosszantotta volna őket, ha feleslegesen utaznak odáig –, a lány könnyek között bevallotta, hogy kinyitotta a labor ablakát, mert le akart kiabálni az udvarlójának, mire egy csomó apró holmit kifúj a szél.

Eszelős keresésbe fogtak, hogy megtalálják az ablak alatt a kirepült bizonyítékot, mígnem egy drótkerítésen fennakadva

megkerült a kicsi zacskó.

Erről Simon is be tudott számolni Agathának, mert állandó kapcsolatban volt Rubyval, habár eleddig nem sikerült meggyőznie, hogy randizzon vele.

A levelet végül beazonosították: egy sisakvirágról származott, amely halálos mérget termel. Egy időben farkasok és veszett kutyák kiirtására alkalmazták, emiatt elterjedt a farkasfű elnevezés is. Minden része mérgező, és még csak nem is kell a szájba venni, a méreg a bőrön keresztül is felszívódik. A sarkantyúfűre hasonlít, és leggyakrabban lila színű.

– Szóval exhumálják Herythe holttestét? – kérdezte Agatha, amikor a csapat összegyűlt az irodában.

– Azt nem – mondta Patrick. – Ez a növény maga a tökéletes gyilkos, a méreg nem marad a testben. De a rendőrség innentől gyilkosságként kezeli az ügyet, és Charlest beidézték kihallgatásra.

– Miért épp Charlest?

– Valaki leadta a drótot a rendőrségnek, hogy hallották, amint életveszélyesen megfenyegeti Herythe-t a George bárjában.

– Jobb, ha odamegyek, hátha tehetek valamit – jelentette ki Agatha.

Éppen indulni készült, amikor óvatosan kopogtattak az ajtón. Agatha kinyitotta, és egy kisfiú állt előtte, kezében egy virágcsokorral.

– Ön Mrs. Raisin? – kérdezte.

– Én vagyok.

– Ezt önnek küldik.

Agatha már nyúlt is volna a virágért, amikor Toni rákiáltott:

– Ne nyúljon hozzá! Hé, te fiú, dobd le a földre!

A fiúcska ijedten engedelmeskedett.

– Nézzék csak – mutatott a csokorra Toni. – Nagyon úgy néz ki, hogy sisakvirág.

– Ki adta neked ezt a csokrot? – nézett a gyerekre Agatha.

Kistermetű, szőke fiú volt.

– Egy nagy, magas ember. Adott tíz fontot, hogy hozzam el.

A bokrétát aranyszínű papírba csomagolták.

– Megérintetted valahol a virágokat? – kérdezte Patrick.

– N-nem...

– A száruk jól be van csomagolva, úgyhogy nem eshetett baja
– állapította meg Patrick. – Hívom a rendőrséget.

– Mi a neved? – kérdezte Agatha.

– Jimmy Martin, asszonyom.

– Figyelj csak, Jimmy. Ott a mosdó, menj, és mosd meg a kezed nagyon alaposan. Lehet, hogy ez a csokor mérgező. Itt kellene maradnod egy kicsit. A rendőrség kérdezni fog tőled pár dolgot.

– Mint a filmekben?

– Pont úgy.

– Hú, az menő!

De ahhoz, hogy a fiút kikérdezhessék, még meg kellett várni az édesanyját. Jimmy elég bizonytalanul írta le a „nagy embert”. A találkozásuk a piactér sarkán történt, ami tele van kamerákkal. Agatha nem először mérgeződött, hogy nincsenek a rendőrökével azonos felhatalmazásai. Mindent megadott volna,

hogy átnézhesse azokat a felvételeket.

Amint átestek a rendőrségi kikérdezésen, és a fiút hazavitte a mamája, Charles toppant be.

Agatha elmesélte neki a legújabb fejleményeket. A rendszerint derűs és megingathatatlan nyugalmú Charles most aggodalmasan nézett a barátnőjére:

– Szóval te vagy a gyilkos új célpontja. El kéne valahová utaznod, Agatha.

– Én aztán nem fogok – tiltakozott amaz. – Patrick, vegyél ki pénzt a házi kasszából, hívd meg egy italra a régi rendőr haverjaidat, és derítsd ki, mi van a videofelvételeken.

– Még túl korai – vélte Patrick. – Adjunk nekik pár órát. Addig dolgozom ezen a házasságtörési ügyön, aztán beszámolok, ha megtudtam valamit.

– Nos – fordult Charleshoz Agatha –, hogy boldogultál az őrsön?

– Wilkes egy igazi undok alak – sóhajtott Charles. – A sajtó ott liheg a nyakában. Épp csak nem vádolt meg. Gyerünk, Aggie, igyunk meg valamit.

– Túl korán van.

– Ugyan már, magasan jár a nap.

– Várd meg, míg elrendezem itt a dolgokat. Milyen feladataink vannak, Toni?

– Simonnak és nekem itt ez az eltűnt lány. Patrick a házasságtörési ügyre állt rá, Phil vele megy fotózni. Így hát magának van egy kis szabadideje.

– Oké, Charles – bólintott Agatha. – Egy ital, aztán visszajövök, és átnézem a feljegyzéseimet.

A kocsmában Agatha a pohár pereme fölött barátja arcát tanulmányozta. Ott ült kifogástalan öltözékében és frizurájával, mintha sosem éltek volna át együtt néhány szenvedélyes éjszakát. Agatha keze reszketni kezdett, óvatosan letette hát a poharat az asztalra.

– Vegyél egy mély levegőt – tanácsolta Charles. – Nem mindennap történik, hogy valaki megpróbáljon megölni, habár néha efelé tendálnak a dolgok. Légy okos. Menj el egy hosszú nyaralásra. Most az egyszer hagyd a rendőrségre az ügyet.

– Csak kísértene – nézett a távolba Agatha. Óvatosan felemelte a poharát, és belekortyolt a gin-tonikba. – Valaminek lennie kell Jill Davent múltjában. Azt hiszem, leragadtam egy kicsit Gwen Simple-nél, annyira azt akarom, hogy ő legyen a bűnös. Úgy érzem, megúszott egy gyilkosságot. De ki lehet még bűnös rajta kívül? Ott vannak a falubeliek, akik konzultáltak Jill-lel. Bannister egy gonosz hárpia, de képtelen vagyok gyilkosként tekinteni rá. Doris a légynek sem tudna ártani, Mrs. Tweedy túl öreg. Feljegyeztem magamnak Jill régi, mircesteri címét. Azt hiszem, odamegyek és körülszaglászom. Valami oka csak van, hogy Carselybe költözött. Miért hagy ott egy várost, ahol sokkal több klienst halászhatna ki magának? – Agatha szünetet tartott. – Miért hallgatott ki a rendőrség?

– Megfenyegettem Herythe-t, hogy megölöm, és meghallották.

– Miért tettél ilyet?

Charles nem akarta elmondani, hogy akkor vesztette el a békétűrését, amikor Herythe előállt Agatha elcsábításának ötletével.

– Ó, egyszerűen az idegeimre ment. Már nem emlékeztem, milyen csípős nyelvű tud lenni. Vigyél valakit magaddal Mircesterbe – mondta komolyan Charles. – Nekem haza kell mennem. Megbeszélésem van a birtok intézőjével.

– Velem minden rendben lesz – nyugtatta meg Agatha. – Szerintem most már biztonságban vagyok.

– De meddig? – kérdezte Charles. – Mi van a macskákkal?

– Hogyhogy mi van velük?

– Házhoz szállítatod a tejet, igaz? Egy kis méreg beinjektálva a flakonba...

– Jól van. Elviszem őket Dorishoz. Esküszöm, úgymint jobban szeretik őt, mint engem. El is felejtettem: hogy boldogultál Bannisterrel?

– Az a nő csupa rosszindulat és áskálódás. Nincs ki mind a négy kereke.

A kocsi előtt Charles megtorpant egy pillanatra, és nézte, amint Agatha az autójához sétál. Rövid lenvászon szoknyát viselt, ami látni engedte bombasztikus lábát. Charles könyörgött Wilkesnek, hogy rendeljen ki Agathához rendőri védelmet, de a főkapitány durván leintette azzal, hogy nem áll szándékában emberi erőforrást pazarolni egy olyan nőszemélyre, aki veszélyes szakmát választott. Charles úgy döntött, benéz hozzá este, habár igyekezett csökkenteni látogatásai számát. Arról győzködte magát, hogy nincs értelme túlságosan ragaszkodni egy nőhöz, aki maga az eszelős megszállottság, ha partnerkeresésről van szó. Agatha hajlama a tökéletesen alkalmatlan férfiakkal való szerelembe esésre kifejezetten bosszantotta Charlest. Morcosan várta, ki lesz a

következő.

Jill egykori konzultációs szobája most táskaüzletként működött. Egy férfi vaskos bajusszal és még vaskosabb kelet-európai akcentussal megkérdezte Agathát, szeretné-e közelebbről megnézni valamelyik táskát.

- Köszönöm, nem – felelte ő, majd átadta a névjegykártyáját.
- Érdekelne az a pszichológusnő, akinek itt működött a rendelője. Tőle vette az ingatlant?
 - Nem, csak bérelem, mint láthatja. Nem ismerem a pszichológusnőt.
 - Kitől bérl a helyet?
 - A Harcourt and Gentle ingatlanügynökségtől.
 - Hol találom őket?
 - A mircesteri árkádsoron.

A mircesteri árkádsor nem szolgált túl lelkesítő látvánnyal, a boltok fele bezárt, a másik felük valamilyen üzletlánchoz tartozott, és ott volt még az ingatlaniroda.

Agatha belépett. Egy asztal mögött egy magas, ősz hajú nő ült, régimódi, cicaszem formájú szemüveget viselt. Agatha arra gondolt, úgy néz ki, mint a bohózat hősnő, Edna Everidge.

– Üljön le, drágám – intett a nő. – Szólítson csak Jennynek. Mivel szerezhettek örömet? Ez csak az én kis tréfám. Szeretjük, ha az ügyfél kienged nálunk. Némelyikük, szegény ördög, komoly adósságba keveredett, és Jenny azért van itt, hogy fogja a kezüket. Emlékszem, egyik nap is...

– Állj! – szólt rá Agatha. – Magánnyomozó vagyok, és

információt szeretnék az egyik korábbi ügyfeléről.

– Ó, kis haszontalan! Jenny nem ad ki információt az ügyfelekről.

– Agatha pedig szeretné Jenny tudomására hozni, hogy ezt az ügyfelet brutálisan meggyilkolták.

– Ó, Jill Daventről van szó! Micsoda tragédia. Telesírtam minden zsebkezdőmet. Annyira érzékeny vagyok!

Ekkor nyílt az ajtó, és egy zömök, kopaszodó férfi lépett be rajta.

– Jól van, mama – mondta. – Kösz, hogy átvetted a boltot. Most már hazamehetsz. Á, itt is van a nővér.

Egy izmos nő toppant be az utcáról, és elvezette Jennyt.

– James Harcourt vagyok – mutatkozott be a férfi, és leült az anyja megüresedett székére. – Nem tudom, anyám hogyan kaparintotta meg az üzlet kulcsát és hogy jutott ki az otthonból. Bezártam, és csak tíz percre ugrottam el.

– Melyik otthonban lakik az édesanyja? – kérdezte Agatha.

– A Napos Völgyben. Nos, miben segíthetek?

Agatha átadott egy névjegykártyát, és felfedte a látogatása okát.

– Nem tudok túl sokat – tárta szét a karját a férfi. – Csak egy hat hónapos bérlete volt nálunk.

– Azelőtt hol lakott?

– Valami eveshami címen.

– Meg tudná adni?

– Minden dokumentumot átadtam a rendőrségnek. Tőlük kell kérnie.

„Ördög és pokol! – mérgeződött Agatha, amikor kilépett az ingatlanirodából. – Annak aztán sok esélye van, hogy a rendőrségen belenézhessek bármibe is.”

Egy anya, aki a gyerekével ment el mellette, odébb húzta a kölyköt.

– Mondtam már, hogy ne bámuld a bolondokat.

„Ez az! – villant be Agathának. – Jenny Harcourt szerintem csak egy kicsit különc. Napos Völgy. Adok egy esélyt neki.”

Megnézte az idősek otthonát az iPadjén. Az épületegyüttes Mircestertől néhány mérföldre terült el. Beült a kocsiba, és odahajtott. Amikor beállt a parkolóba, eltöprengett, hogyan mutatkozzon be. Erősen kételkedett, megengednék-e egy magánnyomozónak, hogy kikérdezze egy mentálisan sérült lakójukat.

A recepciós pultnál Mrs. Harcourt unokatestvéreként mutatkozott be. Az asztal mögül egy férfi ápoló bizonytalanul nézett rá.

– Hát, nem tudom, milyen napja van épp, vannak rosszabbak és jobbak. Ma például elkóborolt. Várjon itt.

Agatha leült, és szomorúan körülnézett. „Olyan sokáig élünk manapság – mélyzott –, hogy hacsak nincs pizsok mázlija az embernek, szép lassan teljesen megbuggyan. Velem mi lesz vajon? Egyáltalán tudni fogom, hogy gyógyós lettem?”

Közben visszaért az ápoló.

– Minden rendben van. Mrs. Harcourt örömmel látja önt.

Nem is rossz, gondolta Agatha. Mrs. Harcourt egy napfényes szobában élt, amely egy füves-fás területre nézett. Néhány

antik bútordarab vette körül, amelyet magával hozhatott ide.

– Micsoda boldogság, hogy máris újra látlak! – örvendezett Mrs. Harcourt, mintha csakugyan rokona érkezett volna. – Jenny Jill Daventről beszélt, mikor elváltunk.

– Miért nem engedik, hogy elhagyja az otthont? – érdeklődött Agatha.

– Van egy kis problémám, de ne is beszéljünk róla. Ah, szegény Jill. Járt ide, tudod? A fiam küldte. Olyan jó kis beszélgetéseink voltak! Azt akarta, hogy hagyjam rá ezt a kis íróasztalt a végrendeletemben. II. György korabeli. Mondtam neki, hogy nem lehet, mert mindent a fiamra hagyok, erre nem jött többet. Szomorú.

– Magáról mondott valamit? – firtatta Agatha.

– Ó, igen. Férjnél volt, amikor még Eveshamben élt. De azt mondta, az ura egy szörnyeteg volt, és megfenyegette, hogy megöli.

– És maga elmondta ezt a rendőrségnek?

– Jennyt nem kérdezték.

Agatha előredőlt.

– Van valami elképzelése, hol lakhatott Eveshamben Jill, és hogy az asszonyneve Davent volt-e?

– Azt mesélte, hogy a mozi az utca végében volt. Várj csak egy kicsit. Egy fa. Egy fának volt a felesége. Nem is, a házat nevezték el egy fáról.

– Olyasmi, mint mondjuk a fenyő? – puhatolózott Agatha, és kezdte magát úgy érezni, mintha Tükörországba tévedt volna.

– Mi is volt, mi is volt... – nézett a plafonra inspirációért Jenny. – Platán? Tölgy? Douglas fenyő, ez az. Valami Douglas

fenyő.

Egy nővér bukkant fel az ajtóban.

– Itt a torna ideje – jelentette, aztán Agathára mosolygott. –
Igyekszünk fitten tartani a lakóinkat.

– Eljössz máskor is? – emelte Agathára a tekintetét Jenny.

– Feltétlenül – ígérte meg Agatha.

Együtt mentek ki a szobából, és a nővér odasúgta Agathának:

– Ellenőrizze a holmiját, hogy nem vett-e el semmit.

Agatha belenézett a táskájába.

– Nincs meg a pénztárcám!

– Várjon. Tudom, hová dugdossa a tárgyakat.

A nővér már jött is Agatha pénztárcájával. Jenny előrement a folyosón.

– Utol kell érnem – szólt hátra sietősen a nővér. – Ha nem vigyázok rá, visszamegy az üzletekhez Mircesterbe, és elemel mindenfélét. Viszlát!

Agatha kifelé menet megállt a recepciós pultnál.

– Úgy tűnik, Mrs. Harcourt kleptomániás – mondta a férfi ápolónak.

– Szerencsére nem mindig – felelte az. – Hónapok is eltelnek úgy, hogy nincs vele semmi gond, aztán valami felizgatja, és akkor beszabadul az üzletekbe. De hát maga a rokona, nyilván tudja.

– Nagyon diszkréten kezelik a családban a dolgot – felelte Agatha. – Már indult a kijáráthoz, amikor megtorpant. Mi van, ha Jenny elemelt valamit Jilltől is, és az még mindig a szobájában van?

Megfordult. Az ápoló valamiért otthagya a recepciós pultot, és hátra sietett. Agatha csendesen felszaladt a lépcsőn, és megcélozta Jenny szobáját. Amikor a nővér visszament a pénztárcáért, akkor az íróasztalhoz lépett oda. Az asztalfiókban régi fényképek, kendők és olcsó ékszerek heverték. Hála az antik bútorokról szóló tévéadásoknak, Agatha tudta, hol keresse a titkos fiókot egy ilyen régi asztalon. Talált is egyet. Egy kicsi, fekete notesz rejtőzött benne. Lépéseket hallott a folyosóról, úgyhogy felkapta a könyvet. A cipőkopogás elhaladt az ajtó előtt. Agatha leszaladt a lépcsőn, ki a kocsijához, és olyan gyorsan porzott el, ahogy csak tudott.

Amikor már eltávolodott a Napos Völgytől, egy tanya kapujában megállt. Kinyitotta a könyvecskét. Belül, az első oldalon Jill neve állt. Amolyan nyilvántartásnak látszott bizonyos bevételekről. Húsztól ötszáz fontos nagyságrendig sorakoztak a tételek. Az összegek mellett csak egy-egy kezdőbetű szerepelt, és a bejegyzés dátuma. Agatha sóhajtott egyet. Ha ez a notesz valóban Jillé volt, és a zsarolás bizonyítéka, akkor neki át kellene adnia a rendőrségnek, hogy összevethessék a náluk lévő egyéb dokumentumokkal, amelyek a nőtől származnak.

De már hallotta is a kérdéseket: „Maga ellopta ezt a tárgyat, Mrs. Raisin. Informálta arról a Napos Völgy otthont, hogy a lakójuk tudta nélkül hozta el a noteszt?” És így tovább...

Biztos, hogy Jillé, nem kétséges. Benne van a neve. A bejegyzések egy nappal a halála előtt megszakadnak.

És a betűk vajon keresztnevek vagy vezetéksnevek rövidítései? A húszfontos kifizetés előtt a V betű állt. Lehetséges, hogy

Victoria Bannister?

Victoriát illetően Agatha szomjazott a bosszúra. Úgy döntött, hazamegy Carselybe, és szembesíti a nőt azzal, amit talált. Aztán majd eldönti, mit csináljon a könyvecskével.

Victoria az előkertjében gazolt, amikor Agatha benyitott a kapun.

– Mit akar? – reccsent rá látogatójára.

– Csak érdekelne, miért fizetett zsarolás fejében havi húsz fontot Jill Daventnek.

Victoria arca szürke lett, mint az iszap.

– Miket hord itt össze?

Agatha vállat vont, és felemelte a könyvecskét.

– Csak gondoltam, adok egy esélyt, hogy megmagyarázza, mielőtt átadom ezt a bizonyítékot a rendőrségnek.

Victoria lehuppant a fűbe, és a kezébe temette az arcát.

– Ha elmondja nekem, és semmi szörnyűség nincs benne, nem adom tovább a rendőrségnek – ígérte Agatha.

A nő lassan felállt.

– Szavát adja?

– Attól függ, mit tett.

– Jöjjön be. Valaki még meghallhatja.

Victoria konyhája meglepően vidám és barátságos helyiségnek bizonyult ahhoz képest, milyen megkeseredett nő a ház gazdája. Egy mutatós régi tálalóasztalon antik fajansztányérok sorakoztak, a nyitott ablakokban muskátlik virítottak.

Mindketten leültek a tölgyfa asztalhoz.

– A következőről van szó – kezdte Victoria. – Emlékszik Mrs. Cooper kutyájára?

– Az a randa kis dög, amelyik folyton csaholt?

– A nő a szomszédban lakik. Nem bírtam már elviselni a zajt. Feldaraboltam egy kis húst, és az altatóból, amit szedek, beletettem egy maréknyi tablettát. Amikor az a nyavalyás állat elvesztette az eszméletét, betettem egy zsákba, és lenyomtam az esővízgyűjtő hordóban a víz alá. Aztán eltemettem.

– És hogyan jött rá Jill?

– Ő mindig nagyon figyelmes hallgatóság volt, és velem senki más nem törődik. Fizettem neki egy konzultációért. Nyomta a lelkem ennek a kutyának a halála. Elmondtam neki. Aztán már csak azt vettem észre, hogy rendszeres fizetséget követel a hallgatásáért. Muszáj volt fizetnem.

– Maga most megerősítette nekem, hogy ez a notesz Jillé – tartotta fel a könyvecskét Agatha. – Én nem mondom el a rendőrségnek. De Jill miért beszélt magának az én múltamról?

– Ez igazából még azelőtt történt, hogy elmentem hozzá a terápiára. Ittunk együtt valamit, és elpletykálta nekem.

– És maga miért terjesztette?

Victoria lehajtotta a fejét.

– Nem tudom. Azért mondtam el a rendőrségnek, hogy maga megfenyegette, mert nem akartam, hogy engem kezdjenek alaposabban piszkálni.

– Tartsa tőlem távol magát a jövőben – közölte Agatha. – Maga egy métely.

Mielőtt Agatha belépett volna az otthona ajtaján, James Lacey üdvözölte és sietett oda hozzá.

– Toni nemrég hívott – mondta. – Megkért, hogy vigyázzak rád, mert valaki az életedre tört.

– Gyere be, elmesélek mindent. Nem ebédeltem, és muszáj valamit bekapnom.

Két falat sajtos szendvics között Agatha mindenről beszámolt Jamesnek.

– Szóval, úgy tűnik, Bill kegyeire kell hagyatkoznom, de előbb lenyomozom azt a férjet.

– Jobb, ha veled megyek.

Agatha exférjére nézett. Itt volt ez a jóképű pasas, aki barnára sült bőrével, világító kék szemével és kisportolt, magas természetével vonzóbb volt, mint valaha. Miért nem érez hát iránta semmit?

– Jól van – egyezett bele. – Menjünk. Én vezetek.

Amikor ráfordultak az útra, ami a Regál mozi mellett vezetett el, Agatha így szólt:

– Örülök, hogy felújították ezt a régi mozit. Valamikor el kellene jönni. Beállok a parkolóba, aztán elkezdhetünk bekopogtatni.

Miután Agatha megvette a parkolójegyet, és visszament a kocsihoz, látta, hogy James az iPadjén keresgél valamit.

– Csak ellenőrzöm, lakik-e Davent ebben az utcában. A nő megtartotta az asszonynevét?

– Ó, istenem, nem tudom – vetette oda morcosan Agatha, mert rájött, hogy egy alapvető mozzanat elkerülte a figyelmét.

– Á, meg is van – mondta James. – Egy T. Davent a 905/A-ban. Az valószínűleg a földszinti lakást jelenti.

– Szóval nem Douglas. De akkor miről beszélhetett...?

– Ki?

– Majd később elmondom.

Elindultak. Az idő melegre fordult, párás lett a levegő. Agatha érezte, ahogy a sminkje megolvad és végigcsorog a nyakán.

– Ne ekkora léptekkel ügess – szólt rá Jamesre.

– Nem kéne folyton ilyen magas sarkút hordanod – lőtt vissza James, de azért lassított. Ahogy Agatha csillogó hajára nézett, különös hiányérzet járta át. Nyilvánvalóan Agatha hibája volt, hogy nem működött a házasságuk. Örökké füstölt, mint egy gyárkémény, és ragaszkodott a munkájához. Ami viszont még mindig hiányzott Jamesnek, az felesége áhítatos csodálata, melyet egykor iránta táplált.

– Na végre, itt vagyunk – fújta ki a levegőt Agatha. – Amilyen szerencsém lesz, biztos dolgozik. Próbáljuk a földszinti lakást. Igen, Davent van kiírva. – Becsöngetett.

Egy alacsony, szőke nő nyitott ajtót, sértődött arckifejezéssel. Agatha úgy tippelte, a késő harmincas éveiben járhat.

– Nem veszek lexikonokat, nemrég mázoltattam, és nem hiszek istenben – hadarta el morcosan.

Agatha gyorsan bemutatkozott.

– Mr. Daventtel szeretnék beszélni.

– A húga vagyok, Freda. Ha arról a pokolbéli ribancról akarják kérdezni, megtalálják az üzletben a Computer Plusban, a Four Pools irodaházaknál.

– Ismerte Jill Daventet? – kérdezte James.

– Nem akarok arról a tyúkról beszélni. A nap, amikor hallottam a meggyilkolásáról szóló hírt, olyan volt nekem, mint a karácsony. Most tűnjenek el. – Azzal becsapta az ajtót.

– Vissza az autóhoz – adta ki az ukázt James –, és lássuk, hol is találjuk ezt a Computer Plust.

Miután megkerülték a Four Pools irodaháztömböt, megtalálták az üzletet és besétáltak. A bolt tele volt drágának látszó kutyúkkal. Egy fiatalember egy párt szolgált ki, egy másik a pultra támaszkodott és újságot olvasott. Agatha odalépett hozzá.

– Mr. Daventet itt találom?

– Ha panaszról van szó, én is segíthetek – jött a válasz erős kelet-európai akcentussal. Talán lengyel, gondolta Agatha. Evesham lassan egy Kis-Lengyelország lesz.

Odanyújtotta a férfinak a névjegykártyáját.

– Mondja meg neki, hogy szeretnék néhány kérdést feltenni.

A fiatalember eltűnt az üzlet hátsó részében egy tejüveg ajtó mögött.

– Ne bámuld a hátsóját, Agatha – dorgálta meg James.

– Az ilyen testhez tapadó farmer – mondta Agatha bánatosan –, szinte ordítva kéri, hogy „nézd a fenekem!”.

– Viselkedj a korodnak megfelelően.

– Nem csoda, hogy befuccsolt a házasságunk – horkantott fel Agatha. – Folyton kötözködsz és panaszkodszt. Mi több...

A hátsó traktusba vezető ajtó kinyílt.

– Jöjjenek – intett az eladó.

Beléptek, mire Davent felállt, hogy üdvözlje őket. Agatha

elmondta, mi járatban vannak.

– Nem tudom, hogyan segíthetnék – mondta a férfi. – A rendőrség már számtalanszor kihallgatott.

– Csak néhány kérdés, Mr. Davent.

– Hívjon csak Trisnek. A Tristam becézése.

Jóvágású férfi volt, a negyvenes évei elején járt, közepes termetű, sűrű, gesztenyebarna hajjal. Szénszürke öltönyt viselt csíkos inggel és kék selyem nyakkendővel. A vonásai rendezettek voltak, szögletes állán egy kis gödröcske ült.

– Foglaljanak helyet – mutatott két székre az íróasztal előtt. Ő maga az asztal mögé ült le.

– Arról van szó – kezdte Agatha –, hogy megtalálhassuk néhai felesége gyilkosát, többet kell tudnunk az életéről. Akkor is terapeuta volt, amikor megismerkedtek?

– Nem, prostituált.

– És maga miért vette el? – kérdezett közbe James kíváncsian. A férfi sóhajtott.

– Kezdem az elején. Tíz évvel ezelőtt elmentem egy számítógépes konferenciára Chicagóba. Jill akkor még szőke volt. Úgy tűnt, ő is a résztvevők tömegéhez tartozik. A feleségem akkor egy éve halt meg rákban. Jill nagyon figyelmesen tudott hallgatni. Ő is angol volt, én pedig magányos. Az ágyban kötöttünk ki. Reggel azt mondta, fontos találkozója van, és el kell rohannia. Megbeszéltünk egy randevút estére a hotel bárjába. Ekkor vettem észre, hogy eltűnt a pénztárcám.

– Szólt a rendőrségnek?

– Úgy éreztem, rászedtek. Túlságosan szégyelltem magam.

Azért lementem a megbeszélt találkozó idején a bárba, de egyáltalán nem voltam meglepve, hogy ő nem bukkant fel. Elkönyveltem tapasztalatnak. Két hónappal később könnyek között beállított az eveshami lakásomba, mondván, hogy terhes. A fejéhez vágtam, hogy ellopta a tárcámat, mire döbbenetesen nézett. Letagadta az egészet, és azt állította, hogy nyilván valaki belenyúlt a zsebembe, míg a bárban voltam. Azt állította, hogy okleveles terapeuta. Megboldogult feleségemnek nem lehetett gyereke, és szerettem volna hinni Jillnek. Így hát összeházasodtunk.

Négy hónap múlva aztán közölte, hogy elvetélt. Gyanakodni kezdtem. Valahogy olyan... hogy is mondjam... jó beszélőkéje volt.

Egy nap, amikor nem volt otthon, átkutattam a holmiját. Megtaláltam a pénztárcám. Pénz nem volt benne, de a kártyák igen. Amikor szembesítettem vele, azt mondta, annyira aggasztotta az eltűnt pénztárca, hogy megkérte a hotel nyomozóját telefonon, nézzenek utána. A tárcát a hotel egyik szemeteskukájában találták meg. Az üzletből később felhívtam a hotel biztonsági szolgálatát, és a nyomozó határozottan állította, hogy senki nem kérte meg arra, hogy keressen egy pénztárcát. Elkérte Jill nevét. Megadtam neki a lánykori nevét: Jill Sommerville. A pasas azt kérte, hívjam fel másnap, amit meg is tettem. Megtudtam tőle, hogy Jill egy exkluzív escortügynökségnek dolgozik, és engem alaposan rászédett. Megint csak szembesítettem Jillt a tényekkel, és ultimátumot adtam neki: hacsak nem egyezik bele egy azonnali válásba, feljelentem és bíróság elé kerül. Beleegyezett, és azonnal

kiköltözött. Olyan hideg volt, mint a jég. Gúnyolódott rajtam, és unalmas marhának nevezett. Azt mondta, belefáradt az életbe.

Agatha majdnem felnyögött. A prostitúció, legyen mégoly exkluzív is, mindig együtt jár a drogokkal, bűncselekményekkel és stricikkel. Valaki követhette a nőt Amerikából. Talán egy férfi, akit megcsalt. Agatha teljes tanácstalanságba süppedt. Nem tudta elképzelni erről az exférjről, hogy gyilkos lehet.

– Maguk ketten egy pár? – kérdezte Tris.

– Együtt voltunk, de nem sikerült a házasságunk – felelte Agatha.

Tris elhúzta a száját.

– Üdv a klubban.

James indulatosan felpattant.

– Kint megvárlak – vetette oda Agathának, azzal kimasírozott.

– Nem kellett volna ezt mondanom. Menjek utána? – kérdezte Tris.

– Nincs semmi baj. Kicsit mérges lett. Elég meredek volt a maguk borzalmas házasságát összehasonlítani a miénkkel.

– Hadd tegyem jóvá – mondta Tris. – Mit szólna egy vacsorához egyik este?

– Rendben – bólintott Agatha. Belül pedig egy kicsi Agatha ugrándozott örömeiben: „Juhéjj! Még mindig van kisugárzásom!”

– A holnaphoz mit szólna? – kérdezte Tris.

– Mikor és hol?

– Van kedve kipróbálni a lengyel konyhát? Van egy jó

étterem egy sarokra a lakásomtól, az a neve, hogy Varsói Otthon.

- De nem csak pirog meg vörös káposzta van, ugye?
- Nem, változatos az étlapjuk.
- Ott találkozunk. Mikor?
- Legyen nyolc óra.
- Rendben. Most jobb, ha megyek, és kiengesztelem Jamest.

– Egy fikarcnyit sem bíznék ebben a pimasz kis seggdugaszban
– dühöngött James.

– Nagyon kedvesen bocsánatot kért – nyugtatta Agatha.

– És az megfordult a kicsiny fejedben, hogy ő is lehet a gyilkos?

– Nem hiszem – fintorgott Agatha. – Megfeledkeztünk a sisakvirágról vagy farkasfűről, vagy hogy hívják. Carselyben a kertek nyitva vannak a látogatók előtt szombaton. Nézzünk körül annyi kertben, amennyiben csak tudunk, hátha kiderül, hogy valakinél terem ez a növény.

– Te mész egyedül – fűzte össze a karját James az autóban, és kibámult a szélvédőn. – Nekem dolgoznom kell. Újra találkozol ezzel a fickóval?

– Nem hiszem, hogy találkoznom kéne vele – füllentette Agatha. – Szerintem elmondott nekünk mindent. Jó lenne, ha valaki fizetne ezért a nyomozásért, mert egy chicagói út igencsak drága lesz.

Agatha kitette Jamest, és továbbhajtott Mrs. Bloxbyhoz, hogy megnyugtató jelenlétében pihenje ki magát.

Amikor megosztotta barátnőjével a legújabb fejleményeket, a lelkészné aggodalmasan pillantott rá.

– Szinte megkönnyebbülnék, ha kiderülne, hogy a gyilkos valami chicagói alak – mondta.

– Miért? – csodálkozott Agatha.

– Azt érzem, hogy olyasvalaki lehet, akit Miss Davent megszarolt.

– Vagyis Mrs.

– Ó, igen, szóval ő. Vannak nagyon sunyi gyilkosok. De egy chicagói illetőnek talán nincs tudomása magáról. Odaadja ezt a könyvecskét Wong felügyelőnek?

– Azt hiszem, oda kell adnom – bólintott Agatha. – De azt nem mondhatom, hogy kiloptam Jenny Harcourt íróasztalfiókjából. Nem is hazudhatok, hogy ő adta nekem, mert akkor kikérdezik, és ennyire azért nem bolond. Valószínűleg sejtése sem volt róla, hogy ott lapul ez a notesz. Valamiért Jill jó rejtékhelynek találta. Talán egy ponton túl úgy érezte, bizonytalanná vált a helyzete. Tudom már, azt fogom mondani, hogy valaki behajította a levélbedobón. Most megpróbálok Bill-lel négyszemközt beszélni. De előbb jobb, ha hazamegyek, és kiírom, ami ebben a noteszben van.

Ötödik fejezet

Patrick rendőrségi kapcsolatán keresztül Agatha megtudta, hogy Bill este hétkor fejezi be a szolgálatát. Mivel még mindig éhes volt, megállt egy bisztrónál, ahol egész nap felszolgálnak reggelit. Betermelt egy tányér kolbászt tükörtojással, baconnel és sült krumplival, majd ivott rá egy kávét. Sikerült azonnali időpontot kapnia egy szépségszalokban egy arckezelésre. Felfrissülve, megújulva ugrott be a George Hotel bárjába egy dupla gin-tonikért, azután megállt az autóval a főkapitánysággal szemközti parkolóban, hogy onnan lesse, mikor jön ki Bill.

Végül megpillantotta rendőr barátját, és odakiáltott neki:

– Ül be az autóba!

– Most meg miben sántikálsz? – kérdezte Bill.

– Ezt kaptam a levélbedobón át. – Agatha már korábban gondosan letörölgette a noteszt, hogy csakis az ő ujjlenyomatai maradjanak rajta – gondolta, esetleg regisztrálva lehet a rendőrségen Jenny Harcourté, ha az asszony tényleg kleptomániás. Agatha hirtelen újra elgondolkodott, vajon Jill

rejtette-e az íróasztalfiókba a noteszt, vagy Jenny lopta el.

– És mit gondolsz, mi ez? – kérdezte Bill.

– Nekem úgy tűnik, hogy zsarolási pénzek jegyzéke – forgatta Agatha. – Csak egy kezdőbetű van minden összegnél.

Billnek működött a hatodik érzéke, amivel a jobb detektívek meg vannak áldva, és hirtelen biztos lett benne, hogy Agatha nem egyszerűen a levélbedobó nyíláson át jutott ehhez a füzethez.

– Vissza kéne jönnöd velem az órsre, és vallomást tenni – javasolta. – Az igazat mondod? Tényleg bedobta valaki hozzád?

– Hazudnék én neked?

– Igen.

– Jaj, Bill. Wilkes majd akcióba lendül, és halálra szakál.

– Nincs szolgálatban. Gyere.

Miközben Bill gondosan lejegyezte Agatha vallomását, jóbarátból körültekintő nyomozóvá alakult át. Pontosan hol találta a noteszt? Miért várt ennyi ideig, hogy átadja a rendőrségnek? Rögtön telefonálnia kellett volna.

Agatha elkeseredve kifakadt:

– Neked akartam odaadni! Közvetlenül. Nem akartam, hogy Wilkes gyilkossággal vádoljon, vagy azzal, hogy beleavatkozom a rendőrségi nyomozásba. – Végül a noteszt bezacskózták bizonyítékként, és ő szabadon távozhatott. – Eljössz egy italra? – kérdezte Billt.

– Nem – intett amaz. – Ezzel most rögtön foglalkoznom kell, és sajnos otthon kell zavarnom Wilkest.

– Kiderítetted, ki küldte nekem azt a mérgező csokrot?

– Igen. Az egyik virágárus találta a standján egy levéllel és egy ötvenfontos bankjeggyel. A levélben az a kérés szerepelt, hogy vigyék ki neked. Az árus nem akarta otthagyni a standját, úgyhogy odaadta annak a kisfiúnak, hogy szaladjon el vele az irodádba. Gondolj csak bele, Agatha. Ha ez az árus nem ilyen becsületes, zsebre vághatta volna a pénzt, a virágot meg hazavihette volna a feleségének.

Amikor Agatha leparkolt a háza elé, James kiszaladt, hogy mielőbb beszéljenek.

– Van valami, amiről tudnod kell – újságolta izgatottan.

– Miről?

– Szerintem Davent melírozza a haját, és fogadok, hogy az a kis mélyedés az állán plasztikai műtét eredménye.

– Na és? – nézett rá Agatha. – Én is néha feltöltetem az arcom.

– Férfiaknál ez más. A fickó valószínűleg meleg.

– De ha meleg, miért hívott el engem vacsorázni?

– Na, mégis jól gondoltam, randizol vele, ugye?

– Ez nem randi, csak nyomozás.

– Talán azért hívott el, hogy eltegyen az útból, te hibbant öreglány.

– Ó, menj már, te kiborító alak.

James megfordult, és elvágatott.

Agatha épp elfordította a kulcsot a zárban, amikor egy autó állt meg a ház előtt, benne Wilkessel és Bill-lel, mögöttük pedig egy helyszínelő egység. Agatha felnyögött. Nyilván ujjlenyomatokat keresnek az ajtaján.

– Szálljon be az autóba! – parancsolt rá Wilkes. – Hagynunk kell a fiúkat nyugodtan dolgozni.

– Nem – jelentette ki Agatha. – Nem akarok egy levegőtlen kocsiban üldögelni. A kocsmában is kifaggathat.

Meleg, párás este volt. A kerthelyiségben ültek, távol a többi vendégtől.

Agatha megkönnyebbülten tapasztalta, hogy Wilkes nem annyira gyanakvó, mint Bill. Miközben beszélt, Agatha magán érezte Bill tekintetét, amint rászzegezi azt a gyönyörű, mandulavágású szemét, melyet kínai apjától örökölt. Bill Wong az első ember volt, akivel Agatha összebarátkozott, amikor Cotswoldsba költözött. Nagyon kedvelte a fiatal nyomozót, és utálta, hogy hazudnia kell neki. A magnó az asztalon minden szavát rögzítette.

Victoria Bannister a kocsmablakon át figyelte a társaságot. Megfigyelőhelyéről úgy tűnt neki, hogy Agathával nagy tisztelettel bánnak. Hirtelen belédöfött az irigység. Az, hogy a nyomozónő megígérte neki, nem árulja el a nevét a rendőrségnek, valahogy most nem is számított. Feltolult benne a keserű epe. Azelőtt leskelődött Jill háza táján, figyelte a klienseit, de sosem sikerült összeszednie a bátorságát, hogy megkérje a terapeutát, álljon le a zsarolással. Nyilván nem ő volt az egyetlen, akit zsarolt. De nem akarta egy gyilkos kezei között találni magát. Nem bízott Agathában, hogy titokban tartja a nevét a rendőrök előtt. Victoria hirtelen arra jutott, társaságra van szüksége szerencsétlen helyzetében. Talán ha követi azt a személyt, aki valószínűsíthetően utoljára járt

Jillnél, segítséghez juthat.

Bár Agatha elfoglalta magát másnap, és várta a randevút Trisszel, mégis idegesen járt-kelt az irodában. Valahol egy gyilkos szabadon mászkál, és rá vadászik. Az első kísérlete kudarcot vallott, de biztos, hogy újra fog próbálkozni. Normál esetben Agatha azon izgult volna, mit vegyen fel a találkára, de a rettegés az ólálkodó gyilkostól arra készítette, hogy inkább a munkájára koncentráljon, elűzendő a sötét gondolatokat.

Munka után beült a kocsijába, és nekitolatott egy lámpaoszlopnak. Átkozódva kiszállt, de nem tett nagy kárt az autóban. Mély levegőt vett, és óvatosan elhajtott Eveshamig, mindvégig figyelve a visszapillantóban, nem követik-e. Egy BMW-s férfi elég szorosan haladt mögötte. Agatha lehúzódott egy pihenőhelyen, és várt, de a BMW továbbhajtott. Legszívesebben hagyta volna a csodába a randevúját, és hazament volna a biztonságos otthona védelmébe, bekapcsolt riasztóval. Hiányoztak a cicái. Habár sokszor mutatkoztak közönyösnek a gazdájuk iránt, azért előfordult, hogy megéreztek benne a feszültséget, és ilyenkor odaheveredtek mellé az ágyba, összegömbölyödve az oldalánál. És hol járhat az a hűtlen Charles?

Ezekben a percekben Charles éppen Agatha ajtaján kopogtatott, és mivel nem találta otthon barátnőjét, Jamesnél zörgetett, hogy megtudja, hová ment.

James egy méltatlankodó szóáradatot eresztett meg Agatha erkölcseiről, amit azzal zárt:

- És nem hiszem el neki, hogy ez nem randi, csak nyomozás.
- Leellenőrizhetem – felelte Charles. – Hol lakik Davent?

– Jobb, ha maga rendel nekem – szólalt meg Agatha az étlap tanulmányozása közben. – Számomra ez mind újdonság.

Tris odaintette a pincéernőt, és rendelt két vodkát.

– Ennél többet nem – tartotta fel a kezét Agatha. – Nem akarom, hogy megbüntessenek ittas vezetésért.

– Mire a fogások végére ér – nyugtatta meg Tris –, teljesen józan lesz. Az étel felszívja az alkoholt.

Kezdetnek egy sűrű gombalevest kért, majd egy bigoszt, a lengyel húsos káposztát, egy vadászlecsót rengetegféle hússal, kolbásszal, savanyú káposztával, és végül egy halom krumplis palacsintát. A végére sört akart még rendelni, de Agatha jelezte, hogy utálja, így hát vodka lett belőle.

Lustán beszélgettek erről-arról, Evesham városközpontjának hanyatlásáról, Anglia főutcainak elnéptelenedéséről, és Agatha lassan elbágyadt a nehéz ételektől és az italtól. Amikor Tris újabb vodkát rendelt, nem tiltakozott. Elege volt már az örökös félelemből. Ráadásul vonzó férfi volt a partnere. Kizárt, hogy meleg. Egyszer már nős volt. Agatha elnyomta a hangot a fejében, amely néhány meleg férfit hívta fel a figyelmét, akiket ismert és volt feleségük. Egyébként meg mit számít ez az egész? Nem úgy nézett ki, hogy vele töltené az éjszakát. Agatha a gyilkosságokról kezdett beszélni, és elmesélte, hogyan törtek az életére.

A desszert, vagyis a hatalmas sajtortaszeletek fölött Tris áthajolt az asztalon, és megfogta Agatha kezét.

– Maga egy nagyon vonzó nő – lehelte. – Örülnék, ha ejtené ezt az ügyet.

– Miért?

– Túl veszélyes. Hagyja a csudába.

Tris mélyen Agatha szemébe nézett, és még szorosabban fogta a kezét. A hangja szinte parancsoló volt.

Agatha érezte, hogy a vodka és a nehéz ételek okozta eufória lassan elillan. Megpróbálta elhúzni a kezét, de a szorítás erősebb volt.

– Ígérje meg – erősködött a férfi. – Nincs kétségem, ha tovább folytatja ezt a nyomozást, valami igazán borzasztó történik magával. Egyszer már megpróbálták megölni azzal a farkasfűvel.

Agatha olyan hirtelen rántotta vissza a kezét, hogy egy pohár lerepült az asztról.

– Honnan tudja, hogy farkasfű volt? – szegezte neki a kérdést a férfinak. – Ezt nem írták meg az újságok.

– Logikus, hogy az volt. Herythe-t azzal gyilkolták meg.

– De Jillt megfojtották, Clive Tremundot pedig leütötték és vízbe dobták.

– Ne legyen rám dühös – esdekelt Tris. – Csak egy tipp volt. Egyszerűen...

– Helló, drágaságom. Már nem törődsz a derékvonaladdal?

– Ó, Charles! – nézett fel Agatha elgyengülve. – Mit csinálsz itt?

– Jöttem, hogy megtaláljalak. A rendőrség szeretne újra

beszélni veled, így hát gondoltam, leszek a támaszod. Szerintem jobb, ha hazaviszlek. Fejedbe szállt a vodka, mi?

Agatha bemutatta egymásnak a két férfit.

– Most inkább megyek – biccentett Trisnek.

– Mikor láthatom újra? – kérdezte az.

– Majd hívom.

– Hogy az ördögbe találtál meg? – értetlenkedett Agatha, miközben Charles autójához sétáltak.

– James elmesélte a találkozásokat Tristam Daventtel, és ismerve különös vonzalmadat a zűrés férfiak iránt, elmentem a címre, amit James megadott. Ott a hugica elárulta, hol vagytok. Hagyd itt a kocsid, majd reggel visszahozlak.

Amikor Agatha elhelyezkedett az anyósülésen, Charles kíváncsian fordult felé:

– Hogyhogy nem vagy rám dühös, amiért megzavartam a randid a bájgúnárral?

– Lépj a gázra. Át kell mennie a parkolón, ha hazafelé indul. Nem akarom többet látni.

– Oké. – Charles kilótt a parkolóból, és ráfordult a Port Streetre.

– A következő történt. – Agatha elmesélte a beszélgetésüket Trisszel. – De nem csak az, amit mondott – magyarázta. – Mióta megpróbáltak megölni, tiszta idegbaj vagyok, és Davent szabályosan megrémisztett.

– Mi a fenének fogadtad el a meghívását?

– Nyomozó vagyok, nem dereng valami? – mordult fel Agatha. – Abban bíztam, hogy előáll valami érdekes

információval Jillről.

– Tedd a szívedre a kezed, Aggie. Elhívott egy találkára, és te boldogan ugrottál. Fokozd kicsit az elvárásaidat. Egy férfi melírozott hajjal...

– Természetes is lehet.

– Biztos az... Baromság.

Agatha arcán egy könnycsepp gördült végig.

– Cs-csak te-tegyél ki, és t-tűnj el – hüppögte.

Charles lehúzódt egy pihenőhelyen, és leállította a motort.

– Nem akartam ilyen faragatlan lenni. Ne sírj. Még sosem láttalak ilyen zaklatottnak. Fel a fejjel! Elmegyünk hozzád, megiszunk valamit, nézünk valami jó kis hülyeséget a tévében. Tudom, hogy nem adod fel. Mi a következő lépés, mit tervezel?

Agatha felitatta a könnyeit, és hangosan kifújta az orrát.

– Holnap bejárom a kerteket Carselyben. Nyitva lesznek az érdeklődők előtt. Kíváncsi vagyok, terem-e valahol farkasfű.

– Ha volt is valakinek, mostanra valószínűleg kigyomlálta. Ne aggódj, veled megyek. Tudod, hogyan lehet felismerni?

– Rákerestem a Google-n, sok képet láttam. Sisakvirágnak is hívják, a „mérgek királynője”.

– Jól van. Holnap nekilátunk. De Billnek mindenképp el kéne mondanod ezt a vacsorát. Mármint, hogy a férfi mintha fenyegetett volna.

– Lehet – töprengett Agatha, de úgy érezte, nem bírna ki még egy sor faggatózást, hogy miért fogadta el Davent meghívását. Még csak az ötvenes évei elején jár, morfondírozott. Ilyen mélyre jutott volna, hogy minden férfit, aki meghívja egy randira, vonzónak lát?

Napsütésre virradtak másnap, amikor elindultak kertnézőbe. Nagy, bolyhos felhők vonultak a kék égen a lágy szellőben, mint a gályák.

– Biztos nem minden kertet nyitnak meg a nagyközönség előtt – jegyezte meg Charles.

– Majd játsszuk a tudatlant. Remélem, nem csak az időnket pazaroljuk. Valaki, akit Jill magára haragított Amerikában, követhette őt idáig.

– Igen, de azt hinné az ember – szötte tovább a gondolatmenetet Charles –, hogy az illető, amint megöli a nőt, már pucol is vissza az Államokba. Oké, ott volt Tremund. Bárki is a gyilkosunk, azt gondolhatta, Tremund kiderített valamit. De mi a helyzet Herythe-szel és a téged érintő gyilkossági kísérlettel? Ezek azt sugallják, közelebbi személyről van szó.

– Próbálkozzunk először Victoria Bannisternél – javasolta Agatha. – Az a nő teljesen meghibbant.

– Nyitva a kertje?

– Nem tudom. De naivan odamehetünk.

Lépkedtek a falu macskaköves utcáin, elhaladtak a parókia mellett, amelynek a közelében lakott Victoria.

– Nem sok embert látni – jegyezte meg Charles. – Mindig ilyen csend van, amikor a nyitott kertek napját rendezik?

– Valószínűleg – felelte Agatha. – Mrs. Bloxby mesélte, olyan irigyek egymásra a faluban, hogy kezdetben senki nem akarta a másik kertjét megnézni.

– Nem félsz, hogy Victoria sértegetni kezd majd? – kérdezte Charles.

– Nem, gyakorlatilag sokkot kapott, amikor azzal vágtam

vissza, hogy beperelem rágalmazásért.

– Nincs kint a „Nyitott kert” tábla a kapuján – állapította meg Charles.

– Sebaj – jelentette ki Agatha, és lendületesen benyitott.

A zsúpfedeles ház kertjében dús virágszőnyeg tarkállott. Hórihorgas mályvarózsák nyújtogatták virágaikat az ég felé. Az alacsony bejárati ajtót fehér futórózsa ölelte körül.

Agatha hirtelen megtorpant az ösvényen, mire Charles beleütközött.

– Nézd! – suttogta Agatha. – Sisakvirág!

– Jobban meg kellett volna nézned azokat a fotókat – felelte Charles. – Ez sarkantyúvirág.

– Francba. Tudhattam volna, hogy nem lesz ilyen egyszerű.

Agatha becsöngetett.

– Biztos elment itthonról – motyogta, miután vártak egy kicsit. – Tudom már, menjünk a hátsó kertbe. Ha meglep minket, mondhatjuk azt, hogy úgy hittük, az ő kertje is látogatható ma.

De a ház mögé kerülve kiderült, hogy a virágözön csak elöl tenyészik. A gizgazos fű fölött egy szárítókötél lengett. A kert végében egy fészker állt. A fekete kerítés mellett két vadalmafa magasodott.

– Nézzünk be a fészkerbe – indítványozta Agatha.

– Meglephet minket.

– Ne légy már ilyen nyúl, gyerünk.

– Nem – cövekelt le Charles határozottan. – Látod azt a kerti széket a ház falánál? Leülök oda, amíg te végzel. Ha hallom, hogy jön, én futok!

– Mulya alak! – Agatha már indult is át a kerten. Három természetes varjú, amelyik a földről csipegetett valamit, felreppent előtte.

A fészker előtt egy halom ruhának látszó kupac hevert. Agatha kíváncsian előrehajolt. Aztán egy hatalmas sikoly szakadt ki belőle, mire Charles odarohant.

Victoria arca üres szemeiddel meredt rájuk a földről.

– A varjak! – nyögte Agatha. – Kivájták a szemét!

Charles átkarolta Agathát.

– Gyere. Hívjuk a rendőrséget. Óvatosan menjünk ki, különben megbírságnak, hogy összejártuk a bűntényhelyszínt.

Megérkeztek a rendőrök. Agathának és Charlesnak az egyik rendőrautóban kellett várakoznia, míg a halottkém és a nyombiztosítók a munkájukat végezték.

Wilkes bezörgetett a kocs ablakán.

– Elmegyünk magához, Mrs. Raisin, és ott vesszük fel a vallomását.

Miért süt ma ilyen szépen a nap? – merengett Agatha rosszkedvűen. Borús időnek kellene lennie. A faluban minden olyan hétköznapi. Néhány falubeli, mit sem sejtve a szörnyűségről, kertről kertre járt.

Hazaérve Agatha ragaszkodott hozzá, hogy ne a házban üljenek le, mert dohányozni akart. Wilkest elkísérte Bill Wong, Alice Peterson és egy másik rendőrnő is.

– Meglep, hogy még mindig hódol ennek a káros szokásnak – húzta el a száját Wilkes.

– Előkerül egy halott nő, akinek kivájták a szemét a varjak, és maga nem tud mást, mint vegzálni a dohányzás miatt? – csattant fel Agatha. – Barátkozzon meg velem.

Körüülték Agatha kerti asztalát, és elkezdtek kikérdezni. Amikor a procedura véget ért, Agatha beszámolt a Tris Daventtel elköltött vacsoráról is.

– Nagyon megijesztett. Fogadok, hogy ő tette.

– Várjon egy kicsit – intett Wilkes. – El kell intéznem egy telefonhívást. – Azzal bement a konyhába.

– Jól vagy, Agatha? – kérdezte Bill. – Nagyon sápadtnak tűnsz.

– Reszketek – mondta Agatha. – Borzalmas látvány volt.

Wilkes visszajött.

– Az első becslés a halál beálltát illetően a tegnap este, úgy hét és éjfél között. De többet tudnak majd mondani, ha a patológus elemezte a gyomortartalmat. Davent nem lehetett. Maga az alibije, Mrs. Raisin.

– Nem feltétlenül – állította makacsul Agatha. – Én fél tízkor jöttem el az étteremből. Lehetett ideje elhajtani Carselybe, és megölni a nőt.

– Elég valószínűtlen – ingatta a fejét Wilkes savanyú ábrázattal. – És most, Sir Charles Fraith, szeretnénk hallani a maga verzióját az eseményekről.

Agatha irigyelte a nyugalmat, amellyel Charles előadta a mondandóját. Mintha egy brutális gyilkosság áldozatát megtalálni természetes dolog volna. Agatha majdnem ágyba bújt vele előző este, de még időben visszalépett, emlékeztetve magát, hogy az alkalmi szex nem jöhet szóba. De az ölelés után

nagyon sóvárgott. Sem James, sem Charles nem volt az az érzelmes fajta. James inkább amolyan lerohanós szerető volt, „durr-durr, köszönöm, hölgyem”; Charles szakértő típus, mégis, amikor túl voltak mindenen, rejtély maradt, vajon mit gondol róla. Ezt sosem vallotta meg. Agatha lehunyta a szemét a ragyogó napsütésben, és egy stabil, megbízható férfiről álmodozott. Markáns arca lenne, tweedzakót hordana. Szívesen pepecselne a kertben, és a téli estéken együtt ülnének a kandalló előtt. Az ágyban csupa szenvedély és szerelem volna. Az...

– Nagyon piros lettél – zavarta meg Charles.

– A nap – nyitotta ki a szemét Agatha, és végignézett barátján, akit szokás szerint mintha skatulyából húztak volna ki.

Csengettek.

– Majd én megyek – állt fel Alice.

A rendőrnő Tonival, Simonnal és Jamesszel tért vissza.

– James hívott bennünket – mondta Toni. – Micsoda szörnyűség, Agatha. Jól van?

– Túlélem – bólintott Agatha. – Menjünk be inkább, itt kint nincs elég hely.

– Mi már megyünk – jelentette Wilkes. – Jöjjön be ma a kapitányságra aláírni a vallomását. És ne beszéljen a sajtóval!

James, Simon és Toni letelepedtek a rendőrök megürült székeire, és kíváncsian várták a híreket, mi is történt valójában. James elújságotlta, hogy Victoria haláláról már az egész faluban tudnak, köszönhetően egy szolgálatos rendőrnek, aki nem

tudta tartani a száját.

Agatha elkínzottan újra elmesélte az egész ügyet, beleértve a vacsorát Daventtel. Épp a végére ért, amikor dühösen felberregett a csengő.

– Majd én kinyitom – ajánlkozott Toni.

– Előbb nézz ki a kémlelőnyíláson, és ha újságírók azok, ne nyiss ajtót!

Toni visszatérve búsan jelentette:

– Ha kíváncsi rá Agatha, a barátja, Roy Silver áll a küszöbön, és hosszan magyaráz valamit az újságíróknak.

Agatha felmordult.

– James, légy oly kedves, tereld be őt.

Roy Silver egykor Agathának dolgozott, amikor az saját reklámügynökséget működtetett.

James visszatért a birkaküllemű Royjal. Agatha döbbenten látta, hogy beborítják a tetoválások.

– Mit műveltél magaddal? – hüledezett. – Tudsz róla, hogyha ez a hóbertod elmúlik, mennyit kell fizetned a helyreállító kozmetikai műtétért?

Mindannyian megbabonázva bámulták a Roy nyakát díszítő pókot, és a karjain tekergőző, sokszínű kígyókat.

– Lemosható – vágott vissza Roy sértődötten. – Egy fiúbanda PR-ján dolgozom, az a nevük, hogy Hell on Earth. Nagyok lesznek.

– Mit mondtál a sajtónak? – kérte számon Agatha. – A rendőrök megkértek, hogy ne beszéljek velük.

– Csak az igazságot – húzta fel a szemöldökét Roy. – Hogy már több ügynél segítettem neked, és ebben is közreműködtem.

– Erről honnan tudtál? – kérdezte Toni.

– Nem tudtam. De a riporterek közölték, hogy gyilkosság történt a faluban, úgyhogy rárepültem a dologra.

Agatha bosszúsan nézte Roy gyermekes arcát, zselézett haját, a térdénél gondosan kiszaggatott farmerjét, és így szólt:

– Úgy nézel ki, mint akit a fiatalkorúak börtönéből szalajtottak. Menj fel, mosd le magadról ezt rémséget, vagy nem maradhatsz.

– Ez a baj azzal, aki eltemetkezik a falusi idillben – morgott Roy. – Nem vagy többé trendi. Jól van már, megyek.

– Szerintem – szólalt meg Toni –, ha már itt vagyunk, Simonnal elmehetnénk egy kertnéző sétára, hátha meglátjuk azt az elátkozott növényt valahol. Szétválhatnánk, és...

– Együtt menjtek – szólt közbe Agatha. – Nem akarom, hogy bármelyikőtököt is eltegyék láb alól.

Hatodik fejezet

– Biztos, hogy nem kéne szétválnunk? – kérdezte Toni feszengve. Simon sokáig üldözte őt fáradhatatlan rajongásával.

A fiú bohócarca mosolyra húzódott.

– Nyugi. Nem vagyok szabad.

– Mi? Mi történt?

– Menyasszonyom van – húzta ki magát Simon.

– Kicsoda?

– Ruby Carson őrmester.

– Oxfordból?

– Bizony. El sem merem hinni a szerencsém. Tegnap végül elhívtam egy randira. Csak úgy viccből azt mondtam, legyen a feleségem. Erre azt mondja: rendben!

– Komolyan beszélt?

– Igen. Ma este találkozom a gyerekeivel.

– Gyerekeivel? Elvált?

– Igen. Két gyereke van, Pearl ötéves, Jonathan kilenc.

Toni gyanakodva nézett Simonra.

– Mennyi idős?

– Negyven-egynéhány.

– Te meg húsz-egynéhány. Jaj, Simon, kérlek, ne rohanj fejjel a falnak.

– Szerelmes vagyok – jelentette ki a fiú határozottan. – Ha csak undokoskodni tudsz, nem beszélek többet róla. Keressük inkább ezt a nyomorult növényt.

– Mit szólnál – mondta Toni lassan –, hogy ha előbb elugranánk Ancombe-ba, és vetnénk egy pillantást Gwen Simple kertjére? Az az érzésem, hogy Agatha, mivel nem jutott a nővel semmire, megfélekedezett arról, hogy ő az első számú gyanúsítottunk.

Míg autóztak a közeli Ancombe felé, Toni Simon miatt nyugtalanodott. Agatha sem volt egyszerű eset a férfiakat illetően, de Simon éppolyan zúrös alaknak tűnt. Először esküdözött, hogy mindenkinél jobban szereti Tonit, aztán belépett a seregbe és elment Afganisztánba, csak hogy ott eljegyezzen egy őrmesternőt, akit végül faképnél hagyott az oltárnál. Mindezek után újra Tonit kezdte ostromolni. Akárcsak Agatha, valahogy Simon sem nőtt fel érzelmileg.

Nem tudta elképzelni a fiút pótapaként. Emlékezett Ruby Carsonra, igen, tényleg gyönyörű, de nagyon határozott, és Toni biztos volt benne, elég ambiciózus is.

Ezekben a pillanatokban Alistair főfelügyelő Ruby meztelen hajlataiban gyönyörködött, miközben a nő kimászott az ágyból.

– Össze kell szednem a gyerekeket az anyámnál – mondta. – És most egy darabig nem láthatjuk egymást.

– Miért? Senki nem tud rólunk.

– Az igaz. De eljegyeztek.

– Micsoda? Ki?

– Egy fiatal srác, Simon Blacknek hívják. Agatha Raisinnek dolgozik.

– De mi a fenének...

Ruby visszament az ágyhoz, és leült a szélére.

– A Raisin Magánnyomozó-irodának dolgozik, és az az átkozott nő több ügyet megoldott, mint ahány munkanapom nekem eddig volt. A kis Simontól majd mindig frissen informálódhatom, mire jött rá a főnöke. Aztán szevasz. De mi azért közben jól érezhetjük magunkat. Csak isten ments, hogy a feleséged rájöjjön.

– Kemény egy nő vagy te, őrmester.

Ruby elvigyorodott.

– A felügyelő sokkal jobban hangozna, nem igaz?

Gwen Simple egy faházban lakott az ancombe-i templom árnyékában.

– Ó, remek – szólalt meg Toni, amikor kiszálltak az autóból.

– Van egy „Nyitott kert” matrica a kapuján. Ezek szerint itt is nyitott kertek napját tartanak.

– Azt fogja hinni, még mindig szaglászunk utána – vélte Simon.

– Ajjaj – nézett be a kertbe Toni. – Jó néhányan vannak bent. Nem látom őt. Gyere. – Toni átadott Simonnak egy színes fotót a farkasfűről.

– Sisakvirág vagy farkasfű? – kérdezte a fiú.

– Két neve is van, ugyanaz a virág – felelte Toni. – Nekem a farkasfű tetszik jobban, az félelmetesebb hangzású.

Megcsörrent Toni telefonja, benyúlt érte a sortja zsebébe. Simon hallotta, amint azt mondja:

– Helló, Agatha. Hogyan? Biztos benne? Maga is így gondolja?

Amikor letette, Simonhoz fordult:

– Úgy tűnik, Victoria Bannister a gyilkos, legalábbis a rendőrség szerint.

– De miből gondolják ezt?

– Amikor szétfeszítették a kezét, farkasfüvet szorongatott benne. Hagyott egy búcsúlevelet, miszerint az ő lelkén szárad a haláleset. Találtak két növényt a fészkerben, amikről egy csomó levél le volt tépve.

– Én ezt nem hiszem – csóválta a fejét Simon. – Ronda egy halált halt.

– Agatha azt mondja, a nő bevallotta, hogy megölte a szomszéd kutyáját. Mi van, ha valaki tudott róla? – vetette föl Toni.

– Egy ilyen falusi asszony, mint ez a Victoria, nem tudna szembenézni a szégyennel. És azt írja, „haláleset”, nem „halálesetek”. El tudod képzelni, hogy Victoria még Tremunddal is végez és bedobja a folyóba? Nevetséges. Hidd el, a rendőrségnek jó nagy nyomást jelent a média. Nem áll érdekükben más megoldást találni. Ó, ott áll Gwen az ajtóban. Nézzük meg a kertjét.

A hófehér arc, a kecses orr, a barna szem fölött húzódó sűrű

szemöldök most is olyan látványt nyújtott, mintha Gwen egy középkori festményről lépett volna le. Hosszú nyári selyemruhát viselt, zöld-arany örvénylő mintákkal.

Nyugodtan állt, nézte őket, amint belépnek a kertbe, és sorra szemügre veszik a virágokat, bokrokat.

– Gwentől futkos a hideg a hátamon – suttogta Simon –, de tényleg nincs meg a fizikai ereje, mondjuk, végezni Tremunddal.

– Az ilyen nő könnyen el tud bájosni egy férfit, hogy megtegye neki – vélte Toni.

Gwen kiment a kertbe, és mondott valamit egy nagydarab férfinak. Az odalépett Tonihoz és Simonhoz, majd rájuk mordult:

– Tűnjenek el. Mrs. Simple-nek elege van a nyomozókból, akik tönkreteszik az életét. Indulás, vagy én dobom ki magukat.

– Látod, miről beszélek? – szúrta a foga között Toni, míg kifelé igyekeztek.

Roy Silver Agatha nappalijában ülve váltogatott csatornáról csatornára, remélve, hogy viszontlátja magát valamelyik híradásban, amint a sajtó képviselőit tájékoztatja. Csalódnia kellett, mert nem talált semmit.

Simon ezekben a percekben érkezett meg Ruby otthonába Oxfordban. A zsebében egy eljegyzési gyűrű lapult, és egy nagy csokor rózsát szorongatott.

Ruby ajtót nyitott, de az arcát elfordította a csóktól.

– Hallottam a híreket – mondta kurtán. – Megoldódott az ügy. Ez nem a legalkalmasabb este, Simon. Nehéz napom volt, nagyon elfáradtam. Tudunk valamikor később találkozni?

– Az ügy még távolról sem oldódott meg – jelentette ki Simon sértődötten. Ruby mögött feltűnt két kisgyerek, és lapos pillantásokat vetettek rá.

– Hogy mi? Gyere be, ülj le – váltott hirtelen mosolygósra Ruby. – Hogy érted, hogy nem oldódott meg?

A konyhában telepedtek le. Habár eredetileg vacsorára hívta a fiút, Simon szomorúan konstataálta, hogy jelét sem látni főzésnek.

A kisfiú, Jonathan megszólalt:

– Hoztál nekünk ajándékot?

– Sajnálom – tárta szét a kezét Simon.

– Menjetek, és nézzétek a tévét – küldte el a gyerekeket Ruby.

– Még fél órát lehetek fenn a lefekvésig.

Amikor a kicsik eltűntek a színről, mohón Simonhoz fordult:

– Tehát? Mi ez az egész?

Simon elmesélte, hogy Victoria megölte a szomszédja kutyáját, és Agatha biztos benne, hogy valaki megfenyegette a leleplezéssel. Az illető otthagya neki a farkasfüvet, és Victoria öngyilkosságot követett el – vagy pedig kényszerítették a búcsúlevél megírására.

Ruby felállt az asztaltól, kiment, majd egy jegyzetfüzettel tért vissza, és szorgosan írni kezdett. Simon ismét a kihallgatósobában érezte magát, úgy záporoztak rá a barátnője kérdései. Végül Ruby hátradőlt a széken, és elmosolyodott.

– Ez az Agatha Raisin tényleg olyan okos?

– Hát, néha nem gondolnád. De ha mellé is fog, akkor sem adja fel, és elképesztő megérzései vannak.

– Még mindig függőben van a Tremund- és a Herytheyilkosság – jegyezte meg Ruby. – Van annak esélye, hogy bemutass a főnöködnek?

– Persze.

– Mi lenne, ha most rögtön megejtenénk?

– És a vacsoránk?

– Az várhat. – Ruby előredőlt, és egy elnyújtott csókot lehelt Simon ajkára. – Hívd fel.

Agatha szívesen ráállt, hogy találkozzon Rubyval. Charles elment valahová, Roy meg csak szomorkodott, hogy kihagyták a hírekből.

Ruby átvitte a gyerekeket az anyjához, de mielőtt elindultak volna a kocsijával, Simon kényelmetlenül fészkelődve annyit mondott:

– Agathának nem említeném, ami köztünk van. Szereti mindenbe beleütni az orrát.

– Ne aggódj. Nem szólok egy szót sem.

– Már találkoztunk – nyújtott kezét Agatha Rubynak. – Simon azt mondja, magát még mindig foglalkoztatják a gyilkosságok. Jöjjön be. Ő itt egy barátom, Roy Silver. Roy, bemutatom Ruby Carson őrmestert.

– Nem látott újságírókat a faluban? – érdeklődött Roy.

– Egyet sem – nézett rá Ruby. – De ha van is belőlük, biztos a Bannister-ház körül téblábolnak.

– Azt hiszem, szívok egy kis friss levegőt – indult Roy az

ajtóhoz.

Miután Roy távozott, Agatha javasolta, hogy a kertben üljenek le, mert szép az este.

Egy ital mellett Ruby kérdezgetni kezdte Agathát. Miközben ő válaszolgatott, kíváncsi maciszeme Ruby arcáról Simon áhítatos pillantására vándorolt. Ó, istenkém, gondolta Agatha. Ez a nő használja Simont, ahogy most engem is. De az információcsere két irányban is működhet. Még hasznát vehetem a kis Rubynak. De mi történt Simonnal? Teljesen el van bűvölve.

– Itt van ez a Gwen Simple – szólalt meg Agatha. – Sosem hittem, hogy ártatlan volna a gyilkosságokban, amelyeket a fia követett el. A férfiak valamiért elgyengülnek a közelében. Az az érzésem, manipulálja az embereket, és ha valamit nem bírok elviselni, hát azokat a nőket, akik fegyverként használják a szexet.

– Természetesen – bólintott Ruby, és hirtelen erős ellenszenvet kezdett érezni Agatha iránt.

– Maga férjnél van? – kérdezte amaz.

– Elváltam.

– Gyerekek?

– Kettő. Nézze, köszönöm ezt az érdekesítő beszélgetést, de most mennem kell. Gyere, Simon.

Simon csendesen ült Ruby mellett az autóban Oxfordba menet. Éhes is volt, meg bizonytalan. Valahogy úgy érezte magát Agatha meg Ruby között, mint egy kisfiú a két parancsolgató nagynénije társaságában. A gyűrű a zsebében lapult. De esze

ágában sem volt odaadni addig, amíg nem adódik egy romantikusabb együttlét.

A háza előtt Ruby Simon aggodalmas képére nézett, és így szólt:

– Drágám, borzasztóan bánok veled. Hadd tegye Ruby jóvá.

Simon csak örülhetett, hogy a nyirkos este és az első ülésen végzett erotikus tornagyakorlatok következtében az ablakok gyorsan bepárásodtak.

Amikor túlestek rajta, Ruby egy búcsúcsókot nyomott a szájára. Simon átült a saját kocsijába, és azon töprengett, vajon miért érzi magát úgy, mint egy kisdiák, aki megbukott a vizsgán, de azért kapott egy almát az aranyos tanár nénitől.

Agatha álmosan nyitott ajtót, miután kikukucskált a kémlelőnyíláson, és meglátta a szerencsétlenül tiprodó Simont. Az ajtó feletti lámpa fényében éles szemével rögtön kiszúrta a fiú összekócolódott haját, megduzzadt száját és kiszívott nyakát.

– Kérsz egy italt? – kérdezte, miközben bementek a konyhába.

– Inkább ennivalót – sóhajtotta Simon.

– Nem vagyok egy nagy szakács – mondta Agatha.

– Tojás van?

– Bőven.

– Csak adjon egy serpenyőt, egy kis vajat, és csinálok egy rántottát.

Agatha szokatlan türelemmel megvárta, míg alkalmazottja jóllakik.

– Elég elnyűttnek látszol.

– Az is vagyok – törölgette a száját Simon, és elmondta, mi történt. – Szörnyen érzem magam. A kocsiában, a háza előtt! Mi van, ha a gyerekek látták az ablakból? Ha a nagymamájuk visszahozta őket? Vettem egy gyűrűt, Agatha. Meg akartam kérni a kezét.

– Vidd vissza az üzletbe – tanácsolta Agatha, miközben elnyomott egy ásítást.

– De lehet, hogy tényleg szeret – tanakodott Simon bánatosan. – Talán én aggodalmaskodom túl a dolgot.

– Az a nő meghív egy vacsorára – kezdte magyarázni Agatha türelmesen. – Helyette felhasznál téged, hogy ide gyertek és engem kifaggathasson. Végül lezavar veled egy gyors numerát, hogy pórázon tartson. Maga a két lábon járó törtetés. Miért nem használod te őt? Szükségünk van a rendőrségi kapcsolatokra. Beszéltek az oxfordiak valakivel azok közül, akik Tremund irodájában jártak? Van az utcán térfigyelő kamera?

– Jól van. – Simon szemlátomást felderült. Eddig becserkészett zsákmánynak érezte magát, most ő játszhatja a vadász szerepét.

– És most mit érzel iránta? – kérdezte Agatha.

– Még mindig le vagyok taglózva.

– Nem tudtad volna leállítani és az ágyat javasolni, mint alkalmasabb helyet?

– Lerohant. Gondoltam, majd kiszállunk a kocsiból, és bemegyünk a házba. Nem számítottam rá, hogy elküld.

– Védekeztél?

– Ruby igen.

– Fel a fejjel – biztatta Agatha. – Most megkapta, amit akart, de újra jelentkezni fog.

– Van egy másik dolog – folytatta Simon. – Tonival elmentünk Gwenhez. Arra gondoltunk, esetleg maga megfeledkezett róla. Megpróbáltunk körülnézni a kertjében, de egy férfi elkergetett.

Csengettek.

– Ez Roy lesz, visszajött a hírnévvadászatsból.

Mikor ajtót nyitott, Roy válla fölött látta, hogy Charles is megérkezik.

– Senki nem akar ma aludni? – panaszkodott Agatha.

– Hazamegyek Londonba – duzzogott Roy. – Hozom a táskám.

– Téged mi szél hozott? – nézett Agatha Charlesra.

– Felhívott Adrian Sommerville. Azt mondja, holnap felvehetem a kulcsokat, és megnézhetem Jill házát. Miután megnéztük, újra fel kéne keresnünk, Agatha. Arra gondolok, tudta ez az ember, hogy miből él a húga Chicagóban? És mit gondol az exférjéről?

– Fáradt vagyok – ásított Agatha. – Reggel találkozunk.

Nyirkos, felhős nap következett. Felvették a kulcsokat egy ingatlanirodánál Mircesterben, jelezték, hogy nem kérnek kísérőt, majd visszamentek Carselybe.

Az előkert még elhanyagoltabb volt, mint amikor Agatha utoljára látta. A bokrok között a sárga rendőrségi kordonszalagok maradványai heverték. A távolban megszólalt a falu harangja, előbb a csilingelőbb, majd a mélyebben bongó

változat következett. Aztán újra leszállt a vidéki vasárnapok csendje.

– Itt is vagyunk – mondta Charles, amikor kinyitotta az ajtót.

– Azt gondolnád, hogy a bátyja kitakarított – méltatlankodott Agatha. – Meg vagyok lepve, hogy az ingatlanügynök nem szorgalmazta. Még mindig csupa ujjlenyomatpor minden.

– Kezdjük a dolgozószobában – javasolta Charles.

– Rendben, az legyen a tiéd. Én a többi szobát nézem.

A konzultációs szobával szemben egy nappali-étkező nyílt a sötét kis előszobából. A szokásos dolgokkal volt berendezve: könyvespolc, televízió, kis asztal négy székkal, kanapé két fotellal, de íróasztal vagy fiókos szekrény nem volt a szobában. Agatha elgondolkodott, a könyveket átnézz-e, de úgy döntött, azt későbbre hagyja.

A konyha a ház hátulsó részében volt. Több jel is arra utalt, hogy a rendőrség átkutatta az összes tárolóedényt. Agatha felment a keskeny falépcsőn. Balra egy fürdőszoba nyílt. A mosdó feletti szekrényke üresen tátongott. A rendőrök nyilván elvittek mindent. Középen egy hálószoba, de ruhák nem maradtak benne. A bátyja biztos megszabadult tőlük. Tehát nincs esély a zsebekben találni valamit. Már csak egy szoba maradt, középen egy masszázssággal, a falakon anatómiai ábrák.

Agatha egyre inkább úgy érezte, csak az idejüket pazarolják. A rendőrség alaposan átvizsgálta a terepet. Három töltőállomás volt a házban a hordozható telefonokhoz, de a készülékek hiányoztak.

Agatha visszament a dolgozószobába.

– Valami? – kérdezte Charlestól.

– Semmi. Még egy telefon sem – legyintett a férfi. – Csak a krimikben találnak a nyomozók a fiók alá ragasztózza valamit.

– Nézzük meg a hátsó kertet – vetette föl Agatha. – Ilyen zsarolási tevékenységgel kellett lennie rejtekhelyeinek. Kíváncsi vagyok, hogy azt a noteszt Jenny íróasztalában ő rejtette oda, vagy a kleptomániás öreglány emelte el.

Átmentek a konyhán a hátsó kijáráthoz. Charles több kulccsal is próbálkozott, mire sikerült kinyitni az ajtót.

– Nem volt egy nagy kertész – állapította meg. A hátsó kertet felverte a gaz, a végében egy sufni dülöngélt.

Közben egészen elsötétült az ég, és míg átgázoltak a gyomtengerben a sufnihoz, villám cikázott át a felhők között, mennydörgés robajától kísérvé.

Aztán megnyílt az ég, és zuhogni kezdett az eső. A sufni ajtaja nyitva volt. Bemenedültek az eső elől.

– Nem II. Károly mondta, hogy az angol nyár két nap hőségből áll, amit vihar követ? – kérdezte Charles.

Agatha morcosan pillantott rá. Nem szerette az idézeteket. Műveletlenebbnek érezte magát tőlük, mint amilyen valójában volt. Körülnézett. Rozsdás kerti szerszámok támaszkodtak a falnak.

– Nem tetszik nekem ez a fészker – hordozta körbe a tekintetét Agatha. – Valami rossz dolog van itt.

– Micsoda?

– Nem tudom.

– Csak a vihar – mondta Charles. – Nincs itt más, csak mi.

– Vajon elásott ezt-azt? – tűnődött Agatha. – Tris pénztárcáját például ellopta és megtartotta. Lehet, hogy mindenkitől megőrzött valami szuvenírt, akivel kapcsolatba került. Hátha van itt egy kilazult deszka vagy ilyesmi.

– A padló érintetlennek tűnik – pillantott le Charles. – Nincs itt semmi.

– A rendőrök nem ásták fel a kertet – nézett ki Agatha a maszatos fészkerablakon.

– Miért ásták volna fel? – emlékeztette Charles. – Nem kerestek hullát. Jill maga volt a hulla. Ehhez a kerthez évek óta nem nyúltak.

– Ördög és pokol! – fakadt ki Agatha. – Elegendem van ebből az egészből.

– Ne keseredj el – vigasztalta Charles. – Alábbhagyott az eső. Szaladjunk.

Agatha átbukdácsolt a kerten a magas sarkú szandáljában. A konyhához vezető falépcső előtt az egyik sarka beleragadt az iszapossá ázott talajba.

Charles odaugrott, hogy felsegítse.

– Nézd! – kiáltott Agatha. A három falépcső egyikének teteje levált, ahogy ráesett. – Valami van ott! – mondta izgatottan. – Egy doboz.

– Húzz kesztyűt – szólt rá Charles.

Agatha elővett egy pár gumikesztyűt a táskájából, majd kiemelt a lépcsőfokból egy fémdobozt.

Bevitték a konyhába, ott letette az asztalra.

– Nem is olyan nehéz. Lássuk, mink van.

Agatha egymás után szedegette ki a doboz tartalmát, és felsorakoztatta a tárgyakat az asztalon.

– Két Rolex Oyster óra, három pénztárca, egy kupac jegyzetlap, mindenféle pénznemek, meztelen fotók Jillről az ágyban különféle férfikkal. Kellett lennie egy társnak, aki a képeket csinálta. Micsoda guminó volt! De levelek vagy egyéb dokumentumok nincsenek.

– A tárcákban valami?

– Kettőben családi fényképek. Bankkártya vagy hasonló egyikben sem.

– Fel kell hívnod a rendőrséget – állapította meg Charles.

– Biztos? – húzta el a száját Agatha. – Én találtam meg.

– Agatha, ezek a képek valószínűleg a chicagói kurválkodása idejéből származnak. Szükséged van a rendőrségre, hogy utánanézzenek. Így rájöhetnek, hogy kinek dolgozott.

– Van itt valaki? – hallatszott egy kiáltás.

Agatha gyorsan visszapakolta a tárgyakat a dobozba, és lecsapta a fedelét.

– Ki az? – kérdezte.

– Én – mondta Simon, és belépett a konyhába. – Mit találtak? – A fiú Agathát kereste.

– Most bukkantunk rá – mutatott a dobozra Agatha. – Gyakorlatilag átestem rajta. Át kell adni a rendőrségnek. Fotók vannak benne, amelyekkel valószínűleg zsarolta az ügyfeleit Amerikában.

– Megnézhetem? – hajolt fölé Simon.

Agatha ismét felnyitotta a ládikót.

– Siess. Hívom Billt.

Simon gondosan megvizsgálta a tárgyakat, és közben Rubyn járt az esze. Vissza akarta kapni a régi Rubyt, akivel szerelembe esett. Próbálta reggel utolérni telefonon, de rögtön az üzenetrögzítő kapcsolt be. Biztos volt abban, ha üzenetet hagy neki erről a felfedezésről, ő azonnal vissza fogja hívni. Simon tudni akarta, hogy a kemény nő, akivel előző este találkozott, visszaváltozott-e azzá a Rubyvá, akit feleségül szeretne venni.

– Képtelen vagyok most megvárni a rendőröket, Agatha – mondta Simon. – Még mindig ideges vagyok Ruby miatt. Nem bánja, ha elmegyek?

Hetedik fejezet

Simon visszasétált Agatha házához, ahol az autóját hagyta. Elővette a mobilját, és tárcsázta Ruby számát. Egyből bekapcsolt az üzenetrögzítőt.

– Nagy felfedezést tettünk Jill házában – hadarta Simon. – Ha kíváncsi vagy, hívj fel.

Nekitámaszkodott a kocsijának, és várt. Hirtelen feltámadt a szél, és megzörgette az orgonabokor leveleit Agatha kertje előtt.

Simont valami különös borzongás járta át. Mintha a levelek suttogva őt figyelmeztették volna valamire. Végignézett az utcán. Sehol senki és semmi, kivéve egy eldobott édességes zacskót, ami végigzörgött az aszfalton, majd a nadrágjához tapadt.

Amikor megcsörrent a telefonja, Simon ugrott egyet.

– Helló, drágaságom – turbékolta Ruby. – Míd van számomra?

– Elképesztő – újságolta Simon. – Jobb, ha személyesen nézed meg.

– Gyere át – mondta Ruby. – Ma szabadnapom van.

Amikor letette, a gyerekekhez fordult.

– Átviszlek titeket a nagyihoz.

– Szuper! – kiáltotta Jonathan.

– Jobban szeretjük a nagyit, mint téged – tette hozzá Pearl.

Ruby vállat vont, majd felhívta az anyját, aki néhány utcával odébb lakott. Leküzdötte a büntudatát, amiért a gyerekei több időt töltenek a nagyanijuknál, mint vele összesen.

Simon elhajtott Oxfordba, azon fohászkozva, hogy váljon valóra az álma a kedvessé és szeretetteljessé visszaváltozott Rubyról. Épp megnyomta volna a csengőt, amikor a nappali nyitott ablakán át egy férfihangot hallott:

– Nem gondolod, hogy maradnom kellene? Alig várjuk az őrson, hogy valami áttörés legyen ebben az ügyben.

– Nem, indulj már – jött válaszul Ruby hangja. – Az a kis balek odavan értem, és féltékeny lesz, ha meglát téged, ráadásul nem csiripel többet.

– Én is lehetnék féltékeny – hahotázott a férfi.

– Ne beszélj már hülyeségeket. Csak egy unalmas kisfiú.

Simon visszavonult, és beguggolt egy bokor mögé. Nyílt az ajtó, kilépett rajta egy tagbaszakadt férfi. Megcsókolta Ruby, aztán elindult.

Az ajtó becsukódott, és csak az erősödő szél zúgása hallatszott a levelek között.

Simonon hirtelen mérhetetlen fáradtság és szomorúság vett erőt. Ostobának érezte magát. Előmászott a bokor mögül, meggyőződött róla, hogy nem látja senki Ruby ablakából, majd

a kocsijához sietett és elhajtott. Míg visszaért Mircesterbe, a telefonja számtalanszor csengett. Minden alkalommal Ruby száma jelent meg a kijelzőn, úgyhogy végül Simon kikapcsolta a készüléket.

Ruby dühösen járkált le-föl a nappalijában, és azon tépelődött, mit tegyen. Próbálta emlékeztetni magát, hogy ha bármi áttörésre kerülne sor a Tremund-gyilkossággal kapcsolatban, az bizonyára a Thames Valley-i rendőrség eredménye lesz, tehát nincs más dolga, mint várni.

Csakhogy törekvő volt és türelmetlen. Simon már régebben megadta neki a címét. Úgy döntött, elmegy Mircesterbe, és meglepi.

Sötét volt az éjszaka, a levegő párás és ragacsos. A távolból égdörgés visszhangzott.

Ruby régi autójában nem volt légkondicionáló, izzadtan és elcsigázva ért Simon lakásához. Becsöngetett. A fiú kinézett a kémlelőnyíláson, és úgy döntött, nem nyit ajtót. „A pokolba vele” – motyogta, aztán visszabújt az ágyba.

Ruby csalódottan és dühösen úgy határozott, felkeresi Agatha Raisint, és számon kéri rajta, miért nem áll vele szóba a fiú.

Simon lakása egy gyalogos övezetben volt, így Ruby a főtéren hagyta a kocsit. Mielőtt azonban visszaért volna az autóhoz, leszakadt az ég. Egy villám megvilágította a teret, és Ruby döbbenetben látta, hogy a kocsik hátsó ablaka betört. Becusszant az első ülésre, és zsebkendővel próbálta megtörölgetni esővíztől csöpögő haját. A főkapitányság ott volt a tér mellett,

de Ruby végül nem ment be, hogy jelentse a törött ablakot; még azt hinnék, az ő területükön szaglászik. Ekkor vette észre, hogy az utcai lámpák is kialudtak. A vihar áramszünetet okozhatott.

Ruby elkíngzottan arra jutott, megpróbálja elfelejteni ezt az egészet, és hazamegy.

Ám épp mielőtt beindította volna a motort, egy madzag tekeredett a nyaka köré, és szorosan ráfeszült. Ruby erős nő volt, megpróbált az ujjaival benyúlni a zsinór alá, de sikertelenül. Még mielőtt minden elsötétült volna előtte, egy elhaló kézmozdulattal bekapcsolta az elakadásjelzőt.

Bill Wong kinyitotta az esernyőjét, mielőtt kilépett a kapitányságról. Agatha Raisint egy órája engedték el, miután Wilkes kíméletlen faggatózásnak vetette alá – a főkapitány változatlanul úgy gondolta, hogy Agatha hátráltatja a rendőrségi nyomozást.

Míg Bill az autójához igyekezett, az eső hirtelen elállt, mintha egy isten az Olimposzon elzárt volna valami csapot. A háta mögött Bill hallotta az őr generátorát, amint küzd az áramkimaradással.

Megpillantott egy autót, aminek villogott az elakadásjelzője. Kíváncsian közelebb ment, hátha valaki bajban van. Bekopogott a vezetőoldali ablakon. A párás üvegen át egy elmosódó alakot látott a volánnál. Kinyitotta az ajtót, mire Ruby élettelen teste borzalmasan eltorzult arcával félig kidőlt a kocsiból, csak a biztonsági öv tartotta a helyén.

Agatha Raisint másnap Toni ébresztette a hírrel, miszerint Simont letartóztatták Ruby Carson meggyilkolásának vádjával. A gyalogosnegyed térfigyelő kamerája még felvette, amint Ruby Simon lakásához megy, de az áramszünet után már nem rögzített semmit.

Agatha akcióba lendült, felbérelt egy bűnügyekre szakosodott ügyvédet, aztán sietett a főkapitányságra, ahonnan épp elengedték a teljesen kimerült Simont. Az üzenetek a telefonján bizonyították, hogy nem akarta látni a nőt.

Alistair White felügyelő nem vallotta be, hogy viszonya volt Rubyval, csak azt, hogy a nő azért hívta át, hogy elmesélje, amit Agathától megtudott, azonkívül Simont várta. Megerősítette a fiú sztoriját, miszerint az a nyitott ablakon át sértő dolgokat hallhatott magára nézve Rubytól.

Ruby autója fölé egy sátrat húztak a parkolóban. Simon beszámolt Agathának a rendőrség feltevéséről, hogy Rubyt követte a gyilkos, betörte a hátsó ablakot, és bemászott az utasülésre. A kivégzőeszközt az autó padlóján találták meg. Egy sajtuvágó huzal volt, fényes fafogantyúkkal.

– Biztos, hogy itt egynél több személyről van szó – jelentette ki Agatha.

A fülledt idő ellenére Simon reszketett. Úgy érezte, Ruby eltorzult, halott arca egy életen át kísérteni fogja.

– Úgy érzem, valami bomlott elme macska-egér játékot űz velünk, és minden lépésünket ismeri – nyögte Simon.

Agatha rámeredt.

– Poloskák! – kiáltott fel. – Lehet, hogy bepoloskázták a házam? Van egy rádiófrekvenciás detektor az irodában. Menj el

érte, Simon, és átnézzük a házat.

Amikor megérkeztek, Charles a konyhakövön játszott a cicákkal. Agatha jelzett neki, hogy hallgasson, majd kiterelte a kertbe, ahol beszámolt Ruby meggyilkolásáról, és hogy átnézik a házat, találnak-e esetleg poloskákat.

– Egyébként mit keresnek itthon a macskák? – nézett csodálkozva a cicákra Agatha.

– Doris az emeleten dolgozik – felelte Charles.

– Hogyhogy? Ez nem is takarítós nap.

– Arra gondolt, hogy a kis bestiák szívesen látnák újra az otthonukat. Megkértem Dorist, hogy cserélje ki az ágyneműt a vendégszobában. Szólok neki, és megkérdezhetjük, bejuthatott-e valaki a házba, míg te oda voltál.

Pár perc múlva Charles már jött is Dorisszal, és odavezette őt a kert végébe Agathához és Simonhoz. A kérdésre, hogy beszerelhetett-e valaki lehallgatót a házba, a takarítónő összeráncolta a homlokát, és azt mondta:

– Csak a telefonszerelő. Jó ideje volt már annak... Azt mondta, valami hiba támadt valamelyik vonalban, és most ellenőrzik minden háznál. Ó, istenkém, én fölmentem az emeletre, és magára hagytam! Nagy, robusztus ember volt, szemüveges, szürke szakállal. Olyan külföldi akcentussal beszélt. Talán lengyel lehetett.

– Más valaki?

– Más nem jut eszembe. Jaj, nagyon sajnálom, Agatha. Nem is gondoltam, hogy valami baj lehet azzal az emberrel.

Agatha Simonhoz fordult:

– Kezdd el átnézni a házat. A legjobb, ha a kerti asztallal és

székekkel kezdted.

Türelmetlenül vártak, míg Simon dolgozott. Miután a kerti bútorokkal végzett, a fiú a házban folytatta a keresést.

– Tud bánni vele? – kérdezte Charles.

– Időről időre átnézetem vele az irodát – bólintott Agatha.

– Azért az érdekelne – töprengett Charles –, hogy veled miért nem próbáltak végezni.

– Elfelejtetted, hogy kaptam egy mérgező virágcsokrot.

– Talán a gyilkos biztos volt benne, hogy felismered a farkasfüvet. Ha a ház be van poloskázva, akkor tudhatta, hogy ismered a növényt. Szerintem valami örült játszadozik veled, Agatha.

– Az az ál-telefonszerelő... – morfondírozott Agatha. – Úgy hangzott a leírás, mintha valami álruhás illető lett volna. Mi van, ha Tris Davent? Megvannak a technológiai ismeretei.

– Jobb lenne ezt jelentened a rendőrségnek, Aggie.

– Mi? Hogy megint gyötörjenek abban a borzalmas kihallgatósobában?

– Csak hívd fel Billt. A rendőrségnek lehet kifinomultabb műszere is. De egy kis szerencsével Simon sem talál semmit.

Elsötétült felettük az ég.

– Remélem, végez, mielőtt esni kezd – sóhajtott Doris.

– Ha Simon talál valamit, felhívom Billt – állt kötélnek Agatha. – És még hányszor mondjam el, hogy ne hívj Aggie-nek! Jill bátyja elég vaskos alkat. Képzeld el szürke álszakállban, szemüvegben, és lehetne is a mi besurranónk. A kelet-európai akcentust könnyű utánozni.

– „A besurranó” elég enyhe kifejezés annak a szörnyetegnek

a leírására, bárki legyen is az – motyogta Charles.

Egy meleg esőcsepp pottyant Agatha orrára.

– Már csak ez hiányzott – mondta. – Menjünk be, és ne szóljunk egy szót sem.

De amikor beléptek, Simon épp felsorakoztatott a konyhaasztalon négy aprócska lehallgatókészüléket.

– Mindet összeszedtem, remélem – jelentette. – Egy volt a telefonban, egy a számítógépasztal alján, egy a könyvespolc mögött, egy az emeleten az ágycsésze mögött.

– Készíték egy jó teát – sürgölődött Doris.

– Hagyja. Nekem most gin-tonik kell – intette le Agatha. – Hozz egyet, Charles, én meg hívom Billt. A mobilján, úgyhogy nem kell Wilkes karjaiba futnom.

Bill közölte, hogy azonnal ott lesz, és újra átvizsgálja a házat.

Charles hozta a gin-tonikot, de amikor Agatha a pohárért nyúlt, észrevette, hogy remeg a keze. Charles letette a poharat az asztalra, és lágyan így szólt:

– Csak nem az italtól? Nem a legjobb ötlet még rátölteni.

– Nem erről van szó – morgott Agatha. – Kikészít ez az ügy. Valami örült futkos szabadon, aki jól szórakozik rajtam, és úgy kezel, mint egy ostoba amatőrt. De igazad van, nem fogok rászokni a piára. Öntsd ki a mosogatóba, és csinálj nekem helyette egy kávét. Jól vagy, Simon?

– Ezért ölték meg Rubyt – motyogta maga elé a fiú összetörve. – Valaki mindent kihallgatott, amit mondtam róla magának.

– A másolatom a noteszről! – ugrott fel Agatha, majd az íróasztalához rohant, és örülten kutakodni kezdett. Amikor

visszatért, bejelentette:

– Eltűnt.

– Szóval – mondta Charles –, a gyilkosnak ismét be kellett jutnia a házba. Kérdezzük meg Dorist. – A takarítónő közben visszament az emeletre. – Szólok neki.

Amikor Doris lejött, Agatha megkérdezte:

– Hol tartja a ház kulcsait?

– A lépcső aljában, a ridikülömben – felelte Doris. – Ó, Agatha, jaj nekem... Egy papírcetlin a riasztó kódja is ott van.

– Szóval az a vadállat úgy sétált itt ki-be, ahogy akart – jelentette ki Charles. – Azért játszik veled, mert bármikor bejöhettek volna éjszaka, hogy megöljön.

Agatha felhívta a biztonsági céget, amelyik beszerelte a riasztót, hogy jöjjenek ki mielőbb és változtassák meg a kódot. Aztán hívott egy lakatost, hogy cserélje le a zárat.

Közben megérkezett Bill és Alice, akik hoztak magukkal két technikust.

Míg azok dolgoztak, a többiek kiültek a kertbe a napernyő védelmébe, ami most eső ellen szolgált. Agatha elmondta Billnek, hogyan jutott be a gyilkos a házba.

– Másik takarítónőt kellene találnia – jegyezte meg Alice.

– Soha! – vágta rá Agatha. – Ilyen hibát bárki elkövet. Nincs még egy olyan becsületes, rendes segítő, mint Doris.

Bill gyönyörű mandulavágású szeme – egyetlen ázsiai jellegzetessége – most erősen összehúzódott.

– Agatha – szólalt meg –, menj el valahová, amíg vége ennek az ügynek. Nem biztonságos itthon lenned.

– És ennek mi lenne az értelme? – tiltakozott Agatha. – Lehet, hogy sosem találjátok meg ezt az elmebeteget, aki úgy tűnik, Cotswolds sorozatgyilkosa. Nem hagyhatom el a csapatomat. Ők is veszélyben vannak.

Megcsörrent Agatha telefonja. Phil Marshall hívta.

– Beugrottam az irodába, hogy magamhoz vegyek egy másik kamerát, és ott volt egy izgatott fiatalember, aki a szolgálatait szeretné igénybe venni. Azt állítja, Justin Nicholsnak hívják, és Ruby a mostohaanyja volt egy előző házasságában.

– Szeretnék találkozni vele – felelte Agatha –, de most nem mehetek el. Beszámolt Philnek, mit találtak, és megkérte, hogy kísérje el hozzá az illetőt. Amikor letette, elmondta Billnek, amit hallott, majd Simonhoz fordult:

– Ruby mondott valamit az előző házasságáról?

– Annyit, hogy elvált – felelte Simon. – De lehetett még egy házassága az utolsó előtt. Azt hiszem, megtartotta a férjzett nevét, a Carsont, azelőtt akkor egy Nichols nevű illető felesége lehetett.

A technikusok jelentették, hogy elkészültek, és úgy tűnik, hogy Simon megtalálta az összes lehallgatót.

– Remélem, viseltél kesztyűt – fordult Bill Simonhoz.

– Igen – felelte a fiú. – De ha ujjlenyomatokat keresnének, fogadok, hogy a gyilkosunk is viselt kesztyűt.

– Lenyomozhatjuk, hol vette a készülékeket. Ha nem bánod, Agatha, megváránk itt, míg az a fiatalember megérkezik. Szeretném hallani, mi a mondanivalója Rubyról.

Miután a technikusok távoztak, Mrs. Bloxby toppant be,

mondván, megijedt, amikor hallotta a szomszédoktól, hogy Agatha házánál rendőrautók parkolnak. Agatha mindent elmesélt neki. Barátnője szelíd arcát elfelhőzte az aggodalom.

– Mintha valaki macska-egér játékot űzne magával, Mrs. Raisin. De ez legalább kizár néhány gyanúsítottat.

– Mint például? – kérdezte Agatha.

– Nem hiszem, hogy Gwen Simple képes lenne bármiféle kifinomult lépésre, mint például, hogy bepoloskázza a házat – vélekedett a lelkészné. – Miss Bannister halott. Mrs. Simpson soha nem is volt gyanúsított. Mrs. Tweedy túl öreg, és nem lenne ereje vagy technikai tudása az ilyen szereléshez.

– Én még mindig Gwen Simple-re voksolok – tartott ki Agatha. – Valakit fel is bérelhetett. Egy pillanatig sem hiszem el, hogy nem tudta, mit művel a fia.

– Egy ideje figyeljük Gwen Simple-t – szólt közbe Bill. – Nincsenek gyanús látogatói, csak az ancombe-iak. Segít a templomban, és egy csomó jótékonyági munkát végez.

– Phh! – horkant fel Agatha. – A legjobb ködösítés.

– Elfeledkezel az exéről – mondta Charles. – Davent egy számítógép-szaküzletet vezet.

– Hogy álltok azzal a notesszal, amiben a kimutatások vannak? – kérdezte Agatha. Nem akarta elárulni, hogy a másolat eltűnt, tudván, hogy a rendőrség nem értékeli túlzottan a magánakcióit.

– Úgy tűnik, nem vezet sehová – csóválta a fejét Bill. – És rengeteg kezdőbetű már kikopott, elhalványult a tinta. Alig van néhány új bejegyzés.

– És valami hír Amerikából? Fogadni mernék, hogy Jill

zsarolta valamelyik kliensét is.

– Hatalmas munka mindenkit ellenőrizni Amerikából, akikhez azok a chicagói címek, fotók meg tárgyak kapcsolhatók. Eddig semmi gyanús. A chicagói illetők közül, akiket a rendőrség megkérdezett, egyik sem ismerte be, hogy zsarolták volna, akiké pedig a tárcák voltak, különféle bárokra hivatkoztak, hogy ott zsebelték ki őket, de egyik sem említette a hotelt. Mind nők emberek, ha érted, mire gondolok.

Agatha fényes hajába túrt.

– Vagyis bárki lehetett, és semmi kapaszkodónk! – siránkozott. – Megyek, felfrissítem magam.

– Ebbe beletörök a bicskám – motyogta Agatha a fürdőszobatükörnek. – Sosem készültem még ki ennyire. Szedd össze magad!

A levegő nehéz volt és nyirkos. Agatha lezuhanyozott, átvett egy könnyű pamutruhát, hozzá szandált húzott, és rendbe szedte a sminkjét.

Épp lefelé tartott a lépcsőn, amikor csengettek.

– Majd én megyek! – kiáltotta.

– Nem – ugrott oda Bill. – Nem tudhatod, ki van odakint.

Agatha hátralépett, míg Bill ajtót nyitott. Aztán csak pislogott. Egy ifjú Adonisz állt a küszöb előtt, a vízcseppeken megtörő napsugarak csillogtak szőke haján.

– Justin Nichols vagyok – mutatkozott be.

– Jöjjön be – intett neki Bill. – Ő itt Agatha Raisin. Én Bill Wong őrmester vagyok.

– Hol van Phil Marshall? – kérdezte Agatha.

– Kített a ház előtt, és visszament az irodába – felelte Justin.

Bevezették őt a konyhába, ahol a többiek ott ültek az asztal körül. Agatha mindenkinek bemutatta a fiatalembert, helyylel kínálta, és maga is leült. A fiú haja természetes hullámokban göndörödött, bőre fehér, vakító kék szemét sűrű szempillák árnyékolták. A szeméhez illő kék, gombos nyakú pólóinget viselt. Vékony volt, de sportos alkatú.

– Mennyi idős? – érdeklődött Agatha.

– Huszonöt.

– De Ruby Carson a negyvenes évei elején járt. A maga édesapja ezek szerint sokkal idősebb volt Rubynál, amikor összeházasodtak.

– Igen, apán ötvenöt éves volt. Én vagyok az egyetlen gyereke. Amikor apám megismerte Rubyt, anyám két éve halott volt, a rák vitte el. Ruby csak tizenkilenc volt. Apám fülig szerelmes volt belé, de Ruby két évre rá elhagyta. Apám összeomlott. Még mindig a megszállottja Rubynak, és megbízott engem, hogy béreljem fel magát, Mrs. Raisin.

– Maga mivel foglalkozik, Mr. Nichols? – kérdezte Alice Peterson.

– Programozó vagyok. Szabadúszóként dolgozom, most épp szüneteltetem kicsit a vállalkozást. Miért néznek rám így?

– Valaki bepoloskázta a házam – közölte Agatha, nem törődve Bill figyelmeztető jelzésével. – Maga ért az ilyesmihez?

– Nem – nézett rá a fiú ártatlanul –, de biztos vagyok benne, ha tanulmányoznám kicsit, hogyan kell, meg tudnám csinálni. De miért tenném?

– Kedvelte Mrs. Carsont? – kérdezte Bill.

– Szerintem egy önző, törekvő nő volt – felelte Justin. – De apámért bármit megtennék. Először tiltakoztam, miért kellene egy falusi detektívnt felbérelni, de ő kitartott a kérése mellett. Csak hát ugye arra nem számítottam, hogy ön ilyen attraktív, Mrs. Raisin.

– Kérem, szólítson Agathának – mosolyodott el Agatha, és ragyogott a szeme.

Na nem, biztosan nem... – gondolta Charles. – Ez szinte még gyerek. Talán csak Agatha anyai ösztönei...

– Mikor volt a válás? – kérdezte Bill.

– Sok éve. Ruby marketinges területen dolgozott, és egyszer csak bejelentette, hogy belép a rendőri testülethez. Ezután vált olyan elképesztően törtetővé. Semmi másról nem beszélt, csak arról, hogyan lesz egyszer majd rendőrkapitány. Apám alig látta. De a válás nagyon rosszul érintette.

– Az apja mivel foglalkozik?

– A Superfoods ügyvezető igazgatója. Ott ismerte meg Rubyt is. Ő intézte a cég marketingjét.

Agatha hirtelen azt kívánta, bárcsak mind eltűnnének már a házából.

– Ha bejön velem az irodába – állt fel –, megírom a szerződést.

– A titkárnője már megcsinálta – felelte Justin.

– Figyeljen rám – szólalt meg Bill komolyan. – Veszélybe sodorja magát, fiatal ember. Nemcsak Mrs. Carsont gyilkolták meg, másokat is. Bárki legyen is a gyilkos, örömet leli abban, hogy megszabaduljon azoktól, akik segíthetnek rájönni a kiletére. Azt tanácsolom, tépje össze azt a szerződést, és

közölje az édesapjával, hogy túl veszélyes, amit kíván.

– Nem látom be, miért lenne veszélyes – húzta fel a szemöldökét Justin. – Úgy tudom, összeszedték itt a poloskákat, ezek szerint senki nem fogja tudni, hogy Agatha nekem nyomoz.

– Nos, én figyelmeztettem – tartotta fel a kezét Bill. – Maradjunk kapcsolatban, Agatha.

– Jobb, ha én is megyek – állt fel Mrs. Bloxby. – A férjem nem tudja elképzelni, mi történt velem.

Agatha reménykedve Charlesra pillantott.

– Én is megyek – mondta az. Úgy tervezte, marad, de végül is a szépséges fiatalember nyilvánvalóan nem fog romantikus érdeklődést táplálni Agatha iránt, és a jelenléte legalább eltereli annak figyelmét a félelmeiről.

– Simon – fordult a munkatársához Agatha –, te foglalkozz továbbra is azzal az eltűnt kamasszal.

Miután Charles és Simon elindultak, Agatha vonakodva így szólt a fiatalemberhez:

– Hagyja ezt rám, Justin. Adja meg az édesapja címét és telefonszámát. Jobb, ha vele is beszélek.

Arra gondolt, meghívja a férfit ebédre, de még időben eszébe jutott, hogy meg kell várnia a lakatost és a biztonsági céget a riasztó kódja miatt.

– Kellemes itt – nézett körül Justin mosolyogva. – Mindig kíváncsi voltam, milyen lehet belülről egy ilyen régi, zsúpfedeles ház. Nézze csak, elállt az eső.

– Megyek! – kiáltott be Doris az előszobából.

Agatha felállt, és kiment, hogy elbúcsúzzon tőle.

Amikor visszaért a konyhába, Justin már nem volt ott. A kertben talált rá, a kerti asztalnál ült, ölében a cicákkal.

– Milyen csendes itt – mondta a fiú.

– Éhes vagyok – nézett rá Agatha. – Van kedve itt maradni ebédre?

– Remek lenne.

– Az olasz étel megfelel?

– Csodás!

Agatha bement, és felhívott egy helyi olasz éttermet, amelyik házhoz szállítást is vállal, és rendelt tőlük két rántott húst salátával és egy üveg Valpolicellával.

Amikor vissza akart menni a kertbe a vendégéhez, csengettek. Agatha kikukucskált a kémlelőn, és Toni helyes arca nézett vissza rá.

„Na nem – gondolta. – Egy pillantás Tonira, és még azt is elfelejti, hogy a világon vagyok.” Visszasietett a kertbe.

Agatha azelőtt sosem vonzódott a fiatalabb férfiakhoz. Büntudattal idézte fel rajongását a szépséges Winter Parva-i tanár iránt, akit Gwen Simple fia meggyilkolt. Azelőtt mindig amolyan... nos, közönségesnek tartotta azokat a nőket, akik pusztán a külsejük miatt szédülnek meg egy férfitől. Igen, James kétségkívül jóképű volt, de hasonló korú, mint ő. Lehet, hogy Justin meleg. Többnyire ez a baj a gyönyörű pasikkal.

Egy árnyék vetődött rá. Megpördült. Justin kíváncsian nézett rá.

– Ki csengetett?

– Nem nyitottam ajtót – felelte Agatha. – Valami ügynök. Rendeltem ebédet, hamarosan meghozzák. Addig élvezzük a

kertet!

Toni megcsörgette Simon mobilját.

– Agatha nem nyit ajtót. Nincs semmi baj veled?

– Az a szépfiú van nála, akit meséltem neked. Szerintem a mi Agathánk el van tőle bűvölve, úgyhogy nem szeretne téged a közelében látni.

– Ez nevetséges – méltatlankodott Toni.

– Ez Agatha – felelte Simon.

Miközben korábbi eseteiről mesélt, Agatha arra jutott, hogy Justin iránt fellobbant vonzalma anyai ösztön lehet. Néha, nagy ritkán eszébe jutott, hogy jó lett volna gyereket vállalni. Toni irányában is erős anyai érzületeket táplált, de ez sajnos ahhoz vezetett, hogy megpróbálta irányítani a lány életét, mire az fellázadt. Most viszont kellemesen elcsevegtek a fiúval, míg megérkezett az ebéd, és visszatértek a konyhába.

Évés közben jutott eszébe, hogy nyomoznia is kellene, rákérdezett hát Justinnál, járt-e valaha az édesapja Chicagóban.

– Nem tudom – rázta a fejét a fiú. – Az biztos, hogy részt vett néhány konferencián Amerikában, de ez akkor volt, amikor még anya élt.

– Mindenképp találkoznom kéne az apjával – mondta Agatha. – Ma este jó lehet neki?

– Minden bizonnyal. Ebéd után felhívom, és megbeszélhetjük.

Így is történt. Abban maradtak, hogy az apja hat órára várja őket. Justin megígérte, hogy elmegy az irodába Agatháért, és

felveszi kocsival. Amikor elbúcsúzott, egy puszit nyomott vendéglátója arcára.

Miután kilépett az ajtón, Agatha arcát, ahová a puszit kapta, előntötte a pír. Hirtelen magányosnak és öregnek érezte magát.

Makacsul ragaszkodva ahhoz, hogy érzései Justin iránt pusztán anyaiak, igyekezett nem belecsúszni merészebb álmodozásokba. Beugrott Dorishoz, otthagya neki az új kulcsokat, megadta az új riasztókédot, aztán bement az irodába.

Csak ezután jutott eszébe, hogy a gyilkos akár figyelheti is, ki jön és megy az irodából, így hát felhívta Justint, és felvetette, hogy biztonságosabb lenne, ha megadná az apja címét, és nem menne érte. Aztán bánatosan kinyitotta a szekrényt, és elővette az álöltözetekkel teli dobozt.

Minél ocsmányabb, annál jobb, gondolta. Úgy kell kinézniem, mint egy szerencsétlen ügyfélnek.

Mielőtt átöltözött, telefonált egy bérautócégnak, megkérte őket, hogy hagyják a sarkon a kocsit, és hozzák be a kulcsot és a szerződést az irodába.

Miután kifizette a cégnek a bérleti díjat, felvett egy öregasszonyos, szürke ruhát, hozzá lapos talpú cipőt húzott. A fejére egy egyszerű, sötét színű parókát tett, ami úgy nézett ki, mintha elrontották volna a dauert. Belülről kitömte a pofazacskóját, az orrára egy szemüveget nyomott. Botra támaszkodva kicsoszogott az irodából, Mrs. Freedman nyugtalan tekintetétől kísérve.

Az autó egy új, fekete Ford volt. Miután áttanulmányozta a műszerfalat, Agatha elindult, és ideges pillantásokat vetett a

visszapillantóba, nem követi-e valaki.

Nicholsék háza egy nagy birtokon állt a város szélén. Egy rövid, kavicsos felhajtó vezetett az épülethez. Mielőtt kiszállt a kocsiból, Agatha eltávolította a szájából a golyócskákat, levette a szemüveget és a parókát. Gondosan kisminkelt, és fényesre kefélt a haját. Kiküzdötte magát a szürke slafrokból, és egy szál csipkés, szűk melltartóban és bugyiban hátrahajolt a hátsó ülésre a saját ruhájáért, amikor kopogtattak az ablakon. Agatha szinte ugrott egyet ijedtében. Justin mosolygott rá. Agatha lehúzta az ablakot, és így szólt:

– Adjon pár percet, és megyek is. Átveszem az álruhámat.

Justin elvigyorodott.

– Csak gyönyörködtem a látványban.

Agatha átkozódva belebújt pamutruhájába, felvette magas sarkú szandálját és befújta magát La Vie Est Belle-lel, aztán odasietett a bejárati ajtóhoz, ahol Justin várt rá. A fiú lágy csókot nyomott az arcára.

– Csodás az illata. Jöjjön. Kint vagyunk a kertben.

Agatha először úgy tippelt, a ház a huszadik század elején épülhetett, de a sötét hall főúri benyomást keltett. Két teljes páncélzat nézett farkasszemet egymással, mellettük egy-egy faragott, antik küllemű komód állt. A parketta fényesen csillogott, tarka szigetekként heverték rajta a keleti szőnyegek. Justin balra fordult, és egy tágas szalonba vezette a vendéget. A helyiség furcsa, lélektelen hangulatot árasztott, mintha egy kevés fantáziával bíró belsőépítész alakította volna ki. A gombaszín szőnyegen ugyanolyan árnyalatú háromrészes,

selyemborítású ülőgarnitúra terpeszkedett. Az egyik falat egy gigantikus lapostévé borította. A kávézóasztalhoz egy éremgyűjteményt rejtő üvegvitrin is tartozott, és mindenfelé vázák sorakoztak selyemvirágokkal. Az erkélyajtók a kertre nyíltak, ahol egy asztalnál kövérkés, deres hajú férfi ült.

Odakint körülölelte őket a rózsailattól súlyos levegő. A lenyűgöző kertben a puha, zöld pázsitot minden oldalról megannyi színben virító rózsák szegélyezték.

Mr. Nichols felemelkedett, hogy üdvözölje látogatóját. Egykor jóképű fickó lehetett, állapította meg magában Agatha, de mostanra tipikus alkoholista arc lett, mintha szétcsúsztak volna a vonásai. Az orra tömpe, tág pórusokkal, a szeme véreres és fakókék. Egy nagy pohár ital állt előtte az asztalon, a szaga alapján vodka. Az alkoholisták vodkát isznak, mert azt gondolják, annak nincs szaga. Szegény Justin, gondolta Agatha.

Mr. Nichols hasa kibuggyant a nadrágszíja fölött.

Kezet rázott Agathával.

– Megkínálhatja a fiam egy itallal?

– Nem, köszönöm. Vezetek – háritotta el Agatha. – De egy kávéét szívesen elfogadok.

– Justin – kérte a fiát –, szólj Mrs. Frintnek, hogy főzzön egy kávéét, és hozzon mellé egy kis süteményt is. Nos. Meg kell tudnom, ki ölte meg szegény Rubyt. Még mindig rengeteget gondolok rá. Folyton abban reménykedtem, hogy egyszer visszajön hozzám.

– Azok után is ilyen erősen kötődik hozzá, hogy Ruby elhagyta?

– Szerettem őt – nyögte a férfi.

– Először is figyelmeztetnem kell, Mr. Nichols, hogy egy veszélyes gyilkos jár-kezel szabadon. Azzal, hogy engem felbérel, veszélybe sodorhatja magát. Ennek a gazembernek sikerült bejutnia a házamba, és lehallgatókészülékeket helyezett el. Mrs. Frint a házvezetőnője?

– Igen, nagyszerű asszony.

– Akkor a lelkére kell kötnie, hogy senkit ne engedjen be – se telefon-, se víz-, se gázszerelőt, senkit, még ha látszólag hiteles azonosítót mutat is fel.

A vizenyős, vérekes szemek most egy kivert kutya esdeklő tekintetével csüggték Agathán.

– Találja meg nekem, ki ölte meg Rubyt.

Justin kikísérte a vendéget, de az ajtó előtt megtorpant.

– Mit szólna egy vacsorához valamelyik este? Akkor beszámolhatna, mire jutott.

Agatha belenézett a kék szempárba, és érezte, hogy elgyengül.

– Valami kieső helyen kellene találkozunk – mondta elővigyázatosan. – Nem akarom, hogy a gyilkos a nyomába eredjen.

– Holnap este? A Fekete Medve jó hely Moretonban. Biztonságos. Sok ember jár oda. Találkozhatnánk nyolckor.

A sóvárgás a Justinnal elköltendő vacsora után hevesen küzdött Agathában a halott Herythe sötét képével. A sóvárgás győzött.

– Jól van – bólintott óvatosan. – Majd figyelem, hogy nem követnek-e.

Nyolcadik fejezet

Agatha másnap korán elindult az irodából, hogy legyen ideje előkészülni a vacsorára Justinnal. Természetesen tisztában volt vele, a fiú túl fiatal ahhoz, hogy ő lázba hozhatná, mint ahogy ő is túl öreg ahhoz, hogy egy ilyen kölyöktől induljon be.

Mégis, amikor hazaért és Charlest a konyhában találta, dühbe gurult.

– Hogy jutottál be? – ripakodott rá.

– Doris kölcsönadta a kulcsát. Aggódott, hogy egyedül vagy, ahogy én is.

– Jó, ez kedves tőletek – morogta Agatha megenyhülve –, de ma este programom van, és nem akarom, hogy itt legyél, amikor hazajövök.

– Kivel találkozol?

– Nem a te dolgod. Tűnj el, Charles.

– Túl fiatal hozzád.

– Nem tudom, kiről beszélsz. – Agatha elindult az emeletre.

– Most megyek, átöltözöm, és mire visszajövök, ne találjalak itt.

De a terve, hogy lesz másfél óra pihenője, romba dőlt. Végig arra fülelt, hogy Charles elment-e már, de semmi jelét nem hallotta. Amikor végül visszatért a földszintre, üres volt a ház, és Doris kulcsa a konyhaasztalon hevert.

Agatha nyugtalankodni kezdett. Charles igazi jó barát, és annyiszor húzta már ki a csávából. Mégiscsak ad neki egy kulcscsomót a házhoz, de előbb meglátja, hogy alakul a dolog Justinnal.

Nyugalmas, csendes este volt, a háztetők fölött a hold hatalmas, sárga tányérja lebegett. Agathának eszébe jutott a kék hold. Milyen különös látványt nyújtott! Bár Moreton csak negyedórányi távolságra volt, kerülőutat választott. Egy hátsó úton elhaladt a Batsford ingatlaniroda mellett, és folyton nézegette a visszapillantó tükröt, de nem volt más rajta kívül az úton.

A Fekete Medve bejárata előtt habozva megtorpant. Teljesen elment az esze, csak mert ez a fiatalember olyan jóképű. És ha nincs eszénél, akkor veszélybe sodorhatja a fiút.

- Bemegy, vagy mi? – reccsent rá egy férfihang a háta mögül.
- Elállja a bejáratot.
- Bocsánat – motyogta Agatha, azzal belépett a vendéglőbe. Justin egy sarokasztalnál ült. Felállt, hogy üdvözlje Agathát.
- Nagyon csinos – bókkolt, majd mindkét orcáját megpuszilta. Ragyogó mosollyal hálálta meg a dicséretet, és leült a fiúval szemben.

Agatha megfeledkezett róla, mekkora adagokat szolgálnak fel ezen a helyen. Steaket rendelt lepénnyel, és már attól is

szorítani kezdte a szoknyája, hogy ránézett. Sajnos Justin határozottan megjegyezte:

– Ki nem állhatom azokat a nőket, akik csak csipegetik az ételt.

Agatha igyekezett a legjobb formáját hozni, de nagyon megkönnyebbült, amikor Justin felállt azzal, hogy ki kell mennie a mosdóba. Egy őrült pillanatig arra gondolt, beönti az ételt a táskájába, de végül fogta a félig tele tányért, odavitte a pulthoz, és jelezte a pincérnőnek, hogy elviheti.

– Te jó ég! – kiáltott elismerően Justin, amikor visszaért. – Bele kell húznom, ha utol akarom érni magát. – Szeretett volna még hallani Agatha korábbi kalandjairól, így ő lelkesen hencegett a történeteivel, mígnem Justin is végzett az evéssel, és a pincérnő megjelent a desszertétlappal.

– Én nem kérek semmit – emelte fel a kezét Agatha.

– A fia biztosan megbirkózik még valamivel – mosolygott rá a pincérnő, mire Agatha úgy érezte, recsegve-ropogva omlik össze minden ostoba álma. Még akkor is ezt érezte, amikor Justin gálánsan válaszolt:

– Nem az édesanyám, a partnerem.

Agatha hirtelen alig várta, hogy véget érjen a vacsora. Megköszönte Justinnak az estét, és biztosította, hogy amint kiderít valamit, tudatni fogja vele.

Odahaza megcirógatta a macskákat, és elgondolkodott, ne bízza-e rá őket Dorisra, hogy biztonságban legyenek. De mégiscsak társaság voltak neki a magányban.

Az elkövetkező hetekben Agatha és a kis csapat feszülten végezték a munkájukat, azon aggódva, hátha ők lesznek a gyilkos következő célpontja, de nem történt semmi. Patrick beszámolt róla, hogy a rendőrök semmi új nyomot nem találtak. Justin többször is telefonált, találkára hívta Agathát, de ő minden alkalommal visszautasította, mondván, veszélyes lenne.

A detektívirodát mintha elárasztották volna a megbízások: csellengő kamaszok, válások, egy szupermarket, ahol lába kelt a szeszes italoknak, és így tovább.

A sok munka közepette Agatha gondolatai újra meg újra Gwen Simple-nél kötöttek ki. Azt nem tudta elképzelni, hogy Gwennek meglegyen a fizikai ereje megfojtani vagy a folyóba dobni valakit, azzal viszont tisztában volt, hogy a nő elbájolja a férfiakat. Vajon volt cinkosa?

Mrs. Bloxbytól hallotta, hogy Gwen selyemvirág-készítő vállalkozást indított, és hétvégén az ancombe-i kézműves vásárban ő is árulni fogja a portékáját.

A lelkeszné szívesen elkísérte a barátnőjét a vásárba, így hát ketten indultak el Agatha kocsijával.

– Találkozott mostanában Sir Charlesszal? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– Nem, folyton eltűnik – jegyezte meg keserűen Agatha. – Néha azt gondolom, tőle aztán holtan is feküdhetnék a konyhakövön. Ez Jamesre is igaz. Ő most épp újra utazgat, de még csak fel sem hívott, hogy elköszönjön. Itt is vagyunk Ancombe-ban. Nem szeretem ezt a helyet.

– Nincs vele semmi baj – nyugtatta meg Mrs. Bloxby. – Csak

rossz tapasztalatokat szerzett a múltban néhány helybélivel. Nézze csak, ott meg tudunk állni a mezőn.

– Azt hiszik, mindenki négykerék-meghajtásút vezet – mérgelődött Agatha, miközben a hepehupákon zötykölődtek. Egy cserkészfiú odaterelte egy távoli, még szabad parkolóhelyhez.

– Nem gondoltam, hogy ennyien lesznek – jegyezte meg Agatha.

– Mindenfelől jönnek a látogatók – felelte Mrs. Bloxby. – Már karácsonyra kezdenek feltankolni, mert itt sok minden kapható, ami máshol nem, és az árak is elfogadhatóak.

Míg a standok között sétáltak, Agatha nem értette, mi ebben a vonzó. Csakugyan fából készült salátástálakat ajándékoznának egymásnak karácsonyra az emberek? És ha valaki kőbékára vágyik a kertjébe, hogyan viszi haza?

– Először megkeresem Mrs. Simple-t – mondta Mrs. Bloxby –, azután visszajövök, és beszámolok, férfival van-e. Találkozzunk a frissítő sátorban.

Agatha vett egy teát, és körülnézett, hova lehetne leülni. Minden asztal foglalt volt. Egy idős úriember magában ült, így hát odament hozzá, és megkérdezte:

– Nem bánja, ha ide ülök?

– Csak nyugodtan – hunyorgott rá az vastag szemüvege mögül. – De nincs értelme csevegéssel próbálkozni nálam. Foglalt vagyok.

– Eszembe se jutott – mosolyodott el Agatha.

– Miért?

Agatha sóhajtott egyet.

- Mert túl öreg hozzám.
- Hát maga se egy mai csirke.

Agatha hosszan nézte az elaggott arcot.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy még mindig kergetik a nők?

– Körbedöngenek, mint legyek a mézescsuprot. Özvegy mind. Kevesen maradtunk férfiak a szociális otthonban. Egyszer nős voltam. Nem volt egy fáklyás menet. Házasság, tyű... Csak a perlekedés reggeltől estig, így csináld, úgy csináld... Amikor az én Tillymet betették a koporsóba, esküszöm, akkor is hallottam, hogy csak mondja, mondja, mondja...

Ekkor toppant be Mrs. Bloxby a sátorba, és Agatha gyorsan felállt.

– Menjünk ki – súgta oda a barátnőjének. Odakint izgatottan kérdezte: – Nos?

– Egy roppant jóvágású fiatalember segít neki. Attól tartok, a fiatal Mr. Nichols.

– Az lehetetlen. Képtelenség! – kiáltott fel Agatha.

– Bárcsak ne úgy volna.

– Muszáj a saját szememmel megbizonyosodnom róla. Várjunk csak, nem is. Megvan a mobilszáma.

Agatha tárcsázott. Elszoruló szívvel hallotta Justin hangját.

– Ne mondja ki a nevem – utasította a fiút. – A frissítő sátor előtt állok.

Letette, és ijedten ugrott egyet, amikor Justin könnyed hangon megszólalt a háta mögött:

– Helló, Agatha. Á, és Mrs. Bloxby, igaz? Emlékszem önre.

– Hogyhogy segédkezik Gwen Simple-nek? – szegezte neki a

kérdést Agatha.

– Nyomozok – vágta rá Justin. – Gondoltam, elkél egy kis segítség.

– Ide figyeljen! Az a nő lehet, hogy gyilkos. Veszélyes, amit csinál.

– Szerintem semmi probléma nincs vele. Mrs. Simple nagyon csendes, kedves teremtés.

– Annyira csendes és kedves, mint egy kobra – szúrta a foga között Agatha.

– Megígértem, hogy segítek neki, úgyhogy visszamegyek – tartott ki makacsul Justin. – Később majd hívom. – Azzal el is tűnt a tömegben.

A hőség ellenére Agatha reszketett. Valami szörnyű előérzet fogta el. De a látogatók tömege békésen andalgott a standok között, a falusi zenekar muzsikált, a levegőben tea- és süteményillat lebegett, és minden a derús, vidéki idill benyomását keltette.

Később, míg Justin telefonhívását várta, Agatha átnézte a feljegyzéseit. Mi van akkor, töprengett, ha Ruby Carson megölésének semmi köze a többi gyilkossághoz? De mégis közvetlenül az után történt, hogy Simon beszélt a nőnek Jill megtalált noteszáról. Agatha felsóhajtott. Simon aligha nyomozhat Oxfordban, ahol nyüzsögnek a rendőrök, hogy megtalálják Ruby gyilkosát.

Amikor csengettek, arra számított, Justin áll majd az ajtóban, de Charles volt az.

– Ó, hát te vagy – nézett rá. – Justin Nicholst vártam.

– A szépfűt?

– Aggódok miatta. Úgy döntött, nyomozni kezd, és ezért segített Gwen Simple-nek selyemvirágot árulni az ancombe-i vásárban.

– Talán a nő behálózta.

– Próbáltam figyelmeztetni – csóválta a fejét Agatha. – Idehallgass, Charles, mit gondolsz arról, hogy a Ruby Carson-gyilkosságnak esetleg nincs köze a többihez?

Charles leült a konyhaasztalhoz. A cicák felugrottak az ölébe.

– Miből gondolod ezt? – kérdezte.

– A Scotland Yardnál megfigyelték, hogy bizonyos áldozatok szinte kihívják maguk ellen a sorsot. Olyan, veszélyes helyzeteket idéznek elő, ami nem végződhet mással, csak emberöléssel. Rubynak viszonya volt a főfelügyelővel. A pasas azt állítja, csak beugrott a beosztottjához, de Ruby egy igazi törtető volt, és mint Simontól tudjuk, hideg fejjel használta a szexet eszközként. Nősz az a főfelügyelő? Mi van, ha a felesége tudott erről a viszonyról? Mit tudunk Ruby második férjéről? Talán más férfiakkal is lefeküdt a karrierje előmozdítása érdekében, aztán dobta őket. Nincs nyoma, hogy kapcsolatba lépett volna Jill Daventtel. Nekem úgy tűnik, hogy a mi gyilkosunk igyekszik kiiktatni mindenkit, aki elég közel állt Jillhez, hogy felfedje a kilétét.

Charles kíváncsian fürkészte Agathát. Tapasztalatból tudta, hogy látszólag futó benyomásai nagyon is megalapozott intuíciókon nyugszanak.

– Akkor kezdjük az elején – javasolta Charles. – Látogassuk meg Mr. Nicholst, és tudjuk meg, kivel lehetett viszonya

Rubynak, amikor még az ő felesége volt.

– Előbb felhívom Patricket, hogy lássuk, mit derített ki.

Patrick beszámolt arról, hogy Ruby volt férje egy Jimmy Carson nevű nyomozó. A híre makulátlan. Patrick felkereste, és a férfi elmesélte neki, hogy Ruby nehéz természetű volt, folyton jeleneteket rendezett. Carson örült, hogy kiegyeztek egy békés válásban. Csak ritkán látja a közös gyerekeiket, mert mindig elfoglalt.

– Erről nem kaptam jelentést tőled – méltatlankodott Agatha.

– Készültem rá – védekezett Patrick –, de annyi gyanúsított között nem ez szerepelt a lista élén. Egyébként Gwen Simplet ezer éve lehallgatja a rendőrség. Semmi gyanús. Még egy telefonhívás sem a fiától.

– És a mobilhívások?

– Ott sincs semmi.

– Küldj át mindent, amid van – kérte Agatha. – Még azt is, amit nem ítélsz fontosnak.

– Patrick kezd úgy viselkedni, mint a magányos lovas – dűnnyögte mogorván Charlesnak, miután letette a telefont, és elmesélte, amit megtudott a kollégájától.

Charles vállat vont.

– Patrick még mindig lojális a testülethez. De azért arról szólhatott volna, hogy Gwen telefonját lehallgatják. Lássuk, mit tud nekünk mondani ez a Nichols!

Mr. Nichols ivott, de még elég összeszedett volt. Amikor Rubyról kérdezték, dicshimnuszba kezdett.

Agatha türelmetlenül félbeszakította.

– Viszonya volt Carsonnal, mikor a maga felesége volt?

– Nem tudtam elhinni – csóválta a fejét Mr. Nichols borongva. – Justin állította, de hát akkoriban még csak egy kölyök volt. Gondoltam, bebizonyítom, hogy nincs igaza, és felbéreltem egy magándetektívet. Összeomlottam, amikor megtudtam az igazat. Rubynak a megbocsátásom ajánlottam, de ő közölte, hogy mindkettőnknek jobb lesz, ha beleegyezem a válásba. Azt mondta, ha ezt elfogadom, nálam maradhat Justin. Ha nem, megesküdött, hogy kiharcolja, hogy az övé legyen a gyerek. Justin könnyögött, hogy velem lehessen. Mit tehettem volna? Beleegyeztem a válásba.

– Várjon csak egy kicsit – szólt közbe Agatha. – Ruby csak a mostohaanyja volt a fiúnak. Nincs az a bíróság, amelyik neki ítélte volna.

– Ruby megszarolt, hogy felfed bizonyos családi titkokat, amelyeket én nem akartam a napvilágra hozni.

– Miféle titkokat?

– Titkok és kész, azok is maradnak!

– De miért szereti még mindig ezt a borzalmas nőszemélyt?
– kérdezte Charles.

– Ó, egy istennő volt, amikor összeházasodtunk. Maguk nem ismerték. Carson bolondította meg. Az egy gonosz ember. Fogadok, hogy ő végzett Rubyval.

– Justin kedvelte a mostohaanyját? – kérdezte Agatha.

– Hát, ez a szomorú a dologban... – sóhajtott Mr. Nichols. – A fiam sosem bocsátott meg neki.

– De akkor miért bátorította magát, hogy éljen az én

szolgálataimmal? – csodálkozott Agatha.

– Justin úgy gondolta, furcsa, hogy nem kapunk semmi információt a rendőrségtől. Arra jutott, hogy magunknak kell kideríteni, amit lehet. Azzal biztatott, hogy így majd megnyugszom. Ő jó fiú, és szereti az apját. – Mr. Nichols megemelte a poharát, és belekortyolt a whiskybe. Elfutotta a szemét a könny. – Bárcsak visszakaphatnám az én Rubymat!

Miután magára hagyták Mr. Nicholst, Charles így szólt:

– Szerintem rossz helyen tapogatózol. Figyelj, Rubyval rögtön az után az üzenet után végeztek, amit Simontól kapott. Ez a részeges alak annyira belesüppedt az alkoholizmusba, hogy egy fantáziavilágban él.

– Talán úgy gondolhatta, ha az övé nem lehet a nő, akkor másé se legyen – vélekedett Agatha.

– Ráállítottál már valakit?

– Már megkértem Simont, hogy nézzen utána a múltjának.

Agatha felhívta Simont.

– Nichols a Különleges Erőknél szolgált – mondta a fiú. – Tudja, a SAS, de titokban tartják a részleteket.

Miután Agatha elmondta Charlesnak, ő így vélekedett:

– Így már más a kép. Akkor a pasas nyilván ért hozzá, hogyan kell embert ölni. De valószínűleg olyan régóta úszik az alkoholban, hogy képtelen lenne már otthagyni a székét és a whiskysüveget. Justin erről nem beszélt, de kétkem, hogy Mr. Nichols sokáig szolgált volna.

Agathához visszaérve Charles töltött magának egy italt, majd kiment a kertbe, nyomában a cicákkal. Agatha leült a számítógép elé, és nekilátott mindent elolvasni a gyilkosságokról.

Egy óra múlva csöngettek.

– Majd én megyek – mondta Charles. – Rendeltem kínai kaját.

Agatha rájött, hogy nagyon éhes, kiment Charles után a konyhába, ahol a férfi már megterített.

– Láss neki – mondta. – Én innék egy sört. Te?

– Nem kérek, de van egy üveg bor a hűtőben.

Meghitt hangulatban eszegettek, mígnem Agatha egyszer csak letette a pálcikát, és Charlesra nézett.

– Justinról spekulálok – mondta.

– Miért?

– Már gyerekként is folyamatosan panaszkodott a mostohaanyjára. Nyilván meg akart szabadulni tőle. Mi van, ha gyűlölte?

– Ez megint egy fantazmagória – felelte Charles. – Na jó, gondolkodjunk. Miért várt vele idáig?

– Kapóra jött a nagy lehetőség – magyarázta Agatha. – Gyilkosságok mindenfelé, az egyik Oxfordban. Ruby az egyik nyomozó. Mi sem jobb alkalom kiiktatni őt. Senki nem gyanakodna Justinra.

– De téged mégiscsak felbérelt.

– Mi jobb módja lenne, hogy kiderítse, mi vajon mit tudunk? Mi jobb módja lenne, hogy érezze, hatalma van mások felett? Felhívom Simont, és megkérem, hogy ásson elő mindent

Justinról, amit csak tud.

– Már biztos hazament.

– Egy kis túlóra még sosem ártott senkinek – húzta el a száját Agatha, majd tárcsázta az alkalmazottját.

– Tonit kéne megkérnie – vonakodott a fiú.

– Lusta vagy, vagy mi? – kérdezte Agatha.

– Csak annyi, hogy Justin bejött az irodába, és Tonival cseverészni kezdtek. A srác elhívta vacsorázni meg moziba, mire Toni igent mondott.

– Mit néznek meg?

– A *Gigit* az Arts Cinemában.

Miután Agatha letette, döbbenten meredt Charlesra, és elmondta, amit megtudott.

– Látom, szóhoz sem jutsz – mosolyodott el Charles. – A fiú is helyes és fiatal, ahogy Toni is.

– Nem tetszik ez nekem – dűnnyögte Agatha. – Megyek, és rajtuk ütök.

Mire Agatha belépett a moziba, a filmnek már majdnem vége volt. A sötétben botladozva egy toll-lámpával világított bele egymás után a nézőtéren ülők arcába, és elengedte a füle mellett a méltatlankodásokat.

Végre megtalálta őket, egy sor közepén ültek. Mögöttük látott egy üres helyet, oda leült. Hirtelen egy idiótának érezte magát. Már épp azon gondolkodott, hogy feláll és elmegy, amikor Toni megfordult, és megpillantotta.

A lányt előntötte a harag. Igen, Agatha megmentette őt, nemcsak a részeges anyjától, de egy csomó más szörnyű

helyzetből. Viszont ez még nem jogosítja fel arra, hogy kémkedjen utána. „Nem vagyok a tulajdona – puffogott magában Toni. – Állandóan ellenőrizni akarja az életem.” Az, hogy Agatha éppen ezzel készült felhagyni, elkerülte a figyelmét. Az ifjú Toni gyakran érezte, hogy túl nagy súllyal nehezedik rá mindaz, amit munkaadójának köszönhet. „Jobb adni, mint kapni – ó, hálás köszönet, Assisi Szent Ferenc! – de mondj egy imát azért is, aki kap”, merengett Toni.

Végül győzött a józan esze. Ha a randija Justinnal olyan fontos volt Agathának, hogy utánajöjjön – feltételezve, hogy nem féltékenységből tette, egy újabb mániája közepette –, akkor ebből az következik, hogy tud valami gyanús dolgot a fiúról.

Mire a film véget ért és kigyúltak a fények a teremben, Agatha felszívódott. Mivel Toni javaslatára még a vetítés előtt ettek, az utcán a lány megrázta Justin kezét, megígérte, hogy keresni fogja, és miután visszautasította az italmeghívást, elindult haza. A lakása ablakán kinézve megpillantotta az utca túloldalán Agathát, amint megfordul. Toni lerohant az utcára, és utánakiáltott:

– Agatha!

Az büntudatosan fordult hátra.

– Miért kémkedett utánam? – kérdezte Toni.

– Menjünk fel hozzád, és elmondom – indítványozta a főnöke.

Míg beszélgettek, Agatha kezdte úgy érezni, hogy a megérzése becsapta. Egyáltalán nem volt bizonyítéka semmire.

Toni figyelmesen hallgatta, majd így szólt:

– Azelőtt is voltak már őrült ötletei, amelyek beigazolódtak. Miért nem járunk utána? Tudom, hova járt iskolába Justin. Meglátom, hátha találok néhány régi iskolatársat. Ha gyűlölte RUBYt, lehet, hogy hangoztatta is.

– Talán nekem kellene ezt csinálnom – töprengett Agatha. – Nem akarlak veszélynek kitenni.

– Ne anyáskodjon! – csattant fel Toni. Majd lágyabb hangon hozzátette: – Sokat köszönhetek magának, Agatha, de néha már szenvedek ettől. Meg tudja ezt érteni?

– Próbálok – hajtotta le a fejét Agatha, miközben arra gondolt, hogyan küzdötte ki magának a sikert anélkül, hogy bárkitől segítséget kapott volna.

– Ne aggódjon. Óvatos leszek – nyugtatta meg Toni. – Mennyi idős a srác?

– Huszonöt.

Miután Agatha elment, Toni visszajátszotta gondolatban a Justinnal folytatott beszélgetését. Végül fel tudta idézni, hogy a fiú azt mondta, a Szent Jeromosba járt, egy mircesteri magániskolába. De nem említett egy nevet sem az osztálytársai közül. Ekkor Toninak beugrott, hogy Simon is ugyanide járt, és felhívta őt. Miután elmagyarázta a kollégájának, hogy mi ez az egész, Simon a következő ötlettel állt:

– Talán a helyi újságban találsz valamit. Ez egy előkészítő iskola, amit mindig a díjkiosztóval zárnak. Hány éves?

– Huszonöt.

– Menj be a helyi szerkesztőségbe, és nézd vissza tizenhárom évvel ezelőttről az iskolai díjátadókat. Tizenkét éves korukban

végeznek.

Tonit jól ismerték a *Mircesteri Krónikánál*. Megmászta a rozoga falépcsőt, amely a szerkesztőségi szobába vezetett, és megkérdezte, átnézhetné-e a tizenkét évvel ezelőtti lapszámokat. Egy titkárnő elvonult, majd visszatért egy hatalmas, bőrkötésű könyvvel.

– Nincs meg mikrofilmen is? – érdeklődött Toni.

– Ismer bennünket – felelte a titkárnő. – Sosem haladunk a korról, ez a mottónk.

Toni nekilátott keresni. Szerencsére hetilap volt, és a júliusi cikkekre koncentrált. Megtalálta a díjátadóról szóló cikket és fotókat. Justin nem kapott elismerést. Toni csak a neve után ismerte fel a fiút, ami a szemcsés kép alá volt nyomtatva a többi gyerekével együtt. Szemüveget viselt. Az a gyönyörű kék szem... – mélázott el Toni. Biztosan kontaktlencse. Felírta magának a három díjnyertes nevét: John Finlay, Henry Pilkington és Paul Kumar.

Az irodába visszatérve talált egy számot Henry Pilkingtonhoz, és felhívta. Egy nő szólt bele. Henry felesége volt, és elmondta, hogy a férje a Bébikomfort nevű cég igazgatója az ipari negyedben. Toni meg akarta kérdezni, mivel foglalkozik a vállalat, de a háttérben egy gyerek sírni kezdett, amitől a nő sietősen befejezte a hívást. Toni átküldte az információt Agathának.

Agatha másnap reggel indult el az üzembe. A Bébikomfort babatermékeket kínált, kiságyat, pelenkát, cumisüveget,

babaruhát. Az irodák újnak tűntek, a cég prosperálni látszott.

Miután húsz percet várnia kellett, Agathát bekísérték az ügyvezető igazgató irodájába. Henry Pilkington alacsony ember volt, vastag, keret nélküli szemüveget viselt. Nehéz volt elhinni, hogy Justinnal egyidős. A feje tetején már kopaszodott, maradék barna haja őszülésnek indult.

Úgy méregette Agatha névjegykártyáját, mintha az valami mérgező rovar lenne.

– Szóval – mondta –, megtette végül.

– Kire gondol? – kérdezte Agatha zavartan.

– Az én nyomorult, neurotikus feleségemre. Mindig azzal vádol, hogy viszonyom van. Mégis mit gondol, hogy kaptam meg ezt a beosztást ilyen fiatalon? Hogy korán hazamentem az irodából? Gályáztam és gürcöltem, míg idáig eljutottam.

– Nem a felesége megbízásából vagyok itt – hökkent meg Agatha. – Justin Nicholról szeretném kérdezni magát.

Pilkington arcán szétáradt a káröröm.

– Ó, az a kis iskola kedvence! Egy osztályba jártunk. Sunyi kis takonypóc. Állítom magának, a tanárok hízelegtek neki.

– Nem tudja véletlenül: rosszul érintette az apja válása?

– Én nem tartoztam a haverjai közé. De gondolom, igen. Azt tudom, hogy sokáig járt az iskolapszichológushoz.

– Emlékszik a nevére?

– Egy bizonyos Miss Currie volt.

– Nem tudja, még mindig az iskolában dolgozik?

– Fogalmam sincs.

– Volt Justinnak közeli barátja?

– Azt hiszem, John Finlay közel állt hozzá. Itt dolgozik

nálunk. Területi képviselő. Megnézem, bent van-e, de lehet, hogy úton van.

Felemelte a telefonkagylót, és megérdeklődte, John Finlay dolgozik-e. Aztán Agatha hallotta, amint azt mondja:

– Akkor küldje be az irodámba.

Pilkington Agathára mosolygott.

– Pár perc, és itt lesz. Jó fiú, csak nem veti meg az italt.

Amikor Finlay megérkezett, Pilkington bemutatta őket egymásnak, és elmagyarázta, hogy Agatha Justinról szeretne megtudni ezt-azt.

John Finlay magas, jóképű férfi volt, sűrű, göndör, sötétbarna hajjal és megnyerő mosollyal.

– Nem tudom, segíthetek-e bármit is – tárta szét a karját. – Ezer éve nem láttam Justint. Mit művelt? Kifogott egy féltékeny feleséget?

– Nem ilyesmiről van szó – tisztázta gyorsan Agatha, megállapítva magában, hogy a „magánnyomozó” szóról mindenki rögtön a házastársi hűtlenségre következtet. – Justin iskoláskora érdekel, különösen az, hogyan fogadta az apja válását.

– Súlyosan érintette. Gyűlölte a mostohaanyját. Azt mesélte, az a nő pokollá teszi az életét, folyton gúnyolódik rajta, az apját meg semmirekellőnek nevezi. Justin az apja mellett döntött. Szeretett volna a Ratchettbe menni, az állami iskolába, de nem sikerültek jól a vizsgái. A tanárok közbeléptek, és sikerült neki egy helyet szerezniük a Mircesteri Állami Középiskolában. Most már emlékszem. Justin végzős volt, amikor tűz ütött ki a suliban, és valaki látta aznap éjjel az

épület közelében ólálkodni. De a barátnője, Sarah Broody előállt azzal, hogy Justin vele volt egész éjszaka.

– Nem tudja, hol találhatnám meg Sarah Broodyt?

– Elképzelésem sincs. Mire ez az egész faggatózás?

– Semmi komoly. Csak szeretnék megbizonyosodni néhány dolog felől, aminek van egy kevés köze Justinhoz. Köszönöm, hogy rám szánta az idejét.

Amikor Agatha távozott, Pilkington és Finlay az ablakhoz léptek. Agathát nézték, amint átvág a parkolón, és beül a kocsijába.

– Kedvelem Justint – szólalt meg John Finlay. – Lehet, hogy szólok neki, hogy egy detektív kérdezősködik róla. A mostohaanyja az áldozat, akit megöltek abban a bűntényben. Lehet, hogy ez a nő miatta nyomoz?

A Broody nem gyakori név, Agatha egyetlen S. Broodyt talált a telefonkönyvben. A lakása Tonié közelében volt. A csöngetésre nem jött ki senki. Agatha megtudta a szomszédoktól, hogy Sarah a Jankersben, Mircester legdrágább üzletében árul kozmetikumokat.

A boltban kiderült, hogy ebédszünet van, amit Sarah rendszerint a szomszédos kávézóban szokott tölteni. A kávézó zsúfolásig tele volt. Agatha körbenézett a vendégeken. Az egyik sarokban egy vonzó, elegáns nő ült.

– Miss Broody? – lépett hozzá Agatha.

Az kifejeztelenül bámult vissza rá. A szomszédos asztalnál azonban hirtelen megfordult valaki.

– Én vagyok az. Mit szeretne?

Agatha leült a nővel szembe. Sarah Broody leginkább szimpla jelenségnek volt nevezhető. Dülledt szem, ragyás bőr, fakó haj. Agatha nem értette, miért nem sminkeli magát, ha egyszer kozmetikai termékeket árul.

Miután elmondta Sarah-nak, hogy ki ő, és hogy az iskolai tüzesettel kapcsolatban érdeklődik, a nő sápadt arcán hirtelen két vöröslő folt gyúlt ki. Már kapkodta is össze a holmiját.

– Nincs mondanivalóm.

– Csak azt szeretném tudni, miért hazudott – dőlt előre Agatha, és maciszemével Sarah arcát fürkészte. – Vagy nekem mondja el, vagy a rendőrségnek fogja.

Sarah, aki már félig felemelkedett, visszahuppant a székre.

– Szemétláda – sziszegte. – Börtönbe fogok menni?

– Nem, mert én egy szót sem fogok szólni – mondta Agatha.
– Ennek egy másik ügghöz van köze.

– Könyörgött nekem. Azt mondta, feleségül vesz, ha megteszem érte. Bármit megtettem volna érte. De nem feküdtem le vele. Másnap elkapott. Megijedtem. Mondtam, hogy azt csináltam, amit ígértem. De abban a pillanatban, hogy befejeződött az iskola, dobott engem. Dühös voltam. Megfenyegettem, hogy elmondom a rendőrségnek az igazságot, de csak nevetett, hogy börtönbe kerülök a hamis tanúzás miatt, és még arra is meg fog esküdni, hogy én segítettem neki. Ez egy nagyon gonosz ember.

Agatha még bekapott egy gyors ebédet, aztán visszament az irodába. Toni ijedten hallgatta a beszámolót a találkozóról Sarah-val, majd így szól:

– De akkor miért bátorította a fiú az apját, hogy nyomoztasson? Csak egy kölyök volt még, amikor azt a lányt megfenyegette. Szerintem ártalmatlan.

– Figyelj – gondolkodott hangosan Agatha. – Azt a szegény lányt csöbe húzta, hogy hazudjon neki. Felgyújtotta az iskolát. A gyilkosok gyakran kezdik kiskorú gyújtogatóként.

– Akkor van egy ötletem – jutott elhatározásra Toni. – Ha ennyire biztos benne, hogy Justinnal nincs minden rendben, hívja fel, és mondja neki a következőt: Oxfordban akkora erővel nyomoz a rendőrség, hogy reménytelen most bármit kiderítenie. Ezek után pedig hívja a rendőrséget, és jelentse nekik, amit megtudott az iskolatűzről.

De Agatha úgy érezte, a tűzesettel kapcsolatos információ még várhat. Pillanatnyilag a gondolatát sem bírta elviselni egy újabb kihallgatásnak a kapitányságon.

Justint viszont felhívta, és elmagyarázta neki, miért ejti az ügyet. Megkönnyebbülten hallotta, hogy a fiú nem tiltakozik, csak ennyit mondott:

– Megértem a szempontjait. Elmondom apának is, ő is meg fogja érteni.

Agatha így egy másik munkának szentelhette a napját. Estére alig állt a lábán. Egy házastársi hűtlenség ügyében nyomozva, szapora léptekkel kellett követnie valakit, miközben Phil mellette ügetett a fényképezőgéppel. Nem segített a párás idő, de a magas sarkú szandál sem. A megfigyelt nőszemély üzletről üzletre járt, közben betért egy kávézóba, majd folytatta a vásárolgatást, végül ártatlanul hazakocogott a férjéhez a bevásárlótáskákkal. Agatha átkozta magában a nőt, akik

tornacipőt hordanak, és eszükbe sem jut használni az autójukat.

Hazatérvén betett a mikróba egy doboz ételt, megetette a macskákat, majd letelepedett a tévé elé, és váltogatta a csatornákat, hátha ki tud kapcsolódni. Megállapodott a *Morse felügyelő* egyik epizódjánál, amit még nem látott, de fél óra elteltével lecsukódott a szeme, és elaludt.

Este betoppant Charles. Láta, hogy Agatha a kanapén alszik, úgy döntött, majd csak később kelti fel. Az emeleten betette a vendégszobába az utazótáskáját, és épp elindult volna lefelé, amikor hallotta, hogy csöngetnek. Megtorpant, és fülelt. Hallotta, hogy Agatha ajtót nyit, majd azt mondja:

– Justin! Nem várhat a dolog? Nagyon fáradt vagyok.

Majd Justin hangja:

– Csak egy perc az egész.

Charles tétovázott, mitévő legyen. Agathát kezdetben elbűvölte Justin, aztán gyanakodni kezdett rá. Könnyen dühös lehet, ha őt most itt találja. Leült hát a lépcső tetejére, és várt.

A konyhában Agatha a kávéfőzőhöz lépett, és megkérdezte a fiút, inna-e egy csészével.

– Nem, köszönöm – hárította az.

– Én iszom egyet – mondta Agatha. – Majd' elalszom. – A tekintete a nyitott ridiküljére vándorolt, amely a pulton hevert, benne a kis hangfelvevő a világító készenléti fénnel. Kitöltötte magának a kávé, és mielőtt megfordult, bekapcsolta a magnót.

Justin már a konyhaasztalnál ült, Agatha letelepedett vele szemben.

– Felhívott az a Broody nevű tyúk – közölte a fiú. – Csak zokogott meg nyeldekelt, és azt mondta, beszélt rólam, de ha hajlandó lennék újra találkozni vele, megesküdne, hogy nem mondott magának semmit. Aztán felhívta apámat egy régi iskolatársam, aki elmondta, hogy maga különös kérdéseket tesz fel arról, milyen voltam apám válása után. Emlékeztethetném, drágám, hogy magát a mostohaanyám halála ügyében bíztam meg nyomozással?

– Tudom – felelte Agatha. – Figyeljen ide, fáradt vagyok. Nem várhat ez holnapig?

– Nem, nem várhat. Az igazat akarja? Akkor nyissa ki a fülét. Ruby pokollá tette az életem, és apám alkoholista lett miatta. Évekig álmodoztam róla, hogyan szabadulhatnék meg tőle, és maga megmutatta a lehetőséget. Kapóra jöttek azok a gyilkosságok. Ugyan ki gyanakodna rám, ha még egyet elkövetnek? Csak figyeltem, és vártam a háza előtt a pillanatot. Aznap éjjel követtem Mircesterbe. Láttam, hogy leparkol a kocsijával a vihar közepette. Gondoltam, hogy az áramszünet miatt a térfigyelő kamerák úgysem vesznek semmit, és a következő nagy égdörgésnél betörtem a kocsija hátsó ablakát.

Ebből a gyönyörű arcból egyszerre maga a Gonosz nézett vissza Agathára. Eddig kitartott a leszokási kísérletben, de most felkapta a cigarettásdobozt, és rágyújtott egy szála.

Justin elvigyorodott.

– Az utolsó cigi a kivégzés előtt? – Aztán hirtelen elhajolt, ahogy Agatha felkapta az asztalról a tejesdobozt, és hozzávágta. Justin előhúzott a zsebéből egy drótot, aminek két végére egy-egy fafogantyú volt erősítve. Agatha talpra ugrott, és

a kertbe nyíló ajtó felé lódult. De a fiú elkapta, és leteperete a földre.

– Segítség! – sikította Agatha, amikor a nyaka köré tekeredett a huzal.

Aztán váratlanul kicsúszott Justin lába alól a talaj, és a földre rogyott. Agatha zihálva kigördült alóla, és feltápászkodott. Charles állt előtte, kezében egy piszkavassal.

– Van valamid, amivel megkötözhetjük? – kérdezte. – Remélem, nem öltem meg.

Agatha remegő kézzel kihúzta az egyik konyhai fiókot, és elővette a kertészkedéshez használatos zsineget.

– Hívd a rendőrséget – rendelkezett Charles. – Én megkötözöm, ha kiderítettem, lélegzik-e még.

Miközben Agatha telefonált, Charles összekötözte Justin két kezét és bokáját, majd ellenőrizte a pulzusát.

– Él. Remélem, nem tettem kárt a fejében a kis mocsoknak, különben nem tudnak vallomást kiszedni belőle.

– Felvettem magnóra – mondta Agatha falfehér arccal. A lába mintha elkocsonyásodott volna.

Justin magához tért.

– Semmi bizonyítékuk nincs – suttozta. – Mindent tagadni fogok.

Agatha belekotort a táskájába, és előhúzta a hangfelvevőt. Visszatekerte a felvételt, aztán megnyomta a lejátszás gombot. Justin elborzadva hallotta a saját hangját, amint tisztán és érthetően mindent bevall.

Egy hosszú éjszaka után Charles és Agatha végül maguk

maradtak. Agatha azon tűnődött, vajon Justin apja hogy éli túl a híreket. Mint kiderült, a munkahelyéről hónapokkal ezelőtt elbocsátották az iszákossága miatt.

Agathának senki nem köszönte meg a munkáját, és Charlest a kihallgatáson egyre arról faggatták, hogy szerinte indokoltan fordult-e az erőszakhoz.

– Nem telefonálsz körbe a sajtót, hogy te oldottad meg a Ruby Carson-gyilkosságot?

Agatha belekortyolt a kávéjába, és rágyújtott.

– Figyelmeztettek, hogy nem beszélhetek a sajtóval. A tárgyalás előtt tilos.

– Én szivárogtathatnék neked.

– Ne tedd – legyintett Agatha törődötten. – Wilkes úgy jönne nekem, mint az úthenger.

– Nagyon jó nyomozó vagy, Agatha.

– Néha vannak kétségeim.

– Senki más nem érzett volna rá, hogy valami bűzlik Justin körül.

Agatha összehúzta a szemöldökét a kávéscsészébe bámulva. Hirtelen átjárta a bizonyosság, hogy a gyanúját a féltékenység tüzelte fel, amikor Gwen Simple-lel látta a fiút.

Felsóhajtott.

– Talán a rendőrség is eljutott volna idáig.

Csengettek.

– Ne nyiss ajtót – javasolta Charles.

– De, megyek.

Agatha Mrs. Bloxbyval és James Laceyvel tért vissza.

– Mi történt? – kérdezte James. – Most értem haza az útról,

és hallottam a vegyesboltban, hogy nyüzsögnek nálad a rendőrök.

– Én is aggódtam – csatlakozott Mrs. Bloxby. – Mire a hírlánc eljutott a parókiára, már ott tartottunk, hogy magát letartóztatták.

– Csinálok egy kávé – ajánlkozott Charles –, addig Agatha elmesél mindent.

Ahogy Agatha beszámolt a kalandjairól, már-már valószínűtlennek érezte az egészet, mintha csak a képzeletében fogant volna meg. A történet végén James megjegyezte:

– Hát akkor nincs más dolgod, mint megoldani a többi gyilkosságot.

Charles épp ekkor lépett be egy tálcával, amin a kávé hozta, és élesen szólt oda Jamesnek:

– Szerintem inkább a rendőrségre kellene hagynia.

James felnevetett.

– Ó, Agatha nem fogja annyiban hagyni. Szívós, mint a cserzett bőr.

– Nézd – fordult oda Charles –, nem sokkal ezelőtt kis híján megölték. A legjobb, amit tehet, hogy kivesz pár nap szabadságot, és lazít egy kicsit.

A két férfi egymás szemébe nézett.

„Szerintem a maguk különös módján mindketten szerelmesek belé – gondolta Mrs. Bloxby. – Ó, miért nem megy férjhez Agatha, és állapodik meg?”

James kelletlen nevetést hallatott, és Mrs. Bloxbyhoz fordult:

– Biztosan visszasírja azokat a napokat, amikor még nem volt ennyi jövevény.

– Hát, Mrs. Simple és a fia már jó ideje Winter Parvában éltek. Kíváncsi vagyok, hány gyilkosság maradt észrevétlen ezzel a „szakszerű” módszerrel – csóválta a fejét a lelkészné. – De hagyjuk most a bűntényeket, Mrs. Raisin. Vonuljon biztonságba.

– Gondolkodom rajta – egyezett bele Agatha.

Kilencedik fejezet

Aznap éjjel, ahogy ide-oda forgolódt az ágyban, Agatha arra jutott, hogy egyszerűen nem hagyhatja annyiban ezt az ügyet. A gyilkos szabadon mászkál, és ha nem állítják meg, újra ölhet. „A következő célpont én lehetek” – gondolta nyugtalanul. Felkapcsolva hagyta az éjjeli lámpát, hogy elűzze a sötétség szülte félelmeket. Már megbánta, hogy zsúpfedeles házat vett, ahol folyvást motoznak a nádtetőben a különféle állatok.

Kinyílt a hálósobája ajtaja, és Charles sétált be fürdőköpenyben. Egy pohár tejet hozott.

– Idd meg ezt – nyújtotta oda Agathának. – És itt van hozzá altató. A nagynénémnek írtam fel ma. Egy szem nem fog neki hiányozni.

– Nem iszom tejet, és sosem szedek altatót – morgott Agatha.

– Csináld már egyszer az életben, amit mondanak – dohogott Charles –, vagy lenyomom ezt a tablettát a torkodon.

– Jól van, jól van – adta meg magát Agatha, és lenyelte az altatót. – Még meg sem köszöntem, hogy megmentetted az

életemet.

– Csak a munkámat végeztem – húzta mosolyra a száját Charles. – Aludj jól.

Miután a férfi kiment, Agatha úgy érezte, sosem fog elaludni. Ám a következő pillanatban mély álomba zuhant, melyben Justin baltával kergette egy vásárban.

Másnap későn ébredt, és látta, hogy Charles már elment. Patrick Mulligan telefonált, és elmondta, hogy Justin útközben a rendőrségre mérget vett be, és szörnyű halált halt. Úgy vélik, cián lehetett, de még várják a boncolás eredményét. A három rendőr, aki bevitte a kapitányságra, most bajban van, mert nem bilincseltek meg. De történt még rosszabb is. Mr. Nicholsszal közölték a hírt, és ő vállalkozott rá, hogy azonosítja a holttestet. Megkérte Bill Wongot és Alice Petersont, hogy várjanak odakint, míg átöltözik. Amikor a két rendőrnek már gyanúsan sokáig kellett várnia, a férfi hálósobájához mentek, de zárva találták az ajtót. Billnek sikerült betörnie, és ekkor látták, hogy Justin apja felakasztotta magát.

– Honnan az ördögből szed valaki manapság ciánt? – kérdezte Agatha. – És miért nem mondták el a rendőrök Charlesnak, hogy Justin öngyilkos lett, ahelyett, hogy hagyják azon idegeskedni, nem okozott-e a fiúnak súlyos agysérülést?

– Fogalmam sincs – felelte Patrick. – Egyébként a rendőröket azért is felelősségre vonták, hogy miért nem kutatták át a letartóztatottat, mielőtt a kocsiba ültették.

Miután letette a telefont, Agatha egy csésze kávéval kiült a kertbe, és figyelte a cicáit, amint azok felhőárnyékokat

kergetnek a pázsiton. Virágillat úszott a levegőben, a madarak hallgattak, mint mindig augusztusban.

Agatha kiitta a kávé, és úgy döntött, elsétál a lelkészlakhoz. A nagy zűrzavar és a bűntények közepette el is feledkezett róla, hogy vasárnap van. A nyáj kifelé szállingózott a templomból, mindenki megállt kezét fogni a lelkésszel.

A boldogan cseverésző, ünnepi ruhába öltözött nők mind olyan békességet árasztottak. Agatha épp sarkon fordult, amikor hallotta, hogy a nevét kiáltják. Mrs. Bloxby sietett felé.

– Jöjjön vissza velem a lelkészlakba – nógatta barátnőjét –, beszélgetünk egy kicsit és iszunk valamit.

– A férje nem fogja bánni?

– Alfnak még át kell szaladnia Winter Parvába egy istentiszteletet celebrálni.

Elindultak a lelkészlak felé, amikor Agatha váratlanul megtorpant.

– Mi történt? – kérdezte Mrs. Bloxby nyugtalanul.

– Semmi – felelte Agatha. – Egy kicsit még mindig feszült vagyok. – De meg mert volna esküdni, hogy valami gonosz dolgot érzett a levegőben. Végül arra jutott, nyilván az altató utóhatása.

A parókia kertjében Agatha sherryt kortyolt a szokásos gin-tonik helyett. A sherry olyan szent itálnak tűnt, és isten – akiben Agatha csak a vészterhes időszakokban hitt – biztosan helyesli, és nem küld több félelmet az életébe.

– Maga mit nyer a hitéből? – fordult váratlanul a barátnőjéhez.

– Megnyugvást – felelte Mrs. Bloxby.

„Ördög és pokol – mérgeződött magában Agatha –, szerintem meghibbantam.”

– Sir Charles még ott van magánál? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– Nem, szokásához híven felszívódott, mint a tavaszi hó – nézett maga elé Agatha.

– És benézett James ma reggel, hogy lássa, hogy van?

– Ő aztán nem. James azt hiszi, vasból vagyok.

– És Charles hogy jutott be a házba?

– Egy gyenge pillanatomban küldtem neki egy kulcscsomót. Amit jól is tettem, különben mostanra halott lennék.

– Gondolkodott már azon – tapogatózott óvatosan a lelkészné –, hogy Sir Charles viszonylag folyamatos jelenléte megakadályozza abban, hogy találjon egy megfelelő férfit?

Agatha sóhajtott.

– Bárcsak azt mondhatnám, hogy így van. Csakhogy kizárólag alkalmatlan férfiak kerülnek az utamba, és ő a legtöbbször ott van, hogy megmentsen. – Egy kis szünetet tartott. – Lehet, hogy át kellene kutatnom a helyi kerteket, terem-e valahol farkasfű.

– A rendőrség nagyon alaposan átvizsgálta a falut, sőt a környékbelieket is – felelte Mrs. Bloxby. – Próbáljon kicsit lazítani, és rájuk hagyni ezt az ügyet.

Amikor ismét egyedül volt, Agatha rájött, hogy éhes, így hát a Vörös Oroszlán felé vette az útját. A kocsma időközben „gasztro-pub” minősítést kapott, ami azt jelentette, hogy ugyanazokat a jó öreg kajákat árulta, csak flancosabb leírásokkal

az étlapon. A saláták immár vinaigrette-szósszal „meghintett” zöld tálként szerepeltek, aztán volt leves „organikus” zöldségekkel, a sajtos pirítós pedig „habos kecskesajtkrémes toast kerti hajtásokkal és pácolt hagymával” néven futott. Agatha végül „itáliai stílusú házi lasagnét” rendelt „durvára vágott sült krumplival”.

– Mi az a durvára vágott sült krumpli? – érdeklődött a tulajtól, John Fletchertől.

– A mirelit krumpli nagyon összetapad a zacskóban – magyarázta a kocsmáros.

– És még csak el sem pirul – ingatta a fejét Agatha. – Na jó, legyen a lasagne, és hozzá egy pohár Merlot.

– Ha kiül, ott rá tud gyújtani – kedveskedett Fletcher.

– Letettem a cigit – füllentette Agatha, mert szeretett volna belépni a nem dohányzó szentek gyülekezetébe.

A tulaj kétkedően huncut pillantást vetett rá.

– Nos, ha mégis meggondolná magát, csak szóljon.

– Hagyjuk a sült krumplit – gondolta meg magát Agatha. – Inkább a borotvált salátát kérném. Mi az a borotvált saláta?

– Borotválkozás közben készítettem – vigyorgott John.

– Ó, haha. Mondhatni hahaha. – Agatha elvonult egy asztalhoz. A bárpult fölött egy televíziókészülék függött, hang nélkül ment benne az adás. Richard Dawkins, az agnosztikus celebritás szónokolt valamiről, kétségtelenül azon igyekezve, hogy jól elrontsa valakinek a vasárnapját. Mókás, hogy a kereszténység öklözése milyen divatos lett manapság, gondolta Agatha. Több embernek is odaintett, akit ismert, de senki nem jött oda az asztalához. Agatha rájött, hogy a személye ismét a

bűntényekkel kapcsolódik össze az itteniek szemében. Vajon téves a meggyőződése, hogy Gwen Simple áll mindezek mögött?

Kihozták az ételt. Ugyanaz a régi kocsmai vacak volt, mint amit a fellengzős ételnevek előtt szolgáltak fel. Agatha gépiesen evett, közben azon őrlött az agya, mit tud a gyilkosságokról.

Még mindig reszketett a legutóbbi alkalomtól, amikor az életére törtek. Alig várta, hogy befejezze a vacsorát, hazamenjen, bebújjon az ágyba, és a fejére húzza a paplant. Ám végül meggondolta magát, és úgy döntött, elautózik Ancombe-ba, kémkedik egy kicsit Gwen után.

Gwen egy kis partit adott a kertjében. Tizenkilencedik századi stílusú, hímzett szalonruhát viselt, amely fátyolszerűen lebegett körülötte. A haját kontyba fogta a feje búbján. Kecses orra, keskeny metszésű szeme, hófehér arcbőre most még inkább olyanná tették, mintha egy középkori festményről lépett volna le. Agatha megállt egy fa mögött a kert sarkánál, hogy a vendégek ne lássák. Egy későn érkező pár elhaladt mellette, és beléptek a kertbe.

Agathának feltűnt, hogy egy igen jóképű férfi segít az italok felszolgálásában. Olyan magas lehetett, mint James, de vörös hajjal, és napbarnított arccal. Az újonnan érkező két vendég mondott valamit Gwennek, aki egyből a fa irányába nézett, amely mögött Agatha rejtőzött. Valamit odaszólt a jóképű férfinak, aki átmasírozott a kerten. Agatha sietve elindult az autójához, de a férfi utolérte.

– Mrs. Simple tudni akarja, miért kémkedik itt utána.

– Magánnyomozó vagyok, és...

– Ezt ő is mondta. Mit csinál itt?

– Mrs. Simple az egyik gyanúsított egy bűnügyben, amelyben nyomozok.

– Attól, hogy a nyomorult fia egy gyilkos, még nem lesz ő is az. Fel fogja hívni a rendőrkapitányságot, és feljelentést tesz zaklatásért.

– Akkor biztosan rám vetik majd magukat – igyekezett megszeppentnek látszani Agatha. – Amikor az a fickó kis híján meggyilkolt, úgy kezeltek, mint egy gonosztevőt.

Amaz kíváncsian nézett rá. A napfény megcsillant Agatha fényes haján. Fehér ingblúzt viselt és rövid szoknyát, amely látni engedte fantasztikus lábát. A Miss Dior lágy illata vette körül.

– Én csak most jöttem vissza Dubaiból. Mi ez a „kis híján meggyilkolt” dolog?

– Nem gondolja, hogy előbb bemutatkozhatna? – nézett rá Agatha.

– Mark Dretter vagyok. Nemrég vettem házat Ancombe-ban.

– Nézze – lépett hozzá közelebb Agatha, miközben azt kívánta, bár csak lapos talpú cipőt húzott volna, mert a tűsarkú szandál pántja erősen vágni kezdte a lábát. – Kimerítő itt állni a hőségben. Beszélhetnénk kényelmesebb körülmények között?

– Miért is ne? Csak ma találkoztam Gwennel, amikor átjött hozzám, és meghívott a partira. Mit javasol?

– Elvihetem a carselyi kocsmába, ott nyugodtan beszélhetünk.

– Maga menjen elöl, én meg követem az autómmal – állt

kötélnék Mark.

Mennyi idősen lehet? – tűnődött Agatha. – Olyan velem korú. Feltűnően jól néz ki, és remek a fizikuma. Vajon hazudik? Talán közel áll Gwenhez, és ki akarja deríteni, mit tudok. Ó, nagyon remélem, Charles nem most dönt majd a hirtelen felbukkanás mellett.

A Vörös Oroszlán egyik kerti asztalához ültek. Agatha meglepődött, amikor a férfi egy üveg hideg fehérbort rendelt.

– Nem fél, hogy elkapják ittas vezetésért? – kérdezte. – Nekem nem gond, én itt tudom hagyni a kocsimat, és hazasétálok.

– Nem lesz semmi baj – felelte Mark. – Csak néhány mérföld Ancombe, és nem tervezem, hogy lerészegednék.

– Mielőtt bármit mondanék – kémselte a férfit Agatha elővigyázatosan –, mikor érkezett vissza Dubaiból?

– Tegnap. Megkértem a nővérem, amíg távol voltam, hogy válasszon nekem egy házat Cotswoldsban, és átutaltam neki a pénzt.

– És mivel foglalkozik?

– A brit nagykövetségen dolgozom. Most hosszabb ideig szabadságon vagyok.

– Kém?

– Én aztán nem. Csak egy alkalmazott. És most halljunk arról a gyilkosságról.

– Gyilkosságok – pontosított Agatha.

A férfi erősen figyelt, miközben Agatha elmondta neki az egész históriát, ami Justin kísérletével végződött, hogy megölje

őt.

Végül Mark így szólt:

– És én még a békés életben reménykedtem ezen a környéken, ahol semmi rossz nem történik. De egy kicsit meredek, hogy pusztán a szörnyű fia miatt gyanúsítja Gwent.

– Honnan hallott erről az ügyről? – firtatta Agatha.

– A nővérem mesélte.

– És a többi gyilkosságról nem beszélt? Maga nyilván megkapja a brit lapokat Dubaiban. Csak olvasott valamit.

– Most már dereng valami. Igen, csakugyan olvastam róla. Először is, nem tudtam, hogy Carsely olyan közel van Ancombe-hoz, és a többi gyilkosság Oxfordban történt.

Egy hirtelen megérzéssel Agatha biztos lett benne, hogy a férfi hazudik. Gwen már be is hálózta, és a pasas most igyekszik minden információt begyűjteni a számára.

Agatha nagyon alulértékelt saját külsejét. Soha nem ismerte fel, hogy ez korábbi rossz választásainak köszönhető. Ezek a tapasztalatok aztán lerombolták az önértékelését. Hirtelen azon kapta magát, hogy Mark valamit magyaráz.

– Úgy tűnik, attól a pszichológusnőtől indulnak ki a szálak – fejtegette. – Persze bonyolítja a helyzetet, hogy a chicagói évei alatt prostitúcióból élt. Nézzük csak máshonnan. A helybéliek eljártak Jillhez konzultációra. Valaki félt, hogy az oxfordi nyomozó rájött valamire. Aztán ott az az ügyvéd. Talán abból, hogy bepoloskázta a maga házát, a gyilkos tudta, hogy le fogják nyomozni, és túlbecsülte a képességeit. De lássuk Victoria Bannistert. Milyen volt ez a nő?

– Egy ribanc. Kíváncsiskodó. Irigy. Vénlány.

– Kémkedett maga után. Valószínűleg tudhatta, ki jár konzultációra Jillhez. Talán amolyan Poirot-nak gondolta magát, és körbelátogatta Jill klienseit, megvádolva mindegyiket, hogy ő a gyilkos. Ha nem jön be a képbe a chicagói vonal, akkor maga erre a falura koncentrált volna. A farkasfű használata azt sugallja, hogy olyasvalakiről van szó, aki jól ismeri a növényeket.

Agathát egyre jobban lenyűgözte Mark. De volt valami, amit tisztázni kellett. Elmondta neki, ki az a néhány ember, akiről tudja, hogy eljártak Jillhez konzultációra.

– Miért hazudott nekem, amikor azt állította, semmit nem tud a gyilkosságokról? Gwen kivetette a hálóját magára, amikor meghívta a partira. Elmondott magának mindent a fiáról, és hogy van itt egy magándetektív, aki üldözi őt. Maga még vendéglátót is játszott a kerti partin. Mint egy kóbor lovag, valószínűleg fel is hívta Gwent a kocsijából, és jelentette neki, hogy rajta van az ügyön.

A férfi kényszeredett nevetést hallatott.

– Hát, most úgy érzem, bohócot csinált belőlem. Gwen elmesélt egy megindító történetet, és megsajnáltam. Azt hittem, valami cserzett arcú banyát kell elijesztenem, nem egy szép hajú, nyár illatú hölgyet. Figyeljen ide, felejtjük el Gwent, és legyünk barátok.

Mark sűrű, vörös hajában ezüstös csíkok csillogtak a napsütésben.

– Maga nős? – kérdezte Agatha.

– Nem. Szegény feleségem három éve halt meg rákban. És maga?

– Elváltam. Gyerekek?

– Nincs. Magának?

– Nekem sincs.

A férfi rámosolygott, Agatha szeszélyes szíve kezdett meglágyulni.

– Még nem válaszolt a felvetéseimre. – A férfi árnyúlt az asztalon. – Hogy mit szólna, ha barátok lennénk.

Agatha megrázta a felé nyújtott kezét.

– Barátok – visszhangozta.

– Nem vacsorázunk együtt ma este?

– Talán – felelte Agatha elővigyázatosan. – Adjon egy névjegykártyát, és felhívom. Gyakran kell késő estig dolgoznom.

– Alig ittunk a borból – állapította meg Mark. – Most jobb, ha visszamegyek a partira.

– És mit fog jelenteni?

– Hogy egy ilyen elbűvölő nőnek, mint maga, nem lehetnek gonosz szándékai. Hívni fogom.

Amint Mark távozott, Agatha rágyújtott egy cigarettára. A borosüveg még félig tele volt, de nem volt kedve többet inni. Érezte, hogy pezseg benne az izgatottság. Gyakran álmodozott a házasságról. Vajon Dubaiba kellene költöznie? De aztán visszahuppant a valóság talajára. Az ilyen Mark-féle fickók nem középkorú nőket akarnak feleségül venni. Inkább valami fiatal szépséget, aki szülőképes korban van. Kíváncsi volt, vajon milyen mesékkal traktálta Gwen, a szegény üldözött.

Egy árnyék vetült az asztalra. Agatha felnézett.

– Egyedül iszol? – kérdezte James.

– Nem, volt társaságom – felelte Agatha. – Hozz egy poharat magadnak, és igyál a borból, mielőtt megmelegszik.

Miután James visszatért, és töltött magának, megkérdezte:

– Túljutottál már a szörnyűségen, hogy majdnem megöltek?

– Nagyjából. Arra gondoltam, ki kéne bérelnem egy lakást Mircesterben. A házam nem túl biztonságos. Csak elképzelni is rossz, hogy a cicák be lesznek zárva egy városi lakásba.

– Akkor hagyd őket Dorisra.

– Lehet, hogy azt fogom.

– Az ivás nem megoldás. Nem jellemző rád, hogy egy egész üveggel rendelsz.

– Nem én rendeltem. Mint mondtam, volt társaságom. Most ment el.

– Ki az, Agatha?

Agatha elmesélte az egész történetet, hogy miként csípték fülön kémkedés közben, és hogyan lettek barátok Markkal.

– Légy óvatos – tanácsolta James, miután végighallgatta a beszámolót. – Vannak kapcsolataim Dubaiban. Utánanézetek.

– Bogarat ültetett a fülembe – töprengett Agatha. – Tegyük fel, hogy Gwennek semmi köze az ügyhöz. Az oxfordi gyilkosságok és az a tény, hogy szakértő módon poloskálták be a házam, elterelte a figyelmem a Carselyben lakókról. De tudod, hogy van ez mostanában a cotswoldsi falvakban. Sok londoninak van hétvégi háza a környéken. Tudsz valamit ezekről?

– Beszéltem olyan feleségekkel, akik egész héten itt unatkoznak a faluban, és azt várják, hogy a férjük befusson hétvégére. Szórakozást keresnek, amivel elüthetik az időt.

Eljárni egy terapeutához, amikor az embernek nincs is rá valójában szüksége, igazi egomán szórakozás. Csak ülnek ott és hantáznak magukról az arra fogékony hallgatóságnak.

– Konkrétan tudsz is valakiről?

– Például Bunty Rotherham. Oran Rotherham felesége, akinek Slouh-ban van egy elektronikai gyára.

– Miféle név ez az Oran?

– Ír gael nyelven azt jelenti, hogy világoszöld.

– Merre van a háza?

– A falun túl, Ancombe irányába. Az útról nem lehet látni. A birtokhoz vezető bekötőút elején áll egy használaton kívüli őrház, be vannak téglázva az ablakai. Úgy fél mérföldre Carselytől.

– Honnan tudod mindezt?

– Meghívtak egyszer egy hétvégi partira. Van ott minden: uszoda, jacuzzi, tenispályák, krikettpázsit.

– Miféle ember ez az Oran?

– Tekintélyes és agresszív. Erős ír akcentussal beszél, már amikor nem feledkezik meg róla – olyankor előbújik belőle a londoni nyárspolgár. Néhány éve gyanúba keveredett, hogy Iránnak ad el távirányító-eszközöket, de a titkosszolgálat nem talált semmi bizonyítékot ellene.

– Megyek, és most rögtön felkeresem – buzdukt fel Agatha.

– Jobb, ha veled megyek – állt fel James. – Úgy tudom, egyik este durva voltál a trófeafeleségekkel.

– Reménykedjünk, hogy Bunty nem volt közöttük. Kifizetem a bort. Charles mellett már megedződtem.

De a tulaj közölte Agathával, hogy Mark már rendezte a

számlát. Agathát ettől a hírtől valami rózsás, meleg burok vette körül. Mivel megivott két pohár bort, James ajánlkozott sofőrnek.

Agatha csalódottan látta, hogy James új autója egy Morgan sportkocsi, amelybe csak igen bajosan lehetett be- és kiszállni.

James befordult az elhagyatott őrház mellett, és végigautóztak a magas fenyőfákkal szegélyezett hosszú bekötőúton. Végül eléjük tárult a tekintélyes, fehér színű, viszonylag modern épület látványa, amely leginkább egy fürdőváros szállodájára emlékeztetett.

– Úgy néz ki, mintha egy Poirot-epizód díszlete lenne – állapította meg James. – Arra tippelnék, a harmincas években tervezhette valaki, aki Lutyenst próbálta utánozni. Azért az érdekes, hogy a harmincas éveket mi már modernnek tekintjük, nem?

James beállt az autóval egy nagy Bentley és egy Porsche mellé.

– Legalább nincsenek vendégeik, a jelek szerint – jegyezte meg.

Agatha megpróbált kikászálódni az alacsony padlójú kocsiból, aminek az lett a vége, hogy a fenekén landolt a murván.

– Rohadt autó – morogta, miközben James talpra segítette.

– Az autóval semmi baj – közölte James. – Ha nem hordanál ilyen szűk szoknyákat, meg ezeket az észvesztő magas sarkúkat, ki tudnál szállni.

– Ez volt a baj a mi házasságunkkal – fújtatott Agatha. –

Folyton nekem támadsz és kritizálsz.

– Ó, fogd már be! – csattant fel James. – Bemegyünk a pasashoz vagy nem?

James előrevágtatott az ajtóhoz, becsöngetett, és hátra sem nézett, követi-e őt Agatha. Volt felesége bukdácsolva tipegett a murván, amibe a vékony túsarkak lépten-nyomon belesüppedtek. Amikor beérte Jamest, az megfordult:

– Lehet, hogy nincsenek itthon.

Ám ekkor egy női hang szólalt meg fémesen a kaputelefonban:

– Ki az?

– James Lacey.

– Ó, drága James. Várjon egy pillanatot.

A nap ragyogott felettük. Ahogy Agatha felnézett a homlokzatra, feltűnt a sok cirádás balkon és ablak.

Az ajtóban egy inas jelent meg, fekete öltönyben, nyakkendőben és fehér ingben. Meglehetősen bandita külseje volt, amihez Agatha magában kevés észet társított.

– A medencénél vannak – közölte az inas reszelős hangon. – Jöjjenek.

Átmentek egy fehérre festett hallon. Majd egy félkörívbe hajlított, felfelé vezető fehér kőlépcső következett, fekete kovácsoltvas korláttal. Az emeletre érve beléptek egy hatalmas szalonba, ahol szintén minden fehér volt, a bőrkánapétól a foteleken át a falakig. Egy kisasztalon csillogó magazinok heverték. A szobát egy fehér, női aktszobor uralta. A földig érő ablakok egy teraszra nyíltak.

A férfi előttük ügetett. Agathának feltűnt, hogy az elegáns

öltözékhez sportcipőt húzott. Talán nem igazi inas volt, hanem inkább amolyan biztonsági őr. Átsétáltak a teraszon, majd lementek néhány lépcsőfokot, és a ház mögött lyukadtak ki, ahol egy férfi és egy nő fürdőruhában, napozóágyakon elnyúlva beszélgettek egy asztal mellett. A szoláriumbarna Bunty egy falatnyi bikinit viselt. Agatha megnyugodva konstataálta, hogy nem volt ott azok között a nők között, akiket megsértett a kocsmában. Oran feltápáskodott a napozóágyon, és kiült a végére. A mellkasát sűrű, fekete szőr borította. Az arcát is fekete szakáll és bajusz uralta. Még erőteljes kézfeje is szőrös volt.

Bunty a trófeafeleség megtestesülése volt – feltöltött ajkak és kollagénfeszítés a feje búbjától festett körmű lábujja hegyéig.

– Roger – szólalt meg –, hozzon székeket, hogy körülülhessük az asztalt, és majd iszunk is valamit.

Roger csakugyan egy b-betűs kifejezést mormogott volna az orra alatt? Szemlátomást nem lelkesedett érte, hogy Bunty ugráltatja. De pár perc múlva visszatért egy kis gurulós kocsival, amin négy összehajtható széket tolt. Kinyitotta őket, és elhelyezte az asztal körül. Bunty kibontakozott a napozóágy öleléséből, átült az asztalhoz, és egy kézmozdulattal jelezte Agathának és Jamesnek, hogy tegyék ugyanezt. Ujjain gyémántgyűrűk csillantak meg a napfényben. Oran átemelte tekintélyes hátsóját az egyik ülőalkalmatosságról a másikra.

– Mit innának?

– Én semmit, köszönöm – háritotta James. – Vezetek, és már elértem a limitet.

– Én sem kérek – mondta Agatha.

Bunty elhúzta a száját, és Rogerhez fordult:

– Nekem csináljon egy tequilát.

Roger összeráncolta a homlokát, és eltűnt a házban.

– Na és, mi az oka a látogatásnak? – érdeklődött Oran.

– Nemrég bepoloskálták az otthonomat – magyarázta Agatha. – Ismernek valakit a faluból, akinek megvan ehhez a szakértelme?

A férfi szeme hirtelen összeszűkül.

– Már úgy érti, rajtam kívül?

– Természetesen – sietett James a válasszal.

– Fogalmam sincs – vakkantotta Oran. – Ha csak emiatt jöttek, akár mehetnek is. Roger!

Az inas azonnal ott termett.

– Kísérje ki őket – rendelkezett Oran. Aztán visszahemperedett a napozóágyra, és becsukta a szemét.

– Ha valaki, hát ez a pasas gonosztevő – jelentette ki Agatha, miután nagy ügyel-bajjal bepaszírozta magát James kocsijába.

– Szerintem csak megjártssza a nagy self-made mant – vélekedett James.

– Nem, ez egy bűnöző – tiltakozott Agatha –, és már ettől a Rogertől is kitöri a frász az embert.

– Oké – adta be a derekát James, miközben ráfordult a bekötőútról a Carselybe vezető országútra –, tegyük fel, hogy igazad van. El tudod képzelni, hogy konzultációra járjon Jillhez?

– Ő nem, de Bunty igen – tűnődött Agatha. – Egész héten vidéken unatkozik. Igencsak narcisztikus alkat lehet, ha csak az agyonplasztikázott testét nézem. Láttad azokat a melleket?

– Le sem tudtam venni a szemem róla – vigyorodott el James, és Agatha rámeredt.

– Szilikonhegyek – morogta Agatha. – Na és az a merevre feltöltött arc! Tehát, mondjuk, eljárógatott Jillhez, hogy magáról fecsegen, és talán túl sokat kotyogott Oran zűrös üzleteiről. A pasas észbe kapott, és bepoloskázta a házam, hogy kiderítse, mit tudunk.

– Agatha, én ott voltam azon a partin, amit adott, és Cotswolds krémje vett rajta részt.

– És rólam kérdezett valaki?

– Sokan. Te amolyan helyi celeb vagy.

– Buntty vagy Oran nem érdeklődött utánam?

– Erre nem emlékszem. Megjöttünk. Szerintem elég józan vagy, hogy hazavezess.

Ezúttal James átsietett az utasoldalhoz, és kiségtette Agathát az ülésből.

– Lehet, hogy holnap beugrom – mondta –, de sok az írnyivalóm.

Agatha Mark Dretter vacsorameghívására gondolt.

– Ne strapáld magad – nézett Jamesre. – Elfoglalt leszek.

Ám ahelyett, hogy hazament volna, Agatha elhajtott a lelkészlakhoz, megállapítva magában, hogy a vidéki élet ellustítja az embert. Londonban mérföldeket gyalogolt. Mióta vidéken élt, szokása lett, hogy még az egészen kis távokat is autóval tegye meg.

A lelkész ment ki a csengetésre, és Agathára bámult. Aztán megfordult, és elvonult, nyitva hagyva maga mögött az ajtót.

Agatha a nyomában lépkedett, és hallotta, amint Alf elkiáltja magát:

– Már megint Raisin van itt! Miért nem ajánlod neki mindjárt, hogy költözzön ide?

Mrs. Bloxby előjött, és így szólt:

– Menjünk ki a kertbe, olyan fülledt az idő, alig kap levegőt az ember. Mivel kínálhatom meg?

– Semmit nem kérek – felelte Agatha. – Csak beszélgetni szeretnék.

Agatha lehuppant egy kerti székre, és kiszabadította elgyötört lábát a magas sarkúból.

– Jamesszel elmentünk Rotherhamékhez. Szerintem az egy bandita.

– Elég nagyvonalú bandita – igazította ki Mrs. Bloxby. – Ötezer fontot adományozott a sportklubnak és kétezret a templom felújítására.

– Azt sem tudtam arról a birtokról, hogy létezik – mondta Agatha.

– Fél éve vették – felelte Mrs. Bloxby. – Kész romhalmaz volt, egy vagyont költhettek a felújításra.

– Van személyzetük azon a Roger nevű gengszteren kívül?

– Egy eveshami céggel takarítatnak, és ha partit adnak, akkor egy cateringes szolgáltatót bérelnek fel. Igen színpadias a férfi ír kiejtése.

– Kíváncsi lennék, járt-e valaha Chicagóban – latolgatta Agatha.

Mrs. Bloxby hátradőlt a széken, és lehunyta a szemét. Fáradtnak látszott. Milyen lehet egy lelkészfeleség élete? –

tűnődött Agatha. Egy személyben nővér, terapeuta, mindenes, szünet nélkül kedves és tapintatos. Fizetést nem kap érte, köszönetet is csak alig.

– Nem közeleg a születésnapja? – ráncolta a homlokát barátnőjét figyelve.

Mrs. Bloxby kinyitotta a szemét.

– Holnap lesz.

– Elmennek megünnepelni?

– Nem hinném. Alf mindig elfelejti.

– Mennem kell. Eszembe jutott valami. Ne keljen fel, kitalálok.

Odahaza Agatha leült a számítógép elé, megírt egy szórólapot, és jó sok példányban kinyomtatta. „HOLNAP VAN MRS. BLOXBY SZÜLETÉSNAJJA. KÜLDJÖN EGY ÜDVÖZLŐKÁRTYÁT A MI FÁRADHATATLANUL DOLGOZÓ LELKÉSZNÉNKNEK.”

Belebújt egy kényelmes cipőbe, nekivágott a falunak, és minden postaládába bedobott egy példányt, mígnem úgy érezte, egy tapodtat sem bír továbbmenni.

Amikor hazaért, eszébe jutott, hogy van egy bontatlan üveg Chanel No. 5 parfümje, amit még Jamestől kapott tavaly karácsonyra. Előszedett a fiókból egy ív szép csomagolópapírt, és becsomagolta a parfümöt. Aztán visszaült a komputerhez, és küldött e-mailben egy képeslapot. Másnap, amikor munkába megy, majd otthagyja a parókia ajtaja előtt a meglepetést. Vasárnap lévén a legtöbb bolt zárva volt. Csak abban reménykedhetett, néhány falubeli azért elküldi a maga üdvözlőkártyáját.

Mrs. Bloxby másnap reggel a férje reggelijét készítette, amikor csengettek. De csak úgy tudta kinyitni az ajtót, hogy elkotorta a levélbedobó alatt felhalmozódott nagy kupac küldeményt. Az ajtót kitarva egy virágosfurgont pillantott meg.

– Jó sok csokrot hoztam – jelentette a kézbesítő. – Majd én beviszem őket. Viszont ezeket a csomagokat jobb, ha elteszi a küszöbről, mielőtt átesem rajtuk.

Mrs. Bloxby ámulva figyelte, ahogy a futár egyik bokkrétát hordja be a másik után.

Ekkor bukkant fel a férje.

– Mi a csoda folyik itt? – méltatlankodott.

– Születésnapom van – mondta a felesége. – Nézd ezt a sok virágot! Segítesz behordani a csomagokat az ajtó elől? A virágok nagyját beviszem a templomba díszítésnek. Milyen kedves! A Virágfutár biztosan túlórázott.

A lelkész csak állt, és úgy pislogott a feleségére, mint egy megriasztott vad. Aztán így szólt:

– Egy perc, és jövök.

Beszaladt a dolgozószobájába. Nemrég egy barátja elvitte egy aukcióra, és valami megérzés alapján ajánlatot tett egy Edward-korabeli aranybrossra holdkő berakásokkal, gyémánttörmelékkel. Úgy tervezte, novemberben, a házassági évfordulójukon adja át a feleségének. Az ékszer vörös szattyánbőr dobozban lapult. Alf elővette az íróasztal alsó fiókjából, amit mindig zárva tartott, és kisietett vele. Mrs. Bloxby a virágok mellé tűzött üdvözlőkártyákat olvasta.

– Tessék – motyogta a férje. – Boldog születésnapot.

– Ó, Alf! – kiáltott fel Mrs. Bloxby, ahogy kinyitotta a dobozt.

– Ez gyönyörű! Honnan a csudából tudta mindenki, hogy ma van a születésnapom?

– Azt hiszem, én mondtam valamit – füllentette a plébános. Hirtelen biztos lett benne, hogy Agatha Raisin keze van a dologban, és azt ugyan nem hagyja, hogy az a nő arassa le a babért.

– Vigyük be a többi csomagot is.

Mivel vasárnap zárva voltak az üzletek, az ajándékok leginkább sütemények vagy házi lekvárok formájában érkeztek.

Megcsörrent a telefon. Agatha volt az, boldog születésnapot kívánt.

– Képzeld csak, tele a házunk virágokkal! – újságolta Mrs. Bloxby. – Úgy érzem magam, mint egy filmsztár.

Agatha hangja hirtelen elkomorodott, és óvatosságra intette a barátnőjét.

– Figyeljen rá, hogy valamennyi csokor a virágüzletből érkezett-e, nincs-e köztük házi készítésű. Nem szeretném, ha farkasfű mérgezné meg.

A telefont letéve Mrs. Bloxby elmondta a férjének, amire Agatha figyelmeztette. Közösen átnézték a csokrokat, elolvasták az üdvözlőkártyákat, de mindegyik bokréta a virágostól származott.

– Mennyi köszönőlevelet kell majd írnom! – sóhajtott boldogan a lelkészné.

Alf Bloxby csak most vette észre, hogy bár még kora reggel van, de a felesége fáradtnak látszik.

– Nézd csak, valaki még egy üveg pezsgőt is küldött. Kinyitom, aztán segíték a dobozokat bontogatni. Este pedig

elmegyünk vacsorázni.

Mrs. Bloxby szemét elfutotta a könny.

– Olyan jó vagy hozzám, Alf. Nincs még túl korán a pezsgőhöz?

– A születésnapodon nem! Hozom a poharakat.

Az irodában Agatha kiosztotta az aznapi munkákat.

– Magának nem maradt semmi – jegyezte meg Toni.

– Szeretnék egy csendes napot, hogy átnézzem a feljegyzéseimet – mondta Agatha.

Az igazság ezzel szemben az volt, hogy szeretett volna a telefon mellett lenni, ha Mark hívná. Természetesen a mobilján is elérhette, de Agatha máris a házasságról fantáziált. Rádásul a titkárnője, Mrs. Freedman kért egy nap szabadságot, hogy meglátogathassa az unokahúgát.

Miután a kollégái elindultak a terepmunkára, Agathának szembesülnie kellett vele, hogy napközben meglehetősen sok hívás fut be a detektívirodába. Legszívesebben ráripakodott volna a hívókra, hogy tűnés a vonalból, de az üzlet az üzlet, így hát szorgosan feljegyezte az eltűnt kisállatok és csalfa férjek adatait, meg mindazt az apró-cseprő ügyet, amellyel foglalkozniuk kellett a betevőért. Délután háromra már minden kedvét elveszítette és éhes is volt. Rendelt egy pizzát, és főzött magának egy újabb feketét.

Épp a pizzát tömte magába, amikor megcsörrent a telefon. Felkapta, és beleszólt:

– Igen, miben segíthetek? – ami a tele szája miatt leginkább így hangzott: „Je, mime seíee?”

– Agatha Raisinnel szeretnék beszélni. – Mark volt az. Agatha kiköpte a megrágott pizzát a padlóra.

– Mark! – turbékolta. – Mark, igaz?

– Én vagyok, Agatha. Azért hívom, hogy nincs-e kedve ma egy közös vacsorához.

– Csodás lenne – lelkesedett Agatha. – Mikor és hol?

– Legyen a George-ban. Nyolckor?

– Tökéletes. Ott találkozunk.

Épp visszatette a telefonkagylót, amikor Charles toppant be.

– Te mit csinálsz itt? – reccsent rá Agatha.

– Miért vagy ilyen ellenséges? Elköltöttem egy unalmas ebédet egy kuzinnal, és gondoltam, beugrom hozzád.

– Hát, most elfoglalt vagyok, úgyhogy továbbugorhatsz.

Charles a padlóra meredt, ahogy megállt Agatha asztalánál.

– Rosszul voltál?

– Nem, csak túl forró volt. Majd feltakarítom. Charles, ne haragudj, tényleg sok a dolgom.

– Ki az? – nézett bele a szemébe Charles.

– Mi az, hogy ki az?

– Itt van az a táskád, amit rendszerint akkor hozol magaddal, ha valami vadító váltóruhával készülsz egy randira. Jó, hogy nem hánytad tele pizzával.

– Hülyeségeket beszélsz. Ó, tűnj már el. Megfájdul tőled a fejem.

– Jó, csak aztán ne gyere sírni nekem, ha kiderül, hogy egy patkány. – Azzal Charles kimasírozott.

Agatha feltakarította a padlót. Nehezen múltak az órák. A munkatársai lassacskán visszazállingóztak a jelentéseikkel.

– Nem hiszem, hogy bármelyik ügy túlórát igényelne – mondta Agatha –, úgyhogy mindenki hazamehet.

– Randija lesz – jelentette ki Toni, ahogy lefelé ballagtak a lépcsőn Simonnal. – Van ötleted, ki lehet?

– Elképzelésem sincs. De akárki is az, nem árt észben tartani, hogy a gyilkos még szabadlábon van, és vadászhat rá. Néha az az érzésem, hogy ez az illető figyeli Agathát, és élvezzi, hogy neki fogalma sincs, ki ő.

– Lehet, hogy követnünk kéne, csak hogy lássuk, biztonságban van-e – mondta Toni.

Simon elnevette magát.

– Az ember azt hinné, egy önfejű kamaszról beszélgetünk. Nem lesz hálás, ha beleütjük az orrunk.

Agatha tíz perc késéssel érkezett a George-ba. Előtte feltett egy erős sminket, letörölte, újra próbálkozott, de arra jutott, hogy az túl halovány, és amikor épp úgy döntött, hogy elégedett az eredménnyel, az arcára cseppent a szempillafesték, és kezdhette előlről az egészet.

Vörös dzsörzéruhát vett mély dekoltázzsal, hozzá ugyanolyan vörös magas sarkút. Egy gyémántmedál és egy pár aprócska gyémánt fülbevaló dobta fel a szettet.

Mark Dretter felállt, hogy üdvözölje, és Agatha hirtelen túlöltözöttnek érezte magát. A magas erkélyajtót nyitva tartották az étterem végében, mert meleg és párás volt az este. Mark egy kigombolt nyakú kék-fehér kockás inget viselt.

– Fantasztikusan néz ki – dicsérte Agathát.

– Egy nagyon flancos ügyféllel volt dolgom, mielőtt idejöttem – füllentette ő.

– Válasszunk valamit – fogta kézbe Mark az étlapot –, aztán mesélje el, hogyan boldogul az ügyvel.

Agatha belefúrta maciszemét a férfiéba.

– Azért, hogy jelenthessen Gwennek?

Mark sértettnek látszott.

– Minden férfinél valami hátsó szándékot feltételez, aki meghívja vacsorázni?

– Az én munkakörömben mindenkire gyanakszom – védekezett Agatha. – Sajnálom.

– Semmi baj. Mit enne?

Agatha egészséges étvággyal bírt, de sajnós tudta, hogy ami hizzal, az egyből lerakódik a csípőjére. Másfelől viszont győzködte magát, a diétát egy nappal később is elkezdheti.

Előételnek avokádóval töltött rákot rendelt, utána steaket héjában sült burgonyával. Mark ugyanazt kérte, és hozzá egy üveg Macont.

– Egyre csak az jár a fejemben, hogy itt vacsoráztunk David Herythe-szel – szólalt meg Agatha –, és azután megölték. Remélem, magát nem sodrom veszélybe.

Mark elnevette magát.

– A nővérem biztonsgmániás. A házamnál a földszinti ablakokon acélrács, a bejárat fölött kamera, elől és hátul riasztó. Magát viszont követheti az a gyilkos, ha jól meggondoljuk. Akár ebben az étteremben is itt lehet.

Agatha körülnézet.

– Mindenki egészen hétköznapinak látszik – biggyesztette le

az ajkát. – Igaz, csak akkor szoktunk olyasfélét mondani, hogy „nézd ezt a gonosz tekintetet”, amikor már elkapták a bűnöst. Miközben olyasvalaki is lehet gyilkos, aki mellett simán elmegy az ember az utcán.

– Talán ez a mi gyilkosunk feladta – jegyezte meg Mark. – Túljutott azon a traumán?

– Persze – bólintott Agatha, és összekulcsolta remegő kezét az asztal alatt az ölében.

Személy szerint úgy gondolta, sosem fogja elfelejteni azokat a pillanatokot, amikor Justin megtámadta. Azelőtt is fenyegették már az életét, de gyorsan túljutott rajta. Talán összeadódtak benne ezek a támadások, és sok lett a számára. Lehet, hogy férjhez kellene mennie, és feladni a detektívesdit. Dubai akár jó móka lehet. Játshatná a háziasszonyt a követségi partikon. Vajon hosszú ruhát kell majd viselnie kalappal?

– Hahó! – ébresztette fel az álmodozásból Mark. – Mintha elfeledkezett volna róla, hogy itt vagyok.

Agatha kacér pillantást vetett rá.

– Hogy is feledkezhetnék meg egy ilyen csinos férfiról?

Mark elmosolyodott.

– Könnyedén, azt gondolom. Miért gyanakszik Gwenre?

– Mert a fia, a pék, emberhúst szolgált fel a húsos pitében. Ketten laktak Gwennel abban az épületben. Ne mondja nekem, hogy a nő nem sejtette, mi folyik ott.

– Az anyai szeretet vak is lehet. Ráadásul nincs is meg a fizikai ereje a bűntényekhez. Maga például említette, hogy Tremundot leütötték, aztán a csatornába dobták.

– Szerintem egy ilyen Gwen Simple-nek nem nehéz

elbűvölni egy férfit, hogy aztán az hajlandó legyen ölni is érte.

– De maga azt mondta, hogy a rendőrség lehallgatja a telefonját. Semmi gyanúsat nem észleltek. Sőt, makulátlan életű nő. Most együnk, még sok időnk van beszélgetni.

Amikor végeztek az első fogással, Agatha így szólt:

– Maga határozottan azt gondolta, hogy falubéli az elkövető, és hogy a rendőrség csak az idejét pazarolja a chicagói szállal.

– Ez csak megérzés. Egy ilyen horderejű gyilkosságról mindenkinek valami nagyobb helység jut eszébe, például Birmingham, nem egy kis falucska. Egyébként mit gondol a takarítónőjéről?

– Dorisról? Talpig becsületes nő.

– És Mrs. Tweedy?

– Lehet, hogy egy boszorkány, de nagyon idős.

– Fogadok, hogy van olyan Carselyben, akire még csak nem is gondolt.

– Nem hinném – csóválta a fejét Agatha. – Jill Mircesterben működtetett praxist, mielőtt Carselybe költözött. Kíváncsi lennék, miért döntött így. Több szerencsétlent lehet találni egy városban.

– Talán valamelyik mircesteri kliense megfenyegette – latolgatta Mark. – Talán ezért költözött el. Ó, itt is van a steak.

Agatha rendszerint gyorsan evett. Mark gondosan apró falatokat szelt a steakból, egyszerre csak egyet, és csak miután alaposan megrágta, látott neki levágni a következő darabkát.

– Fáraszt már, hogy gyilkosságokról beszélünk – jelentette ki Agatha. – Meséljen magáról.

– Nincs sok mesélnivalóm – mondta Mark, miközben egy

darabka héjában sült burgonyát emelt a szájához. – Unalmas hivatalnoki munka. Vissza kellene vonulnom. Van az a szomszédja, James Lacey. Ő útikönyveket ír, igaz?

- Igen, a volt férjem.
- Nem működött a házasságuk?
- A jelek szerint – jegyezte meg Agatha kurtán.
- Ilyesmit én is csinálhatnék. Mármint hogy könyvet írjak.
- Ehhez kell valami állandó jövedelem.
- Az megvan.

Agatha dubai álma szertefoszlott. Egy vidéki házban kotlani nem ugyanaz. Ezt már próbálta Jamesszel.

- Esetleg bemutatna James Laceynek?
- Persze. – Agathát hirtelen fárasztani kezdte a férfi társasága. – Tudja mit, ha nem kérünk desszertet és kávé, még elcsíphetjük Jamest, mielőtt lefekszik.

Miközben Mark lelkesen magyarázott Jamesnek írói ambícióiról, Agatha rájött, hogy a férfi azt sem tudja, miféle könyvet akar írni, ismeretterjesztőt vagy regényt. James kipuhította, hogy Mark kedvencei a kémtörténetek, és azt javasolta neki, hogy dubai élményei alapján ő is írhatna egyet. Agatha kezdte úgy érezni, hogy egy kisfiú lakozik Markban. Végül ásított egyet, és jelezte, hogy visszavonul.

Mark vonakodva elindult vele együtt, és átkísérte a szomszédba. Agatha bosszúsan vette észre Charles autóját.

- Nem hív be? – nézett rá reménykedve Mark.
- Ma nem. Fáradt vagyok.
- Ismételjük meg ezt az estét. Hívni fogom. – Azzal meleg

csókot nyomott Agatha mindkét orcájára.

A házba belépve Agatha látta, hogy Charles a kanapén szundít, ölében a macskákkal. Elnézte egy darabig, aztán felment az emeletre lefeküdni.

Tényleg egy olyan férfit kellene szeretnie, aki feleségül veszi? Mark könnyed társaságnak bizonyult. Aztán másra terelődtek a gondolatai. Hol lehet most a gyilkos? Vajon ő maga veszélybe sodorta Markot? És Charlest vagy Jamest? No és önmagát?

Kinyitotta a hálószoza ablakát, és kihajolt. Egy tömzsi, fekete alak éppen végigsurrant az Orgona közön. Agathát átjárta a rettegés. Bárki volt is, nem kutyát sétáltatott. Csak két ház állt az utcában, az övé és Jamesé, utána már a mező következett.

Lerohant a földszintre, és felrázta Charlest.

– Valaki jár odakint! – hadarta a fülébe.

Charles felegyenesedett, lerázta a macskákat a földre, és ránézett:

– És?

– Mi oka lehet bárkinek is itt mászkálni?

Charles talpra tornászta magát.

– Megyek, és megnézem.

– Ne! – kiáltotta Agatha, és belékapaszkodott. – Nem akarlak elveszíteni.

Charles elvigyorodott.

– Ó, ez váratlan. – Egy puszit nyomott Agatha orra hegyére. – Óvatos leszek.

Belebújt a cipőjébe, és kiballagott az utcára. Nyirkos, nehéz volt a levegő, a hold sem világított az égen. Charles könnyed

futóléptekkel elkocogott az utca végéig, ahol egy lámpa bevilágította a sarkot. Úgy tűnt, egész Carsely mélyen alszik. Charles lassan sétált visszafelé a házhoz. Aggódott Agatha miatt. Tudta, hogy azelőtt megbirkózott minden szörnyűséggel, és épen-egészségesen a háta mögött hagyta a rettentő élményeket, de ezek a gyilkosságok most nagyon megviselték. El kellene utaznia, és megfeledkeznie az összes rémségről.

Zörgést hallott a kapu mellett burjánzó orgonabokor levelei közül. Felnézett, de csak az eső eredt el.

– Láttál valamit? – kérdezte Agatha, aki közben maga is kijött.

– Semmit. Feküdj csak le. El kellene utaznod valahova, Aggie, és elfeledkezni erről az egészeztől. Lassan egy idegponcs leszel.

– Nem megyek sehova, míg le nem leplezem ezt a gonosztevőt – jelentette ki Agatha.

– Jól van, most feküdjünk le, és holnap megbeszéljük.

A szürke reggel a szitáló esővel megnyugtatta Agathát. A szörnyűségek valahogy mindig ijesztőbbnek tűnnek a ragyogó napsütésben. Charles már felkelt, és indulófélben volt.

– Később lehet, hogy benézek – búcsúzott.

Agatha néha arra gondolt, bejelenthetné neki, hogy átalakítja dolgozószobává a vendégszobát, mert nem szerette, amilyen fölényes könnyedséggel jön-megy az életében Charles, de végül mindig emlékeztette magát, hogy barátja megmentette az életét.

Úgy döntött, egy darabig félreteszi a gyilkosságokat, és az egyéb munkákra koncentrál. Sűrű hetük volt, az irodában

mindenki keményen dolgozott. Agatha örömmel nyugtázta, hogy tud majd bónuszt fizetni nekik, és amikor péntek este közölte a hírt a csapattal, nagy lelkesedéssel fogadták. Agatha gyakran dolgozott szombaton is egy-egy beosztottjával, de ezúttal úgy határozott, az ünneplés részeként mindenkinek legyen szabad a hétvégéje.

Biztos volt benne, hogy Charles megint eltűnik egy időre. Nem akart egyedül lenni, úgy tervezte, este átsétál a kocsmába. De amikor begördült a háza elé, Roy Silver autóját találta ott. Egykori alkalmazottja gyakran idegesítette Agathát. Roy a kormánykerékre dőlve aludt. Agatha bezörgetett az ablakon, mire a fiú riadtan kapta fel a fejét.

Amikor kiszállt a kocsiból, Agatha meglepve látta, hogy szokásától eltérően milyen józanul van felöltözve – öltöny, nyitott nyakú fehér ing, láttatva a nyakában lógó aranyláncot, ami felért egy indiai nő teljes hozományával.

– Segítened kell – siránkozott Roy.

– Gyere be, és mesélj – nyitotta ki az ajtót Agatha. Közben átfutott az agyán, vajon Mark fogja-e hívni, de emlékeztette magát, hogy alapvetően nem érdeklődik a férfi iránt.

Az eső már elállt, de a kertben minden vizes volt, így hát a nappaliban ültek le. Roy vodkát kért tonikkal, Agatha a szokásos gin-tonikot töltötte magának.

– Tehát – nézett a fiúra. – Mi a helyzet?

– Úgy volt, hogy én kapom meg ügyfélnek a Lemant, tudod, azt a párizsi parfümcéget. Egy új illatuk, a Passion kampányát kellett volna megszervezni. Pedman odaadta annak a számító kis ribancnak, Maisie Bylesnak. – Pedman Roy főnöke volt.

– A PR csodálatos világa – húzta el a száját Agatha. – Örülök, hogy már kiszálltam. Ki a fene az a Maisie Byles?

– Csak egy hónapja lépett be. A riválisunktól jött, a JIG Reklámügynökségtől. Az első napjától kezdve körbenyalizza Mr. Pedmant.

– Hogy néz ki?

– Mint egy nyúl. Dülledt szem, előreálló fogak.

– És mivel tudja elbájosítani Pedmant?

– Kinyomozta a kisfia születésnapjának dátumát, és ajándékot hozott a kölyöknek. Felajánlotta, hogy vigyáz rá, ha a bébiszitter felmondana.

– A JIG egy igen nagy cég. Miért hagyta ott őket? – kérdezte Agatha.

– Nem tudom. Rajtam csak gúnyolódik.

– Van egy ismerősöm a JIG-nél – mondta Agatha. – Lássuk, megvan-e az otthoni száma.

Az íróasztalához ment, és elővett a fiókból egy jó vaskos noteszt.

– Szerintem te vagy az egyetlen, aki még ilyen címjegyzéket használ – jegyezte meg Roy.

– Ezek régi számok – vetette oda Agatha kurtán. – Mi is a neve... Talán a JIG-nél lesz. Á, meg is van. Duncan Macgregor. Tősgyökeres skót. Mindjárt hívom.

Tárcsázta a számot, és várt.

– Nem veszi fel. Megpróbálom a mobilját.

Ott már sikerült elérnie Duncant. A szokásos bevezető udvariaskodás után Agatha így szólt:

– Mit tudna nekem mondani Maisie Bylesről?

Roy türelmetlenül várt, azt kívánva, bárcsak hallaná, mit mond Duncan. De csak Agatha szavait csípte el:

– Ez érdekes. Fogadok, hogy Pedman mit sem sejt erről.

Majd a nyomozói munkájáról kezdett beszélni, nyilvánvalóan Duncan kérdéseire válaszolt, végül elbúcsúzott, és letette.

Agatha leült, belekortyolt az italába, és így szólt:

– Maisie Byles kilépett, mielőtt kirúgták volna. A Babahami tápszer kampányát kellett felépítenie. Ez az ostoba liba a Facebook-oldalán arról kezdett posztolni, hogy minden anyát kényszeríteni kellene a szoptatásra. A Babahaminál kiverte a biztosítékot. A JIG el is vesztette ezt az ügyfelét. Maisie-t egyből ki akarták rúgni, de addig sírt-rítt, arra hivatkozva, hogy támogatnia kell a rokkant édesanyját, míg felajánlották, hogy keressen új munkahelyet.

– Ó, istenem – sóhajtott Roy. – Gondolod, tényleg rokkant az anyja?

– Egy pillanatig sem hiszem – vágta rá Agatha.

– Akkor most mit tegyünk?

– Küldök egy e-mailt Pedmannek, és leírom mindezt. Biztos vagy benne, hogy te fogod megkapni az ügyfelet?

– Igen, kezdetben úgy is volt, de akkor felbukkant Maisie, és közölte, hogy egyértelműen jobb lenne, ha ezzel az ügyféllel egy nő foglalkozna.

– Oké, igyál még egyet, amíg megírom az e-mailt.

Agatha begépelte a levelet, és el is küldte.

– Mindig ellenőrzi a postafiókját, hétfvégén is – mondta Roy.

– Lehet, hogy hamarosan fel is hív.

– Reméljük.

– Na és mi újság Gyilkosságfalván? – érdeklődött Roy.

– Pillanatnyilag nyugalom. Még mindig úgy hiszem, hogy Gwen Simple áll a rémtettek mögött. Talán bevallotta Jill Daventnek, hogy segédkezett a fiának a gyilkosságokban.

– Ja, az a darabolós eset?

– Az. Idd ki az italod, aztán menjünk át a kocsmába bekapni valamit. Nincs kedvem főzni.

– Mikor főztél te valaha, Aggie? Te a mikrohullám mesterszakácsa vagy.

– Ne szemtelenkedj! Gyerünk.

A kocsmá tele volt, de odakint szárazra törölgették az asztalokat és a székeket, így a kerthelyiségben ültek le. Az étlapot áttanulmányozva mindketten a „tenger frissességű tőkehalat” választották „ropogós, arany tésztabundában, kézzel szelt burgonyával, kerti cukorborsóval és borsmustárral”.

– Nincs is kertjük – jegyezte meg Agatha. – Utálom a rukkolát. Randa, pókszerű ízé.

Agatha rágyújtott egy cigarettára, és a szürke ég felé fújta a füstöt.

– Még mindig dohányzol – állapította meg Roy. – Olyan ódivatú szokás ez, Agatha.

– Gondolom, Maisie-t most kirúgják – tűnődött Agatha. – Bevallom, kicsit furdal a lelkiismeret.

– Ne aggódj. Ez a dörzsölt ribanc ragaszkodott az egyéves szerződéshez, úgyhogy Pedman nem tud vele mit tenni. Mi van, ha úgy elbűvölte a nő, hogy nem is tesz semmit?

– Hatni fog rá a levelem – nyugtatta meg Royt Agatha. –

Dühös lesz. Azt hiszi majd, hogy az egész reklámszakma rajta röhög. Tudod, milyen hiperérzékes. – Miután Agatha eladta a reklámügynökségét, szabadúszóként dolgozott egy darabig Pedmannek.

Amikor kihozták az ételt, Agatha konstataálta, hogy a sült krumpli ugyanaz a fagyasztott változat, mint régen. Két falat között a gyilkosságok miatt kezdett nyugtalankodni.

– Doris Simpson is kliense volt Jillnek – emlékeztette Roy. – Talán ő észrevett ott valaki mást is, aki nincs a listádon.

– Szerintem azt mondta volna nekem – felelte Agatha.

– Keressük fel ebéd után – vetette fel Roy. – Legalább nem Pedmanen fog járni az eszem.

Doris behívta őket. De amikor Agatha megkérdezte, hogy látott-e más ügyfelet is Jillnél, csak a fejét rázta.

– Viszont hallottam – gondolkodott el Doris –, hogy John Fletcher felesége jár hozzá. Tudják, Rose Fletcher.

– Ó, és most jövünk a kocsmából. Kösz szépen, Doris. Végre valaki új.

– Nem lesz nagyon elfoglalva? – kérdezte Roy, míg visszafelé vették az útjukat a kocsmához.

– A konyhán dolgozik – felelte Agatha. – Tíz után nem szolgálnak fel ételt, és már elmúlt tíz. Csak tudunk váltani vele pár szót.

Megkerülték a kocsmát, és hátramentek a konyha felőli bejárathoz. Az ajtó tárva-nyitva állt, így hát egyszerűen besétáltak. A személyzet éppen takarított, az edényeket mosták

el és a munkafelületeket törölgették. Rose Fletcher egy asztalnál ült, előtte egy pohár sör.

– Jill Daventről szeretnék kérdezni egy-két dolgot – kiabálta túl Agatha a konyhai zajt.

– Menjünk ki! – kiáltott vissza Rose. – Ott beszéljünk.

Tizedik fejezet

Rose vastag karú, terebélyes asszonyság volt. Sötétbarna, göndör hajához jól ment hasonlóan barna szeme.

– Szóval? – nézett rájuk.

– Maga is Jill Davent ügyfele volt, igaz? – kérdezte Agatha.

– Igen.

– Nincs valami mondanivalója nekem?

– Mire gondol?

– Nem próbálta zsarolni magát?

– Nem – rázta meg a fejét Rose –, de megfenyegetett, hogy beperel. Nem fizettem neki. Az történt, hogy beállt a vállam. John elmondta neki. A következő pillanatban a nő már itt volt a konyha küszöbén, és ajánlgatta, hogy ki tud kezelni. Megbeszéltem vele egy időpontot, és elmentem. Matatott rajtam egy kicsit, azt mondta, ez valami masszázs. Úgy öt percet, ha tarthatott. Erre elkért hatvan fontot. Semmivel sem lett jobb a vállam, mondtam neki, hogy süsse meg a tudományát. Erre ő kijelentette, hogy találkozunk a bíróságon. Én meg, hogy miért tenne ilyet, ott kiderülne, hogy sarlatán.

Erre üvöltöni kezdett, hogy veszélyes dolog neki keresztbe tenni, én meg otthagytam. Találtam egy akupunktúra-szakembert Shipston-on-Stourban, és kiválóan segített. Mindenkinek elmondtam, hogy ez a nő egy szélhámos.

– Mikor történt ez? – kérdezte Agatha.

– Egy nappal azelőtt, hogy megölték.

– Látott valakit a házánál?

– Victoria Bannistert. Akkor futottam bele, amikor eljöttem Jiltől. A kertkapuban állt. De nem gondoltam erről semmit, mert Victoria folyton mások után leskelődött.

– Mondott valamit? – kérdezte Agatha.

– Nem, csak elrohant. Szegény Victoria. Ki akarhatta megölni...

– Tudnia kellett valamit, vagy a gyilkos gondolhatta azt, hogy tud valamit – mondta Agatha. – Ha hall valamit, Rose, értesítsen.

Míg visszafelé sétáltak Agathához, megcsörrent Roy mobilja. Miután felvette, figyelmesen hallgatott, és így szólt:

– Igen, ott leszek holnap.

Letette a telefont, és kisebb táncot járt az utcán.

– Megvan! Holnap Párizsban kell lennem.

– Jó neked – mélyázott Agatha, és hirtelen elszomorodott. Egy újabb hétvége egyedül.

A ház elé érve Roy boldogan jelentette:

– Még jó, hogy bent hagytam a kocsiban az utazótáskám. Reptér, vigyázz, jövök! – És egy árva köszönet nélkül elporzott.

Agatha arra lépett be a házba, hogy csöng a telefon. Felkapta, és Mark hangját hallotta.

– Helló, Agatha. Valami eszembe jutott. Nem baj, ha átugrom?

– Persze hogy nem baj – hebegte Agatha, és már rohant is fel a fürdőszobába, hogy lemossa a sminkjét, és frisset tegyen föl helyette.

Üdv a renoválás korában – gondolta Agatha, és felidézte ifjúsága éveit, amikor a lába mintha acélból lett volna, és a melltartó csak felesleges csicsának bizonyult, mert a melleinek semmi szüksége nem volt támaszra. Most minden a kismedence-tornáról, az arcfeszítésről, a gyógymasszázsokról és a gyötrelmes fogászati kezelésekről szólt, meg az összes egyéb kemény munkáról, amivel igyekezett sakokban tartani a korát.

Hirtelen eltöprengett, miért készülődik ekkora buzgalommal egy olyan férfi miatt, aki valójában nem is érdekli. Átvett hát egy lapos talpú szandált és egy könnyű, pamut nyári ruhát.

Míg lefelé sietett a lépcsőn, felberregett a csengő. Ajtót nyitott, és elcsodálkozott magán, hogy kiment a fejéből, Mark milyen csinos.

A konyhában ültek le.

– Milyen híreket hozott? – kérdezte Agatha.

– Beszéltem Gwennel – újságolta Mark. – Jill-lel barátnők voltak.

– Ez nem lep meg – biggyesztette le az ajkát Agatha. – A bűnözők gyakran érzik jól magukat egymás társaságában.

– Agatha! Gwen egy bűbájos nő, egy légynek sem tudna ártani.

– Jól van. Folytassa. Mik a hírek?

– Gwen azt mondja, Jill elárulta neki, hogy valaki halálosan megfenyegette.

– Jó, de kicsoda?

– Arra nem tudott rájönni.

Agatha felsóhajtott.

– Ezzel nem vagyok beljebb.

– De hát nem látja a lényegét? Valaki a kliensei közül lehetett a faluban.

– Nem szükségszerűen – vélte Agatha. – Lehetett az exférje is. Nem hiszem, hogy innen a faluból bárkinek megvan a szakértelme a lehallgatók beszereléséhez.

– De ezek a cotswoldsi falvak tele vannak betelepülőkkel.

– Majd Mrs. Bloxbynál érdeklődöm. De biztos vagyok benne, hogy említette volna, ha tudna valami új beköltözőről, aki illik a képbe.

– Rohannom kell – mondta a férfi. – Holnap láthatom?

– Hívjon fel – mondta Agatha.

Mark forró öleléssel búcsúzott.

„Lám, lám, lám – gondolta Agatha, miután a férfi távozott. – Célt érhetnék. Lehetnék Mrs. Dretter. Bárcsak fehérben esküdhetnék... Mindig vágytam egy igazi esküvőre.” Az órára pillantott, és megállapította, hogy már késő átugrani Mrs. Bloxbyhoz. Majd az istentisztelet után.

Agatha komolyan el akart menni a szertartásra, de elaludt, és csak a végére ért oda a templomba. Lassan hömpölygött ki a nép. Agatha türelmesen várakozott, míg Mrs. Bloxby a falubeliekkel beszélgetett. A lelkészné végül odalépett

barátnőjéhez.

– Úgy tűnik, a férje prédikációi népszerűek lettek – jegyezte meg Agatha.

– Azért, mert a King James-féle Bibliát és a régi anglikán imakönyvet használja – felelte Mrs. Bloxby. – Mindenfelől érkeznek hívek a környékbeli falvakból. A régi nyelv nagyon megnyugtató egy ilyen bizonytalan világban. Van kedve átjönni a parókiára egy kávéra vagy valamire?

– Igen – bólintott Agatha. – És a tanácsára is szükségem van.

– Már hirdetik a moretoni mezőgazdasági vásárt – jegyezte Mrs. Bloxby. – Szomorú, mert ez mindig a nyár végét jelenti. Remélem, jó időjárást fognak ki. Pár éve iszaptengerré változott a föld.

Agatha megvárta, míg letelepszene a kertben egy-egy pohár sherryvel, és így szólt:

– Mark Dretter tegnap este meglátogatott.

– Az a férfi Dubaiból?

– Igen, ő. Egyre azt sulykolja, hogy a gyilkos falubéli lehet. Én azzal érveltem, hogy Carselyben aligha akad szakértője a lehallgatókészülékeknek. Mire ő felvetette, hogy vannak betelepülők is. Maga ismer ilyeneket?

– Csak egyvalakit, aki mostanában érkezett, Mr. Bob Dellt.

– Mivel foglalkozik?

– Nyugdíjas. Azt hiszem, bankár volt. Női ruhát hord.

– Hogy mit?

– Szeret nőnek öltözni.

– És én erről miért nem hallottam? – kerekedett el Agatha szeme. – Egy transzvesztita? Csoda, hogy még nem üldözték el.

– Az az igazság, hogy népszerű. Még Alf is megkedvelte, mert tonnányi virágot hozott a templomba. Mindenféle jótékonyági megmozdulásban részt vesz.

– Hol lakik?

– Badgers Loanban. Az a viktoriánus villa a Glebe Streeten, a vegyesbolt mögött. Az idős Mrs. Dellé volt a ház, míg tavaly meg nem halt. Kilencvennégy éves volt, korához képest nagyon mozgékony. De az agya már nem működött jól, és behajtott a motoros kerekesszékével a tóba. Állítólag sokkot kapott, abba halt bele. Meglep, hogy nem hallott róla.

– Biztos nem voltam itthon – merengett Agatha. – Azt hiszem, felhívom ezt a Bob Dellt.

– De ne tegyen megjegyzést az öltözékére – intette Mrs. Bloxby.

– Én vagyok a megtettesült tapintat – húzta ki magát Agatha Raisin.

Magas, hatvanas éveiben járó férfi nyitott ajtót, nagy orrú, kicsi szájú. Szőke parókát viselt, némi sminket, és karcsú alakját hosszú, virágmintás ruha fedte. Agatha bemutatkozott, mire Bob Dell beinvitálta.

A nappaliban ültek le. A szobát egy zongora uralta, amely egy rojtos kendővel volt leterítve. Néhány kisebb asztalon ezüstkeretes fotók sorakoztak, a padlót perzsaszőnyeg borította. A szoba közepén, egy üvegvitrinben kitömött bagoly bámult mereven. Az egyik fal mellett könyvespolc állt. A háromrészes ülőgarnitúrán fényes bútorszövet csillogott. Agatha a kanapét választotta, Bob Dell az egyik fotelbe süppedt

bele. Elfelejtette maga alá simítani a ruháját, így kivillant a harisnyán is áttetsző szőrös lába. Fehér körömcipőt hordott, ami leginkább a mártásos csészékre hasonlított.

– Még kezdő a női öltözködésben? – kérdezte Agatha Raisin, a megtestesült tapintat.

– Csak tavaly kezdtem – felelte a férfi. – Miért kérdezi?

– Mert nincs leborotválva a lába.

– Utálom. Ezért hordok hosszú ruhát. Maga mindig ilyen szókimondó?

– Bocsánat. Csak kíváncsi vagyok. Hallott a gyilkosságokról?

– Természetesen.

– Vannak elektronikai ismeretei?

– Még a komputert is alig használom. Gyűlölöm a gépeket.

Úgy tűnik, nincs semmi rejtegetnivalója, gondolta Agatha. Ez a fickó egy szelíd lélek. De segítségre van szüksége.

– A parókán soha ne spóroljon – jegyezte meg. – Erről a sárga madárfészekről a fején ordít, hogy műhaj. Hívja fel a Banbury Postiche nevű céget, és rendelje meg a katalógusukat. Nem kap hormonkezelést?

– Nem, még új vagyok ebben. Maga sosem teketóriázik, igaz?

– Csak segíteni próbálok. Hol vette ezt a ruhát?

– Az anyámtól maradt rám. Nagyon magas nő volt.

– Nem a legjobb választás. Várjon egy kicsit. – Agatha elővette az iPadjét a táskájából. – Csak rákeresek valamire. Á, meg is van. A Lower Oxford Streeten van egy üzlet, a Trendi Travi. Mindenféle ruhák és egyéb holmik, ami magának való. Leírom a címet.

– Nagyon kedves. Holnap bemegyek a városba.

Agatha felállt. Most, hogy világos lett számára, Bob nem lehet a gyilkos, hirtelen mehetnékje támadt.

De az ajtóból még visszafordult, és így szólt:

– Miért egy ilyen kis faluba költözött? Nem lenne jobb Londonban, ahol sok magához hasonló él?

Bob Dell elmosolyodott.

– Ó, nem is hinné, miket talál az ember a cotswoldsi falvakban. Nem vagyok egyedül.

Ahogy Agatha elindult, feltámadt a hűvös szél. Hamarosan itt az ősz. A Glebe Street sarkán befordulva hirtelen megdermedt. Érezte a gonosz jelenlétét. Ijedten körülnézett. Aztán vállat vont, és továbbsétált. Csak a múltkori, kis híján halálos támadás utóhatása.

Miközben elhaladt a vegyeskereskedés mellett, ami vasárnap zárva tartott, felszínre bukkant benne egy gyermekkori emléke. Részeges szüleivel ellátogattak Cotswoldsba egy ócska lakókocsival, amit egyik barátjuktól kértek kölcsön. A szülei egyre azon dühöngtek, hogy milyen unalmas, Agatha viszont elbűvölőnek találta a vidéket. Ekkor fogant meg benne az életre szóló vágy, hogy itt szeretne élni. De ebben az édenkertben most egy kígyó lapult valahol.

A fűge szél keletre űzte a szürke felhőket. Otthon Agatha megcirógatta a macskákat, aztán kiengedte őket a kertbe, és ellenőrizte a telefonüzeneteket. Csak egyvalaki beszélt rá a rögzítőre, Mrs. Bloxby. „Elfelejtettem emlékeztetni a pékversenyre, jövő szombaton lesz – hallatszott a hangja. – Tudom, hogy túl elfoglalt ilyesmihez, de lesz egy jótékonyági

stand, és nem találok senkit, aki árusítana. Tud segíteni?”

Agatha felhívta a barátnőjét, és megígérte, hogy ha semmi nem jön közbe, ami megakadályozná a részvételét, elvállalja. Azon tűnődött, hogyan üsse el a nap hátralevő részét. Belefáradt már, hogy örökösen a gyilkossági ügyekről szóló feljegyzéseit tanulmányozza.

Csengettek. Agatha elővigyázatosan kinézett a kémlelőnyíláson, de csak Toni állt odakint.

– Gyere be – nyitott ajtót a főnöke. – Mi szél hozott?

– Baráti látogatás – felelte a lány. – Már unom a randizást, csupán a randizás kedvéért, ha érti, mire gondolok. Hallottam, hogy van egy új férfi az életében, és voltak vacsorázni a Georgeban.

– Ó, Mark Dretter az. Nagyon jóképű, nem is értem, miért nem találom vonzóbbnak. Kérsz egy kávét?

– Köszönöm.

Ismét csengettek.

– Szolgálj ki magad, míg én megnézem, ki az – kiáltott Agatha az ajtó felé menet.

Bill Wong érkezett.

– Mi történt? – nézett rá Agatha.

– Semmi – vont a vállát Bill. – Csak szabadnapos vagyok, és gondoltam, benézek.

– Gyere a konyhába. Toni is most jött.

Harmadszor is csengettek.

– Ha Simon az, ne engedje be – jegyezte meg Toni élesen. – Megint koslatni kezdett utánam.

– Kint áll a kocsid a ház előtt, akárcsak az enyém – felelte

Agatha. – Be kell engednem, ha ő az.

De nem Simon jött, hanem Phil Marshall.

– Gondoltam, megnézem, hogy vagy – mondta.

– Gyere be. Toni és Simon a konyhában ülnek.

Agatha észrevételezte magában, hogy Philt semmi nem tudja szétzilálni. Szelíd arca és ezüstös haja csodákat tett a kikérdezéseknél. Mindenki biztonságban érezte magát a társaságában.

Toni neki is töltött egy csésze kávé.

– Semmi áttörés a gyilkossági ügyekben? – fordult Phil Billhez.

– A világon semmi. Nálad, Agatha?

– Semmi.

– Wilkesnek az az őrült elképzelése, hogy az összes emberölést Justin nyakába varrhatnánk, és akkor a sajtó leszállna rólunk. De például a Tremund-gyilkosság idején Justin Londonban volt, és egy nagy cégnek dolgozott.

– Gwen Simple-lel mi a helyzet? – kérdezte Agatha.

– Sajnálom, de semmit nem találtunk. Most már a telefonját sem hallgatjuk le. Ráadásul sziklaszilárd alibije van.

– Sosem úgy gondoltam, hogy ő maga végezne az áldozatokkal, hanem rávett valakit, hogy tegye meg neki.

– Mint a legújabb lovagja?

– Ki az?

– Egy Mark Dretter nevű pasas. Olyan tiszta, mint a hó. Jelenleg eltávozáson van a dubai nagykövetségről.

– Az nem a lovagja! – horkant fel Agatha. – Nekem próbál segíteni a nyomozásban.

– Hát, akkor lehet, hogy engem bolonddá tett – vontta meg a vállát Bill. – Mindenhová együtt járnak.

Agatha arca elsötétült. Mark tényleg csupán azért barátkozik vele, hogy jelenthesse Gwennek, hogy áll a nyomozással?

– Egyébként meg – folytatta Agatha durcásan –, Mark kitartóan úgy gondolja, hogy falubeli az elkövető.

– Élnek itt különcök, akik furcsán viselkednek? – érdeklődött Bill.

– Nem tudok róla. Csak egy férfi, aki nőnek öltözik, de ebben semmi különös nincs manapság.

– Ó, igen, Bob Dell – szólt közbe Phil. – Különös. Megkért, hogy nagyítsak ki egy fotót az unokahúgáról. Szoktam vállalni fotós munkákat a faluban. Felhívtam, és mondtam neki, hogy elkészült, beadom neki. Hiába kopogtam, semmi válasz.

– Nem láttál valakit a ház közelében?

– Csak egy nagydarab, idős fickót egy kerékpáron.

– Aggódok – ráncolta a homlokát Agatha. – Odamegyek. Nem olyan embernek tűnt, aki megkéri, hogy vidd el a fotót, és aztán nem nyit ajtót.

– Majd én megnézem – állt fel Bill.

– De én is veled megyek – jelentette ki Agatha. – A többiek maradjanak itt.

– Szerintem feleslegesen aggódunk – mondta Bill, miközben Bob háza felé siettek.

– Nekem mára úgyszincs több dolgom, mint aggódni – makacskodott Agatha.

A Glebe Street békés nyugalmat árasztott. Agatha

megnyomta a csengőt Bob villájának ajtajánál. Semmi válasz.

– Phil azt mondta, kopogott. Talán nem jó a csengő – mondta Bill, és bedörömbölt.

Egy futó szellő zörgette meg az ajtó melletti iszalag leveleit, aztán elcsendesült.

– Nézzük meg, nincs-e nyitva az ajtó – sürgette Billt Agatha.

– Zárva – jelentette Bill.

– Akkor törd be!

– Nem tehetem. Engedély kell hozzá. Próbáljuk hátulról, talán a kertben van.

A villa bal oldalán húzódó kis ösvényen az épület háta mögé kerültek. A kertben gazdagon tenyésztek a virágok. A verandán kerti asztal állt, rajta félig telt borospohár és egy könyv, melynek oldalait a szél lapozta. Az egyik széket egy kasmírsál borította.

Agatha leárnyékolta a szemét két kezével, és bekukucskált az erkélyajtón. Abba a szobába látott, ahol a múltkor ültek Bobbal.

– Látsz valamit? – kérdezte Bill.

– Semmit.

– Majd megpróbáljuk később – fordult meg Bill. – Szerintem nincs miért aggódni.

De Agatha nem adta fel. A leheletétől bepárásodott az üveg. Letörölte egy zsebkendővel, és újra benézett a szobába. Megpróbálta az erkélyajtó kilincsét.

– Nyitva van – fordult hátra Billhez, és mielőtt az megállíthatta volna, már be is lépett a szobába.

– Bob! Itt van?

A kanapé mögül valami tompa nyögés hallatszott. Agatha

áthajolt a szófán, és felsikoltott:

– Bill!

Bob Dell a padlón feküdt. Az arca csupa vér.

Bill berohant, és letérdelt a férfi mellé.

– Alig van pulzusa. – Hívta a mentőket, majd a kapitányságot.

Toni és Phil hallották a szirénákat, és elsiettek a Glebe Streetre. Bob Dellt épen betették a mentőautóba. Toni nyugtalankodni kezdett Agatha falfehér arca láttán.

– Szerintem magának is be kéne mennie a kórházba – lépett oda hozzá. – Szörnyű sokk érte.

– Nem lesz baj – vett mély levegőt Agatha. – Az az érzésem, ennek köze van a nála tett látogatásomhoz.

Wilkes csatlakozott hozzájuk.

– Most hazamehet, Mrs. Raisin, de hamarosan ott leszünk, hogy felvegyük a vallomását.

– Nézzétek csak őket! – mutatott Agatha a helyszínelő csapatra, akik épp megérkeztek a villához. – Maszk, kapucni, kezeslábas, védőcsizma. Ha a tévében volnának, hosszú hajú, túsarkúban tipegő nőket látnánk.

– Jöjjön – karolta át Toni megértően a főnökét.

Odahaza Toni kitartóan próbálta meggyőzni, hogy igyon egy forró teát, de Agatha makacsul a gin-tonikját követelte.

– Úgy látom, nincs is jég – próbálkozott Toni.

– Ördög és pokol! Kit érdekel? – csattant fel Agatha.

Toni vonakodva elkészítette az italt. Agatha egy hajtással

leküldte, és újabbat kért.

– Nem kellene megvárnia, míg elmondja a vallomását? – kérdezte óvatosan Toni.

– Nem, nem kellene!

Toni megkönnyebbülésére a főnöke még mindig kellőképp józan volt, amikor megérkezett Wilkes és egy nyomozó, akit Agatha nem ismert. Miután Agathát kifaggatták, Phil következett. Ő elmondta, hogy látott egy erős testalkatú férfit elbiciklizni a Glebe Streeten.

– Nem tudtam jól megnézni – mondta Phil bocsánatkérően.

– Egy baseballsapka volt az arcába húzva. Szürke edzőcipő, cipzáras melegítőfelső. Kesztyűt viselt.

– Csak reménykedhetünk, hogy Mr. Dell túléli a támadást, és el tudja nekünk mondani, ki tette ezt vele – sóhajtott Wilkes.

– Feltétlenül rendeljenek őrizetet a kórházi szobájához – mondta Agatha.

– Ne oktasson ki engem a munkámról – torkolta le Wilkes. – Maga olyan, mint a halál angyala. Jelentkezzen reggel a kapitányságon, kinyomtatjuk a vallomását, és aláírhatja. Magára is ugyanez vonatkozik, Mr. Marshall.

Miután a rendőrök elmentek, Toni Philhez fordult:

– Itt maradna egy kicsit Agathával? Hazamegyek, és összecsomagolok egy táskát. Jobb, ha itt maradok ma éjszakára.

– Nem lesz semmi baj – intette le Agatha.

– Márpedig most kivételesen azt fogja csinálni, amit mi mondunk – vágott vissza Toni.

– Akkor kérek még egy gin-tonikot, mielőtt elmész.

– Te csak menj, Toni – intett Phil. – Majd én megcsinálom.

Amikor Phil visszaért az itallal a konyhából, Agatha szorosan átfogta magát, és reszketett.

– Olyan hideg van itt – dünnyögte.

– Sokkot kaptál. Fel az emeletre, és be az ágyba!

Agatha egy kortyintással kiitta az italt, és engedte, hogy Phil feltámogassa a szobájába. Kábán ült az ágy szélén, míg Phil megszabadította a cipőjétől. Aztán sikerült a paplan alá parancsolnia, és bekapcsolta az elektromos takarót.

Amikor Phil visszament a földszintre, arra gondolt, még sosem látta ilyen sokkos állapotban Agathát. Volt valami ezekben a gyilkosságokban, ami teljesen kikészítette. Phil úgy érezte, nagy hálával tartozik a főnökének. Ugyan ki ismerte volna fel a fotóstehetségét és alkalmazta volna így hetvenen túl?

Úgy döntött, felhívja Charlest. Agathának volt egy telefonszámlistája, amit a készülék mellett tartott a falra tűzve. Charleshoz két számot is talált: egy otthonit és egy mobilt. Az utóbbi mellé Agatha odafirkantotta: „Sosem veszi fel”.

Phil az otthonit hívta. Charles inasa, Gustav szólta bele. Megkérdezte, kicsoda Phil, és milyen ügyben telefonál.

Phil elmondta, hogy Agatha Raisin nagyon rossz állapotban van, és segítségre van szüksége.

– Attól tartok – közölte kimérten Gustav –, hogy Sir Charles nem elérhető. – Azzal letette.

Gustav ijedten ugrott egyet, ahogy felbukkant mögötte Charles.

– Ki volt az? – kérdezte.

– Valaki dupla ablaküveget árul – hadarta Gustav. Utálta

Agathát, és nem akarta, hogy a háziúr feleségül vegye.

Charles már megfigyelte, hogy amikor Gustav hazudik, önkéntelenül felfelé pillant.

– Szóval, mit akart Agatha? – szegezte neki a kérdést az inasnak. – Mondd meg az igazat, különben elbúcsúzhatsz a bónuszodtól.

– De folyton zaklatja magát! – tiltakozott Gustav. – Valami Marshall nevű alak volt, aki szerint annak a nőnek segítségre van szüksége.

Phil megkönnyebbült, amikor Toni és Charles egyszerre futottak be. Charlesnak elmondták, mi történt, és hogy attól félnek, Agatha összeroppan a feszültség súlya alatt.

Most, hogy Agathára már vigyáztak, Phil úgy döntött, hazamegy. Charlesnak feltűnt, hogy Toni nyugtalanul jár-ke, és megkérdezte:

– Mi a baj?

– Randim volt ma estére, de lemondtam.

– De nem valami vénember? – nézett rá Charles, ismerve Toni vonzalmát az idősebb férfiak iránt.

– Nem, orvostanhallgató. Csak pár évvel idősebb, mint én. Helyes fiú.

– Hívd fel, és mondd meg neki, hogy el tudsz menni – rendelkezett Charles. – Nincs szükség rá, hogy ketten bébiszitteljünk itt.

Agatha egy óra múlva ébredt. Fájt a feje, kiszáradt a szája.

Szegény Bob Dell, gondolta. Mit is mondott Bob, mielőtt ő eljött tőle? Nem vagyok egyedül.

Ez azt jelenti, hogy van más is ebben a faluban, aki nőnek öltözik?

Lassan felült, az agya vadul pörgött. Charles hallotta a mozgolódást, és felment az emeletre.

– Nagyon gyatrán nézel ki – jegyezte meg kertelés nélkül.

Agatha megragadta Charles vállát.

– Tudsz valamit, mi van Bob Dell-lel?

– Igen. Bill Wong hívott, miközben te aludtál. Szegény Bob egy órája meghalt a kórházban.

– Istenem, de szörnyű... Viszont van itt még valami. Bob női ruhákat hordott. Amikor rákérdeztem, miért nem egy városban telepedett le, ahol vannak hozzá hasonlók, azt felelte: „Nem vagyok egyedül”.

– És?

– Lehetséges, hogy él itt valaki, akiről mindenki azt hiszi, hogy nő.

– Búzslesz a gintől, drágám. Zuhanyozz le, gyere le, és egyél valamit.

Amikor Agatha felbukkant a konyhában, zuhanytól felfrissülve és átöltözve, ismét úgy festett, mint régi önmaga.

– Csinálok neked teát és pirítóst – ajánlotta Charles. – Több pia nincs.

– Egy nagy pohár ásványvízre vágyom. Olyan a szám, mint egy gorilla hónalja – panaszkolta Agatha.

– Nagyon érzékletes hasonlataid vannak. Jól van, adom már. De egyél pirítóst is.

– Ki lehetett? – tépelődött Agatha. – Meg kell nézmem a jegyzeteimet.

– Először tea és pirítós. A jegyzetek utána.

Agatha kötelességtudóan megevett két szelet pirítóst, és leöblítette teával.

– A francba! Nem lehet Gwen Simple.

– Valóban – értett egyet Charles. – Bármennyire is szeretném az ellenkezőjét hinni. Ki jöhet még szóba?

– Menjünk, és beszéljünk Mrs. Bloxbyval.

– Késő van, Agatha.

– Csak tíz óra.

– Hagyjuk békén őt holnapig. És mint Philtől megtudtam, be kell menned holnap reggel a kapitányságra aláírni a vallomásod – mondta Charles. – A legjobb, ha kivered most a fejedből az egészset, megnézünk valami jó kis hülyeséget a tévében, és kikapcsolod az agyad.

Az *NCIS*-t kezdték nézni, mígnem Agatha kijelentette, hogy a forgatókönyvíróknak nyilvánvalóan apakomplexusuk van, mivel az új részben is az apjával viaskodott az egyik szereplő. Aztán megnéztek egy régi Jackie Chan-filmet, amibe Charles belealudt, és Agatha is elment lefeküdni.

Beállította az ébresztőórát. Biztos volt benne, hogy nem fog elaludni, így meg is lepődött, amikor reggel az óracsörgésre ébredt.

A földszinten Charlest már felöltözve találta, amint rá vár.

– Beviszlek a rendőrségre – ajánlkozott. – Még a végén vezetés közben eszedbe jut valaki, felkiáltasz, hogy „Heuréka!”, és nekirohansz egy lámpaoszlopnak.

A kapitányságon Charles megvárta, míg Agatha elment Bill Wonggal aláírni a vallomást.

– Ezzel megvagyunk – mondta Bill. – Pihenned kéne a mai napon, Agatha. Miért nézel így rám?

– Utánanéztetek mindenkinek, akiről tudjátok, hogy jártak Jillnél?

– Természetesen.

– És Mrs. Tweedy?

Tizenegyedik fejezet

– Agatha, tényleg pihenned kéne – méregette Bill gyanakodva.
– Csak nem gyanakszol arra az idős asszonyra?

– Hallgass ide. Bob Dell nőimitátor volt. Amikor elcsodálkoztam azon, miért egy ilyen kis faluban él, és nem egy nagyobb városban, ahol sok a hozzá hasonló, azt válaszolta: „Nem vagyok egyedül”.

Bill elnevette magát.

– És te azonnal arra a következtetésre jutsz, hogy ez a Mrs. Tweedy egy gyilkos transzvesztita?

– Örülök, hogy jól szórakozol, Bill. Mit tudunk az öregasszonyról?

– Egy oxfordshire-i faluból, Offley Crucisból származik. Előbb Oxfordba költözött, majd egy tragédiát követően Carselybe.

– Miféle tragédiát követően?

– Az ikerfivére meghalt egy tűzesetben.

– Hogy keletkezett az a tűz?

– Vezetékmeghibásodás. Most komolyan, Agatha. Mindenkinek alaposan feltúrtuk a múltját.

– És mi történt Mr. Tweedyvel?

– Nincs Mr. Tweedy. Az asszony azt mondja, csak azért vette fel a Mrs. előtagot, mert nem akart a falu vénlánya lenni.

– Ma már senki sem foglalkozik ilyenekkel – húzta fel a szemöldökét Agatha. – Lehet, hogy öreg, de erősnek látszik, jó nagy mancsa is van.

– Túl sokat dolgozol, Agatha. Engedd el ezt a históriát.

– Agatha! – tiltakozott Charles. – Nem állíthatunk be Mrs. Tweedyhez és vádolhatjuk meg azzal, hogy férfi!

– El akarok menni Offley Crucisba, ahol azelőtt lakott, és mindent kideríteni arról az ikertestvérről. Mi van, ha az öreglány akarta örökölni a vagyont, és a testvére személyazonosságára is rátette a kezét?

Charles felsóhajtott.

– Előbb ehetünk?

– Megteszi a legközelebbi kricsmi is útközben.

Agatha betelefonált az irodába, és szólt, hogy kivesz egy napot. Charlesszal elindultak, és egy út menti bisztróban bekaptak egy angol reggelit, amihez kávét ittak.

Offley Crucis egészen aprócska falunak bizonyult, egy keskeny, egy nyomtávú út végén. Ismét kisütött a nap. Egy tavacska körül néhány vörös téglás ház csoportosult. Ezekon kívül csupán egy kis templomból és egy szatócsboltból állt a falu. Néhány úszkáló kacsát leszámítva minden mozdulatlan volt.

– Kár, hogy nincs kocsmá – hordozta körbe a tekintetét Charles. – A gondolatát is utálom, hogy bekopogtassunk a

házakhoz.

– Remélem, néhányan itthon lesznek – mérte fel Agatha is a terepet. – Közel van Oxford, és könnyen lehet, hogy ez amolyan alvó falu. Nézd csak! Az a nő most lépett ki a kertbe. Megpróbálom elcsípni.

– Én rád hagyom – legyintett Charles lustán, majd leült a tó partján egy padra, és onnan figyelte, amint Agatha élénk társalgásba bocsátkozik a nővel.

Amikor Agatha visszajött, örömmel újságolta:

– Szerencsénk van. Azt mondja, még új itt a faluban, de ha átmegyünk a szomszédos Sipper Magna kocsmájába, ott találjuk a környék pletykagyűjtőjét, egy öregfiút. Barney Gotobednek hívják.

A kocsmában a kerti cédrusfa felé mutatott a pultos, mondván, ott találják az asztalánál Mr. Gotobedet.

Agatha, aki arra számított, hogy egy helyi parasztembert látnak majd, meglepődött, hogy egy tudós külsejű úriember üldögélt magában viseltes tweedzakóban és flanelingben. A ritkuló, őszes hajhoz intelligensen csillogó szempár tartozott.

Miután bemutatkoztak neki, Agatha így szólt:

– Nem bánja, ha leülünk kicsit magához, és felteszek néhány kérdést Tweedyékről?

– Kérem, csak tessék – mutatott az üres székekre a férfi. – Szólítsanak csak Barneynek. Úgy tűnik, a helyi pletykás ember hírnevének örvendek.

– Érdekelne az a tűzeset, amelyben a férfi meghalt – kezdte Agatha, miután leültek. – Hozhatunk magának egy másik italt?

– Egy lager remek lesz.

– Hoznál egyet, Charles? Nekem pedig egy gin-tonikot.

Charles vonakodva elindult, majd kisvártatva visszajött.

– Úgy tűnik, otthon felejtettem a pénztárcám, Agatha.

– Mind mindig – morogta Agatha. Elővett az erszényéből egy húszfontost, és Charles kezébe nyomta.

– Tehát a tűzeset... – dőlt előre Agatha mohón.

– Anthony és Lavender Tweedy ikertestvérek voltak – magyarázta Barney. – Alig lehetett őket megkülönböztetni, mert Lavender férfiként öltözködött. Gyűlöltek egymást, elkülönülve éltek ugyanabban házban. Átépítették, és így volt külön konyhájuk, fürdőszobájuk. Egyikőjük sem dolgozott soha. A szülők elképesztően gazdagok voltak, az öreg Mr. Tweedy több boltot is működtetett, ügyesen fektette be a pénzét. Akkor haltak meg, amikor az ikrek Oxfordban tanultak, azt hiszem. Autóbaleset az M5-ösön. Mindenki meglepődött, amikor a testvérek abbahagyták a tanulmányaikat, hazajöttek, és egészen a tűzig itt éltek. Szerintem senki nem foglalkozott velük különösebben. Minden falunak megvannak a maga bolondjai. Azt mondtam, nem jöttek ki egymással? Hát, ez voltaképp nem is teljesen igaz. Anthony okosan tőzsdézett, igen szépen gyarapította a vagyonukat. És bármennyire utálta nyíltan a húgát, közös bankszámlájuk volt, és osztoztak a pénzen.

Charles visszatért az italokkal.

– És a tűz? – sürgette Agatha.

– Mindketten rengeteget olvastak, az a ház olyan volt, mint egy könyvtár. Azt hiszem, azért lángolt olyan borzalmasan. Mint egy óriási fáklya. Lavendert a kertben találták meg

füstmérgezéssel és összevagdosta, mert kitört egy ablakot, hogy azon át tudjon menekülni.

– Különös – gondolkodott el hangosan Agatha. – Nem tudott volna simán az ajtón kirohanni?

– Mindketten félték a betörőktől, az ablakokat és az ajtókat is zárva tartották. Anthony dolga volt végigzárni éjszakára, és az ajtókulcsokat a szobájában tartotta. A saját házrészét is zárva tartotta. Ráadásul palackos gázt használtak, gazdaságosabbnak tartották. Több palackot is tároltak otthon, ezek mind felrobbantak. A legközelebbi tűzoltóállomás néhány mérföldre van, és mire kiértek, már késő volt. Anthonyból csak elszenesedett darabkák maradtak.

– Felmerült bármilyen gyanú, hogy a tüzet szándékosan okozták? – puhatolózott Agatha.

Barney felhúzta a szemöldökét.

– Úgy érti, Lavender esetleg szándékosan akart megszabadulni a testvérétől?

– Esetleg.

– A biztosítótársaság alapos vizsgálatot végzett. Régi, György-korabeli házról van szó, és azt állapították meg, hogy az elektromos vezetékekben lépett fel hiba.

– Maga beszélt valaha Tweedyékkel? – kapcsolódott be Charles.

– Nem igazán beszéltek azok senkivel. Az emberek sem vettek tudomást róluk. A falusi tájkép részei lettek.

– De magát foglalkoztatták.

– Mióta nyugdíjba vonultam az Oxfordi Egyetemről, szeretem tanulmányozni az embereket és spekulálni róluk. Azt hiszem,

így szereztem a pletykás hírnevet. Miért érdeklik magukat Tweedyék? Van valami közük a gyilkosságokhoz?

– Mrs. Tweedy az egyik ügyfele volt a terapeutának, akit megöltek – magyarázta Agatha. – Mindenkinek utánanézek, aki járt annál a nőnél.

– Lavender Tweedy pszichológushoz járt? – csodálkozott el Barney. – Ezt nehéz elhinnem, hacsak nem változott meg teljesen.

– Mi van akkor, ha valami szörnyű titkot tartogatott magában, és muszáj volt valakivel megosztania? – vetette fel Agatha. – És mi van, ha az a pszichológus zsarolta a klienseit?

– Amennyire Lavenderre emlékszem, nemigen bízott meg senkiben – mondta Barney.

– És az a tűz valóban baleset volt? – kérdezte Agatha.

– Persze. Meghibásodott vezetékek. Öreg ház volt az. Egy befektető megvette a romot, földig lebontotta, és odaépített néhány villát. Gondolhatja, mekkora területről beszélünk.

– A biztosító nevére emlékszik? – firtatta Agatha.

Barney elmosolyodott.

– Fenemód gyanakvó maga. A Falcon Biztosító Cheltenhamből. Tisztán emlékszem a névre, mert sokszor járt itt a biztosítási nyomozó.

– Már megint fantáziálsz – morogta Charles, miközben beültek az autóba, és Agatha bejelentette, hogy Cheltenham az úti cél.

– Ennek muszáj utánanéznem – érvelt Agatha. – Nincs más fogódzóm.

A gloucestershire-i Cheltenham Spa szép, IV. György-

korabeli épületekkel büszkélkedhetett. Sokáig előkelő város hírében állt, amely visszavonult katonatisztek és feleségeik lakóhelyéül szolgált, de az utóbbi időben közönségesebb arculatot öltött. Patinás fürdője még ma is áll, ahogy a gyönyörű kertek, a lenyűgözően szép, hófehér sorházak is megmaradtak. Habár a szárazföld belsejében terül el, tengerparti hangulatot áraszt, szinte arra számít az ember, hogy egy sarkon befordulva feltűnik előtte egy móló.

A Falcon Biztosító az egyik elegáns történelmi épületben székel. Agathát és Charlest titkárnőtől titkárnőig küldték, mígnem közölték velük, hogy egy bizonyos Mr. Brian Dempsey várja őket.

Brian Dempsey fáradtnak látszó, szürke jelenség volt: szürke öltöny, szürke arc, szürke haj.

– Én nyomoztam a Tweedy-tűzeset ügyében – tájékoztatta a vendégeit. – Nagyon alapos voltam. Azok a butángázpalackok persze nagy szerepet játszottak benne, hogy minden porig égett. Anthony Tweedyből csak egy elszenesedett halom maradt.

– Úgy hallottam, elég könnyű előállítani az elektromos vezetékek hibáját, mintha véletlen volna – jegyezte meg Charles. – Egy darabka huzalról le kell fejteni a burkolatot, a közelébe tenni egy meggyújtott gyufát, aztán gyorsan eltűnni onnan.

– Milyen összegre volt biztosítva a ház? – kérdezte Agatha.

– Nyolcszázezer fontra.

Az elegánsan felszerelt irodában Agatha hirtelen kiegyenesedett kényelmes székén, és kigyúlt a szeme. Charles

azt gondolta, menten megjelenik egy villanykörte a feje fölött.

– A holttest biztosan Anthony Tweedyé volt? – kérdezte.

– Ki más lehetett volna? – csodálkozott el Brian. – Lavender azonosította az órája és a fél pár kézzel varrott cipője maradványait, amelyek többé-kevésbé megmenekültek a tűztől.

– Fogászati beazonosítás? DNS-vizsgálat?

Brian ingerülten vágott vissza.

– Kifogástalanul végzem a munkám. Sok időt fordítottam rá, hogy megbizonyosodjunk: baleset volt a tűz. Mi a fészkes fenére akar kilyukadni?

– A két testvér gyűlölte egymást – nézett a szemébe Agatha.

– Hallgasson ide. Csak tegyük fel, hogy mi van akkor, ha a holttest Lavenderé volt, nem Anthonyé.

Brian felkacagott.

– Fogja fel, kikérdeztem Lavendert. Egy végtelenül lesújtott, idős hölgy. Nem vagyok bolond! Ráadásul kiköpött mása volt egy fotónak, amit mutatott nekem.

– De hát egypetjű ikrek voltak – tiltakozott Agatha.

Brian felemelkedett, és egy kézmozdulattal jelezte, hogy a beszélgetésnek vége.

– Nagyon vártam, hogy megismerhessem, Mrs. Raisin – nyújtotta a kezét. – Gondolkodott már azon valaha, hogy krimiket kellene írnia?

– Nincs szükség a cinizmusára – vetette oda Agatha. – Gyere, Charles, menjünk.

– Jólesne egy ital – mondta Charles, amikor kiléptek az épületből. – Ülünk le valahol, és mondd el, hogy pontosan mit

forogatsz abban az őrült fejedben.

Bevették magukat a Queen's Hotel bárjába.

– A következőről van szó – kezdte Agatha, miután belekortyolt a gin-tonikjába. – Bob Dell nőimitátor volt. Kijelentette, hogy nincs egyedül. Eddig világos? Mi van, ha egy transzvesztita felismerte az úgynevezett Lavender Tweedy ruhája alatt a férfit? Mi van, ha Tweedy, az öregasszony látta, hogy felkeresem Bobot, és aggódni kezdett?

– Ééés... – formálta óvatosan a szót Charles – te mi az ördögöt tudsz ez ügyben tenni?

– A fogak gyakran túlélnek a tüzet. Vajon eltemették a test maradványait? Beszélnem kell Bill-lel.

– Ő pedig konzultál majd a feletteseivel, és Wilkes közli veled, hogy ne avatkozz a rendőrség dolgába.

– Kíváncsi vagyok, miféle növények nőnek Tweedy kertjében.

– Agatha, a rendőrség átnézte az összes kertet farkasfű után kutatva.

– Ördög és pokol... És ki is tépkedhették már azóta.

– És a közösségi kertek?

A Carsely határában lévő földterületen sok helybéli bérelt ágyásokat, ahol zöltséget és virágot termesztettek.

– Nekem úgy rémlik, azokat is átnézték – borongott Agatha.

– Most csak megpróbálok a te őrült ötleted mentén kombinálni – szólalt meg Charles. – Lehet valakinek egy közeli faluban is bérelt kiskertje? Mrs. Bloxby biztosan tud róla, ha van ilyen valahol.

Agatha arca felderült.

– Menjünk, és kérdezzük meg!

Mrs. Bloxby homloka ráncba szaladt, amikor Agatha rázúdította új elméletét, és meg akarta tudni, hogy Mrs. Tweedy bérelhetett-e kiskertet valami közeli településen.

– Vegyen még egy scone-t, Charles, amíg én gondolkodom – nyújtotta oda a süteményestálat a lelkésznek. – Megkérdezem Alfot.

Átment a férje dolgozószobájába, de az ajtót sajnos nyitva hagyta maga után.

– Már megint az a kellemetlen nőszemély? – csattant fel Alf.

– Nincs saját otthona, ahová hazamenjen? – Aztán becsapódott a dolgozószoba ajtaja.

Charles elvigyorodott.

– Nem te vagy a kedvence, mi?

– Ez az ember nem is keresztény! – horkant fel Agatha.

Mrs. Bloxby visszajött.

– Egy Upper Harley nevű település, úgy egy mérföldre Carselytől. Tavaly voltak bérbe adó kertjeik. Kicsit nagyobb, mint egy apró falu, úgyhogy könnyen lehet, hogy nem csak ottaniak használhatják.

– Ma este odamegyek – jelentette ki Agatha. – Napközben nem akarok szaglászni.

– Én nem mehetek veled – mondta Charles. – Estére megbeszéltem egy vacsorát. Valakit mindenképp vigyél magaddal.

– Majd meggondolom – felelte Agatha.

– Ne légy ostoba! – szólt rá Charles. – Ezen nincs mit gondolkodni. Ne menj egyedül.

Aznap este Charles udvariasan csevegett a vacsoránál, miközben egész máshol járt az agya. A fenébe is, ez az Agatha... Ha az eszement ötlete igaznak bizonyul, komoly veszélynek teszi ki magát. Charles idegesen pillantgatott ki az esti szürkületbe a hosszúkás ablakokon át. Mindjárt besötétedik.

Végül nem bírta tovább. Elmotyogott egy bocsánatkérést, és kisietett a mosdóba. Ott leült a vécészsze szélére, elővette a telefonját, amelyben el volt mentve Agatha valamennyi munkatársának a száma. Gyorsan elmondta mindenkinek, hova indult a főnökük, és könyörgött, hogy mindannyian menjenek utána. Majd felhívta Bill Wongot is, aki épp otthon volt. Bill ámulva hallgatta, amint Charles elhadarja Agatha legújabb teóriáját, és hogy hová ment.

– Szerintem az a támadás nagyon felzaklatta őt – vélekedett Bill –, máskülönben nem állt volna elő ennyi marhasággal.

– Van valami nagyon meggyőző az elképzelésében – magyarázta Charles. – Nem tudnál odamenni és körülnézni?

– Ez a szabad estém! – tiltakozott Bill. – Na, jó. De komoly fejmosásban fogom részesíteni.

Amint besötétedett, Agatha elindult, és a műholdas navigáció irritáló hangjára bízta magát, amely Upper Harley felé terelgette. Bár Cotswolds felkapott turistacélpont, ezen a tájon is akadnak olyan, alig látogatott kis falvak, mint a dombok közt megbújó Upper Harley.

Agatha folyamatosan ellenőrizte a visszapillantó tükörben,

hogy nem követik-e, de a számtalan különféle autóból egy sem volt feltűnő, mígnem lekanyarodott a főútról. Tekergős, sötét utakon autózott tovább, a sátorszerűen összehajló fák eltakarták a holdat.

Megérkezvén leparkolt a falu központjában. Kiszállt, és körülnézett. Upper Harley néhány házból állt, amelyek egy kis tó közelében sorakoztak. Boltnak vagy kocsmának nyomát sem lehetett látni. Agatha odamasírozott a legközelebb eső házhoz, és bekopogtatott. Megkérdezte, hol találja a közösségi kerteket.

– Olyat hiába akar – mondta a nő, aki ajtót nyitott. – Eladták a földet építkezésre.

Agatha elkomorodott, de azért nem adta fel:

– Hol van az a terület?

– Kocsival van?

– Igen.

– Menjen végig azon a kis utcán a tó túloldalán. De lassan hajtson, mert birkák csámboroghatnak arra. Aztán balra, és onnan negyed mérföldnyi út.

Agatha megköszönte. Visszaült az autóba, és lassan hajtott, reménykedve, hogy a birkák már aludni tértek.

Itt már nem hajoltak be az út fölé a fák, és Agatha hálás volt a holdvilágért, máskülönben észre sem vette volna a földet, úgy megbújt egy összevissza növény mögött. Csigalassú tempóban haladt, és amikor az ösvényen egy nyíláson át megpillantott néhány ágyást, beletaposott a fékbe. Magához vette a fényképezőgépét, az erős fényű elemlámpáját, és átfurakodott a nyíláson.

Talán a közelgő eladás miatt, de sok ágyásban hagyták

elburjázani a gazt. Azért lehetett látni egy-két fészert és néhány gondozott parcellát. Az egyikben bab, egy másikban tök nőtt, de Agatha a virágokat kereste.

Feltámadt egy kis szél, suttogó hangokat hallatva sürgette Agathát, aki hirtelen a legszívesebben elfelejtette volna ezt az egész ügyet és hazament volna. Már bánta, hogy nem hozta magával Tonit vagy Simont. Szomorúan vette tudomásul, hogy az idegei ezúttal igen rossz állapotban vannak.

Komolyan megintve magát, hogy ne féljen ennyire, óvatosan lépkedett az ágyások mellett, jobbra-balra pásztázva az elemlámpával. Egy távoli falnál megpillantott egy parcellát kerti virágokkal: mályvarózsák, tearózsák és korai krizantémok sorakoztak egymás mellett. Rávilágított a növényekre. Nem látott farkasfüvet. Ideje hazaindulni. Épp megfordult, amikor valami fény villant az ágyásokhoz tartozó kis pajta mögött. Megkerülte a pajtát, és egy kis melegházat pillantott meg. Az ajtaján lakat függött. Agatha bevilágított az üvegen.

Az elemlámpa fényében egy jókora nyaláb növény tűnt fel előtte, és azonnal felismerte, hogy farkasfű.

Győzedelmesen elmosolyodott, és elővette a telefonját, hogy hívja a rendőrséget.

Ekkor egy ásó sújtott le hátulról keményen a fejére, és ő a földre zuhant.

Agatha kétségbeesve küzdött a sötétség ellen, ami elborítani készült. Fölötte megszólalt egy gunyoros hang:

– Te minden lében kanál vén szatyor. Élvezet volt nézni, ahogy nyüzsögsz összevissza. Okosabb vagy, mint hittem. Csak fekédj ott, amíg megásom a sírodat.

Agatha rettenetesen szédült. „El fog temetni élve a banya – gondolta. – Vagy nem is nő? Fogadok, hogy a bátyja, Anthony az.”

Ásás hangjait észlelte. A fejsebéből vér szivárgott a szemébe, ahogy megpróbált mozogni. Ekkor azonban elhagyta minden ereje, és elsötétült körülötte a világ.

Bill és Alice Peterson örült tempóban hajtottak át az éjszakán. Bill kénytelen volt elismerni, ha még oly bánatosan is, hogy örül ennek az akciónak. Régóta kedvelte Alice-t, habár a kollégákkal folytatott viszonyt a rendőrségen nem nézték jó szemmel. Azért meghívta egyszer magához vacsorázni, amikor is az anyja kirívóan bárdolatlanul viselkedett Alice-szal – nem mintha ezt Bill annak látta volna, ami. Mivel istenítette az anyját, úgy gondolta, csak nem érezte jól magát.

– Tényleg úgy gondolod, Agatha nyomon lehet? – kérdezte Alice.

– Nem hiszem – csóválta a fejét Bill. – Csak egy eszelős elképzelést hajkurászik.

– Már azelőtt is előállt eszelős elképzelésekkel – sandított Billre Alice.

– De ez tényleg egy marhaság. Ne aggódj. Összeszedjük őt, aztán visszafelé iszunk valahol egy kávé.

Épp leparkoltak a kertek előtt, amikor egy másik autó is beállt mögéjük. Toni és Simon szálltak ki belőle.

– Charles nagyon meg van ijedve – mondta Bill. – Gyertek, essünk túl rajta, aztán mehetünk haza.

Begázoltak a parcellák közé, és teli torokból kiáltozták

Agatha nevét.

Az egyik fészerből egy férfi lépett ki, és elkiáltotta magát:

– Mi a nyavalyát csinálnak itt, senkiháziak? Letapossák a díjnyertes tökjeimet. Magukra küldöm a törvényt!

– Egy barátunkat keressük – felelte Bill.

– Az öreg Mrs. Tweedyt?

Billben meghűlt a vér egy pillanatra.

– Hol van a kertje?

– Arra hátra. De azt a tököt kifizetik, amit letapostak!

Mindannyian futni kezdtek, amerre a férfi mutatott, Bill és Alice az elemlámpáikkal világítottak. Egy mély gödörre esett a fénynyaláb. Bill szíve elszorult a rettenettől. Beleirányította a gödörbe az elemlámpáját, és látta, hogy egy földkupac alól egy női láb kandikál ki.

Odakiáltott Alice-nak, hogy szóljon be a kapitányságra és kérjen segítséget, majd Simonnal leereszkedtek a gödörbe, és nekiláttak eszeveszetten lekotorni a földet a testről. Lassan előtűnt Agatha, véráztatta arccal.

Bill kitapintotta a pulzusát.

– Ver a szíve – állapította meg. – Nem merem megmozdítani. Toni, ott van a kocsim hátuljában az az ezüstitakaró, amit sokkos állapotúaknál szoktunk használni. Hozd ide, bebugyoláljuk, míg kiérnek a mentők.

Bill ugrott egyet ijedtében, amikor megszólalt mögötte egy hang:

– Halott? – Charles állt ott, arca hófehéren világított a holdfényben.

– Nem, de rossz állapotban van – mondta Bill.

– És hol az a Tweedy, legyen akár nő vagy férfi, ha Agatha jól sejtette?

– Még nem volt időnk megkeresni. De Alice már beszólt a kapitányságra, országos körözést fognak kiadni.

A falubeliek megneszelték a felfordulást a kiskerteknél. Alice elővette a rendőrségi szalagot, és körbekordonozta a területet. A tököt termesztő férfit kivezették, de az még mindig a díjnyertes zöldségei miatt morgolódot.

Bill mérhetetlen megkönnyebbülésére egy mentőhelikopter berregett el fölöttük, és leszállt a szomszédos mezőre. A mentősök futva érkeztek egy hordággal.

Az eszméletlen Agathát felemelték, és betették a helikopterbe. Charlesnak megengedték, hogy elkísérje, de Toninak és Simonnak maradnia kellett, míg felveszik a vallomásukat.

Az orvosok úgy gondolták, Agatha koponyáját sűrű haja mentette meg. Amikor magához tért, Bill és Wilkes főkapitány álltak a kórházi ágya mellett.

Agatha erőtlen mosolyra húzta a száját.

– Ezek szerint élek?

– Szeretnénk néhány dolgot feljegyezni – mondta Wilkes. Aztán, mintha a fogát húznák, hozzátette: – Szép munka volt. Mondja el, hogy jött rá.

Agatha gyenge hangján elmesélte találkozását Bob Dell-lel, és a férfi megjegyzését arról, hogy nincs egyedül. Bob halála kapcsán kezdett erősen gondolkodni Mrs. – azaz, ahogy immár gyanítják – Mr. Tweedyn. Ám Agatha szeme hamarosan

lecsukódott, és elaludt.

Másnap már erősebb volt, és részleteiben be tudott számolni az eseményekről. Amikor a történet végére ért, Mrs. Bloxby sietett be, kedves arca ráncokba szaladt az aggodalomtól.

– Sosem kellett volna beszélnem magának azokról a kiskertekről.

– Nagyon is jól tette – nyugtatta meg Agatha. – Van rendőri őrizet a szobám előtt?

– Természetesen. Még nem kapták el Tweedyt.

– Fogadok, hogy nem zároltatták elég gyorsan a bankszámláját. Mostanra bárhol lehet.

– Miért nem gondoltunk rá soha, hogy Mrs. Tweedy férfi is lehet?

Agatha sóhajtott egyet.

– Öreg és otromba volt. Bizonyos idős emberek teljesen elveszítik a szexualitásukat vagy nőiességüket vagy csoda tudja, mit. Bárcsak elkapnák. De hogyan tudta egy nő, ugye, aki ráadásul soha életében nem dolgozott, bepoloskázni a házamat? Bár, gondolom, ezekkel a modern kis kütyükkel nem nehéz. Miután bejutott, nyilván nem kellett mást tennie, csak elhelyezni őket a ház különböző pontjain. De miért beszélek róla még mindig mint nőről...?

Agatha körülnézett.

– Virágok nincsenek?

– A kórházak manapság már nem engedik – mosolyodott el Mrs. Bloxby. – Küldtek magának csokoládét, gyümölcsöt, süteményt, de a rendőrség bevittette a laborba átvizsgáltatni, nincs-e bennük méreg.

– James hol van?

– Thaiföldön, de telefonált, hogy hírt kapjon magáról. A sajtó próbál bejutni, hogy lássák.

– Tudja – mondta Agatha elkínzottan –, most az egyszer nem tudok szembenézni velük. És nézze csak szegény fejem! Egy hatalmas turbánba szorították, és alatta kopaszra borotváltak. Parókát kell majd viselnem, míg visszano a hajam.

Nyílt az ajtó, Charles lépett be egy barna papírzacskóval a kezében, amit lecsapott Agatha elé az asztalra.

– Dupla sajtburger, sült krumpli, kávé – jelentette.

– Te egy angyal vagy! – szaladt fülig Agatha szája. – A kórházi koszt pocsék.

– Ó, Sir Charles – méltatlankodott Mrs. Bloxby –, nem tudott volna valami egészségesebbet hozni?

– Majd’ meghal egy kis gyorskajáért – biccentett Agatha felé Charles. – Figyelj, Aggie, jobb lenne eltűnnöd pihenni egy kicsit, ha kiengednek innen.

– Az lehetetlen. Most, hogy megoldottuk ezt az ügyet, egy csomó új megbízással keresnek majd bennünket. Alig várom, hogy visszamehessek dolgozni.

Mrs. Bloxby azonban nyugtalanul vette észre, hogy a gondosan manikűrözött kéz, amely a kávé papírpoharat tartja, erősen remeg.

Két hét múlva, Agatha utolsó kórházi napján Bill Wong beugrott hozzá, hogy elújságolja: az Anthonyként elföldelt illető maradványait exhumálták, és megállapították, hogy valójában a testvére, Lavender holtteste, ami szinte teljesen

megsemmisült, és Anthony magára vette a személyazonosságát.

– Elég volt hozzá egy megmaradt zápfog – magyarázta Bill.

Azt senki nem árulta el Agathának, hogy a szobáját őrző rendőröknek parancsba adták: nem engedhetik be Roy Silvert. Roy mindenkinél kihúzta a gyufát azzal, hogy amint megjelent az újságokban az Agathát ért életveszélyes támadás híre, ő Mircesterbe érkezett, és a kórház lépcsőjén sajtótájékoztatókat tartott saját hőstetteiről, hogyan működött közre Agatha korábbi eseteiben. Az iroda minden alkalmazottja naponta bejött a kórházba a jelentéseivel. Charles és Mrs. Bloxby szerették volna inkább távol tartani őket, de Agatha ragaszkodott hozzá, hogy mindig naprakész legyen.

Amikor hazaért, Doris Simpson fogadta őt a cicákkal. Elszoruló szívvel nézte, amint Agatha megcirógatja őket és sírva fakad.

– Na, na, na, kedvesem – nézett rá együtt érzően Doris. – Nem szabad nagyon nekikeseredni.

– Tudom – hüppögte Agatha a szemét tapogatva. – Egy-két nap, és rendbe jövök.

– Az a gonosz férfi csak nem mer a közelébe jönni – mondta Doris.

– Remélem, nem – felelte Agatha. – Úgy sejtem, azért nem végzett velem már a kezdet kezdetén, mert azt hitte, egy idióta vagyok. Valamit elkottyanthatott magáról Jill Daventnek, mire az megpróbálta zsarolni őt, és ezzel elindította a gyilkosságok lavináját. Azt mondják, az első gyilkosság után a többi már könnyen jön.

Charles az évenként megrendezendő falunapon házigazdászkodott, amelyet a birtokán rendeztek. Úgy érezte, az arcára lassan rádermed a mosoly, miközben halálra unta magát. A nap végén visszavonult a dolgozószobájába, ahová Gustav bevitt neki egy sört. Feltette a lábát, és eszébe jutott, hogy vett egy kaparós sorsjegyet egy fontért. Előkereste a zsebéből, és egy pénzermével nekiállt lekaparni. Alig hitt a szemének. Úgy tűnt, hétszázötvenezer fontot nyert. Talált pénz, gondolta. Ennek különleges elbánásban kell részesülnie.

Aztán Agathára gondolt. Hatalmas szüksége lenne egy kis kikapcsolódásra. Mi lenne, ha befizetné egy nyaralásra? Vajon milyen vakációnak nem tudna ellenállni? Charles a vele együtt lakó idős nagynénjének és Gustavnak is szeretett volna ajándékozni valamit. Behívta őket.

Gustav egy új motorra vágyott, a nagynéni egy rákalapítványt szeretett volna nagyobb összeggel támogatni. Miután Gustav elvonult, hogy belemélyedjen a katalógusokba, Charles megkérdezte a nagynénjétől:

– Szeretném Agathát elküldeni nyaralni, olyan helyre, amit nem tud visszautasítani. Van ötleted?

– Ó, ez a te Miss Marple-od... Mit szólnál az Orient Expresszhez Velencébe?

– Zseniális!

Az ajándékozás kis híján elmaradt, mert másnap felülkerekedett Charles zsugorisága. Az ingatlan fenntartása súlyos összegeket emésztett fel, meg is bánta már a

nagyvonalúságát. De aligha állhatott oda a nagynénje és Gustav elé azzal, hogy meggondolta magát. Az Orient Expressz drága mulatság lesz. Másfelől Agatha tényleg kész idegroncs, és Charles vissza akarta kapni az ő régi-jó, szórakoztató barátnőjét. Még vissza is utasíthatja az ajándékot – gondolta reménykedve.

Epilógus

Nagy sokára, egy hónap múlva Agatha úgy döntött, elfogadja Charles ajánlatát, és most az egyszer minden barátja örömmel nyugtázta, hogy útra kel. Amúgy folyton zsémbelt és bosszankodott, belevetette magát a munkába, hosszú órákat robotolt, és visszautasított minden meghívást. Bill Wong könyörgött neki, hogy menjen el az áldozatokat támogató csoportba, de Agatha csak mérgesen odavágta:

– Semmi keresnivalóm ott!

Mintha az örökös mérgelődéssel tartotta volna sakkban a félelmét, hogy Anthony Tweedy bármikor felbukkanhat és végezhet vele.

Agatha biztonságát szem előtt tartva Charles bérelt egy limuzint egy exrendőr sofőrrel, Dave Tappinggel, hogy elvigye barátnőjét Londonba a Victoria pályaudvarra. Dave tagbaszakadt férfi volt, így Charles megnyugodott, hogy Agathának egy személyben lesz sofőrje és testőre.

A Londonba vezető úton Dave barátságosan csevegett a családi nyaralásukról, ahonnan nemrég tértek vissza.

Floridában volt a feleségével, Zoéval és két gyerekükkel, Harryvel és Hannah-val. Amikor Agatha sírva fakadt, Dave elhallgatott, és odanyújtott neki néhány papír zsebkendőt. Agathát hirtelen elfogta a szomorúság, hogy nem sikerült férjhez mennie egy jóra való férfihoz és nem lehetett gyereke.

– George Clooney Velencében esküszik. Emiatt sír? – próbálta Dave felvidítani.

Agatha erőtlen nevetést hallatott.

– Nem tartozik az álmaim közé.

A Victoria pályaudvaron megkérte Dave-et, hogy ha nem gond neki, parkoljon le, és kísérje el a Pullman vonathoz, ami egy nagy múltú nosztalgiajárat luxusberendezéssel. Agatha az út első felében utazott ezzel. Az Orient Expresszre Calais-ben kellett átszállni.

Amint letelepedett az étkezőkocsiban, keserűen mélézott rajta, mennyire tönkrementek az idegei, és nyilvánvalóan leáldozott a detektív munkának.

De a vonat tompa zakatolása és a kitűnő étel jókedvre derítette.

Folkestone-ban egy hagyományos jazzband fogadta az utasokat. Egy matróna, akit berántottak táncolni, vígan járta a zene ütemére. Ó, istenem, gondolta Agatha, Közép-Anglia megmutatja magát.

Nem sokkal később arról informálták az utasokat, hogy a francia vasutassztrájk miatt buszokkal viszik őket át a Csatorna-alagúton, és Arrasig mennek, ami félúton van Calais és Párizs között. A busz a kényelmetlenebb típus volt, ahol négyen ültek egymással szemben egy asztalka körül, és alig volt hely a

lábuknak.

Mire megérkeztek Arrasba, Agatha elcsigázottan és morcosan kászálódott le a járműről, de egy nagyon kedves francia utaskísérő elvezette a lakosztályához az Orient Expresszen. Agatha beérte a késői, este tíz órai vacsorával, addig hozzálátott kipakolni a holmijait, beleértve egy fekete selyemruhát, mert az elegáns öltözék az étkezésnél elvárás volt. A gyönyörű vonaton minden fényes fából készült, intarziaberakásokkal. A tágas mosdó a folyosó végén volt, a végéhez régimódi öblítőberendezés tartozott.

Az étkezőben este Agatha már bánta, hogy nem korábbi vacsorára jelentkezett, mert a piás sznobok nagy létszámban képviseltették magukat, öblös hangon lármáztak, és megpróbálták túllicitálni egymást a fellengzősségben. De ilyen kitűnő fogásokat – jöllehet, Agatha nem a legkifinomultabb ízléssel bírt –, még életében nem evett. Hosszú idő után először végre kezdett kiengedni, ám a megkönnyebbülés nyomában máris ott volt a büntudat, hogy csúnyán viselkedett segítőkész barátaival, és nem köszönte meg kellőképp Charlesnak a kedvességét.

A lakosztályában egy halom ingyenes képeslapot is talált, azzal a tájékoztatóval, hogy átadhatók az utaskísérőnek postázás végett. Mielőtt lefeküdt, Agatha írt Charlesnak, Mrs. Bloxbynak és a munkatársainak, megköszönte nekik a gondoskodó figyelmüket, és megírta, hogy hiányoznak.

Reggel felhúzta a sötétítőt. A svájci Alpok és a Genfi-tó napfényben fürdőző látványa tárult elé. Agatha szívét

megmelengette a panoráma, s ezzel együtt a remény is feltámadt benne. Talán Velencében találkozik majd egy jóképű férfival. Leült, hogy élvezze az utazás hátralévő részét.

Velencében egy utaskísérő lesegítette őket a vonatról, majd hosszasan várakoztak, míg az összes csomagot és utast elindították a különféle hotelekbe, ahol megszálltak. Meleg, késő szeptemberi nap volt. Hamarosan egy hajóra kísérték Agathát, amely a Grand Canal Hotelbe szállította, és Velence teljes, pompázatos dicsőségében tárult fel a szeme előtt.

A hajó régi paloták mellett úszott el, gondolákat és paparazzókkal tömött csónakokat hagytak maguk mögött, akik George Clooney és Amal Alamuddin esküvője miatt árasztották el a várost. A hotel kikötőjénél megálltak. Charles a csatornára néző balkonos szobát foglalta le számára, hogy Agatha tudjon hol dohányozni, de az ablakot csupán egy-két arasznyira lehetett kinyitni.

Úgy hallotta, hogy a Piazza San Marco közel esik a hotelhez, így miután kicsomagolt és könnyű nyári ruhát öltött, a hotel hátsó részén át kiment, bejárt számos utcácskát, átkelt egy gyaloghídon, keresztülment egy bevásárlónegyeden, és megérkezett a térre. A Florian kávéházban talált egy szabad asztalt a napon, rendelt egy gin-tonikot, és úgy érezte, újjászületett. Bánkódott, hogy Charles nem jött vele. Egyszer már jártak egy közös nyaraláson. De most csak négy napot lesz Velencében – Charles nagyvonalúságának is megvoltak a határai –, és utána ismét vonatra száll. A zenekar egy régimódi örökzöldet játszott, a *La Palomát*, a turisták jöttek-mentek, és Agatha úgy érezte, végre kiengednek megfeszült izmai.

Lassan visszasétált a hotelbe, hirtelen kimerültség vett rajta erőt, felment a szobájába, bebújt az ágyba, és azonnal átadta magát a gyógyító alvásnak.

Charles megpróbált visszavonulni a dolgozószobájába, hogy olvasson egy jó kis krimi, de megzavarta Gustav, aki az ajándék motor felett érzett túláradó hálája okán úgy döntött, végez egy kis pluszmunkát, vagyis letakarítja a könyvszekrényt és leporolja a könyveket.

– Ó, hagyd már abba! – mérgelődött Charles. – Szeretnék egy kis nyugalmat. Robogj el valahová azzal a nyavalyás motorral.

Gustav morcosan visszapakolta a könyveket a polcokra, és közben egy apró, fényes, fekete kis holmi pottyant a padlóra.

– Ez a magáé, uram? – nyújtotta oda Charlesnak.

Charles döbbenten meredt a tárgyra.

– Ez egy felvevő? Ki tette oda?

– Fogalmam sincs – vont a vállát Gustav.

– De ki juthatott be a házba?

– Én nem engedtem be senkit. Vagyis, csak az ünnepségen.

Egy idős hölgy akart vécére menni.

Charles megdermedt, majd utasította Gustavot, hogy hívja a rendőrséget, ő maga pedig azonnal indult a Gatwick reptérre.

Nyarálása utolsó napján Agathát már egészen elhagyta az erő, legyőzte a „turistafáradtság” ahogy ő nevezte. Szorgalmasan végiglátogatta az összes nevezetességet a csatornák mentén. Még korábban felfedezett egy nyitott bárt, amely a Canal Grandéra nézett, és lehetett dohányozni. Egyetlen vendég volt

csak rajta kívül, egy panamakalapos férfi, a korlátnál ült. Megfordult, és mosolyogva odabiccentett Agathának. Ő a szokásos vészkeszültségben megmerevedett egy pillanatra, hátha valami véletlen folytán Anthony követte őt ide is, de azután elengedte magát, és visszamosolygott. A férfi gondosan nyírt fehér szakállat viselt, szeme kéken csillogott. Csíkos inge fölött fehér vászonöltöny és selyem nyakkendő. Közepes termetű, távolról sem Anthony vaskos alkata.

Alattuk hullámozott a víz, egy késői gondola úszott tova négy utassal. Az erős áramlás miatt a hajók gyorsan lecsorogtak a csatornán, de visszafelé kemény munkával kellett evezni. Agatha arra számított, érezni fogja a víz illatát, de csak a panamakalapos férfi szivarjának aromája – épp akkor gyújtott rá – csapta meg az orrát. A férfi odalépett a víz fölé nyúló korláthoz.

– Nem hiszek a szememnek! – kiáltotta. – Odanézzen!

Agatha mellé lépett.

– Mi az? Hol?

– Lehet, hogy csak a szemem tréfált meg – mondta a férfi bánatosan. – Esküszöm, láttam egy embert a vízben.

Agatha vállat vont, majd visszaült a helyére, és kiitta a brandyjét. Valami furcsa letargia áradt szét benne, és úgy döntött, ideje nyugovóra térni. Ám ekkor azt vette észre, hogy meg sem tud mozdulni. Kiáltani akart, de nem jött ki hang a torkán.

A panamakalapos férfi odalépett, és leült mellé.

– Csodálatos, hogy mire képes a plasztikai sebészet, a kontaktlencse és a szigorú diéta, igaz? – vigyorodott el.

Agathának egyetlen része működött még, az agya. Mi történt a híres megérzéseivel? Anthony Tweedy ül mellette, és meg fogja ölni.

– Drogot tettem az italába – közölte a férfi. – Mindjárt lebénuul tőle. Szeretném látni, ahogy kínlódik, mielőtt túladagolt heroint fecskendezek magába, minden lében kanál boszorka. Igen. Felkerestem régebben Jill Daventet. Olyan jólesett vele beszélgetni. El akartam valakinek mondani a titkom. De az a kígyó meg akart zsarolni. Engem! Micsoda élvezet volt elkapni a nyakát, köré tekerni azt a sálat, és addig szorítani, míg ki nem fogy belőle a szusz.

Maga zavart engem, habár az volt az érzésem, a legendák a nyomozói képességéről erősen túlzóak. Tudtam, hogy kicsoda Tremund, mert mielőtt végeztem Jill-lel, ellenőriztem, ki járt nála. A csatornahídnál találkoztam vele, azzal az ürüggyel, hogy van valami piszkos információm Jillről. Aztán viszlát, Tremund! És viszlát, Bannister, Herythe és Dell. Nem unja? Mindjárt befejezem. Mi az? – nézett fel Tweedy.

– Hozhatok még italt? – állt meg fölöttük a pincér.

Agatha próbált valahogy jelezni neki, de még a szemgolyói is megbénultak.

– Nem, köszönjük. – Anthony Agatha kezére tette a sajátját.

A pincér otthagya őket, és jelentette a kollégáinak, hogy a szép angol nőnek összejött egy románc. Agatha annak köszönhette a szép jelzöt, hogy gálánsan mérte a borraivalót.

Anthony elnyomott egy ásítást.

– Fáradt vagyok. Vessünk véget a dolognak, mielőtt elhúzom a csíkot Dél-Amerikába, és elfelejtem, hogy maga egyáltalán

létezett valaha. – Magához húzta Agatha ernyedt karját. – Szép, csupasz karocská. Megkönnyíti a dolgom.

Ebben a pillanatban Charles, aki a bár bejáratánál állt, felkapott egy pezsgősüveget az italoskocsiról, és a krikett terén szerzett legjobb tudása szerint, rendkívül pontosan célozva elhajította. Az üveg egyenesen fejbe találta Anthonyt, aki úgy dőlt a földre, mint egy zsák.

A döbbsent személyzet odarohant.

– Mentőket! – kiáltotta Charles. – Rendőrséget!

Majd a karjába fogta Agathát.

– Mit csinált veled? Nem tudsz beszélni? Anthony volt az elváltoztatott külsővel?

Kétségbeesve várt, míg felberregett a stégnél egy rendőrségi motorcsónak, amelyet szorosán követett egy mentőhajó. Charles ragaszkodott hozzá, hogy bemenjen Agathával a kórházba, mondván, ott is tud vallomást tenni, de biztos volt benne, hogy a férfi, akit leütött, az Interpol által is keresett Anthony Tweedy.

Megkönnyebbülve értesült a kórházban, hogy Agatha szívverése stabil. Az orvosok nem tudtak nyilatkozni, milyen droggal mérgezték meg, amíg nem végezték el a laborvizsgálatokat. Charles döbbsenten hallotta a rendőröktől, hogy nem kaptak előzetes bejelentést arról, hogy Agatha veszélyben van. Mielőtt kirohant a reptérre, megbízta Gustavot, hogy telefonáljon a rendőrségre.

Anthony Tweedy súlyos agyrázkódást szenvedett, de túlélte. Hamis útlevelel utazott, de a valódit is megtalálták a csomagjai

között, ezzel együtt a rendőrség még várta a DNS-vizsgálat eredményét, hogy abszolút bizonyosságot szerezzenek a kilétéről.

Anthony visszanyerte az eszméletét, de továbbra is öntudatlannak tette magát. Megvárta, míg egy nővér odalép hozzá egy szivaccsal, hogy lefürdesse, és a rendőr eloldja a láncot, amivel az ágyhoz rögzítették. Félig nyitott szemmel látta, hogy az őr visszatér a posztjára az ajtó elé. Ekkor mellé állt a szerencse. Egy másik nővér dugta be a fejét az ajtón, és elkiáltotta magát, hogy George Clooney és a felesége hajóznak a Canal Grandén egy gondolában.

A nővér letette a szivacsot, és kiszaladt. Anthony feltornászta magát. A fal mellett egy gyógyszereskocsi állt. Nagy erőfeszítéssel kimászott az ágyból. A kiskocsin talált egy fecskendő és néhány üveg morfiumot. Beinjekciózott magának egy hatalmas adagot, és hamarosan a földre omlott. Mielőtt meghalt, még visszhangzott a fülében, ahogy a tömeg ujjongva üdvözli a gondolázó színészt és újdonsült feleségét.

Agathát az elkövetkező néhány napban szünet nélkül faggatta Wilkes és Bill Wong, akik repülőn érkeztek Velencébe, valamint a kemény arcú interpolosok és az olasz nyomozók – újra és újra végig kellett mondania az eseményeket, mígnem úgy érezte, sikítani tudna. A drognak, ami lebénította, olyan hosszú és bonyolult neve volt, hogy képtelen volt megjegyezni. Megkönnyebbüléssel értesült Tweedy halálhíréről. Sejtette, hogyha az az ember életben marad, soha nem szabadulhatott volna a félelemtől, mert abban biztos volt, hogy Tweedy

megtalálta volna a szökés útját.

Amikor végül kiengedték a kórházból, egy meghökkentően üres Velence fogadta, ami egészen más volt ahhoz képest, mikor legutóbb látta a Canal Grandét. George Clooney elutazott, és magával vitte a világsajtót meg a turistákat, akik miatta érkeztek.

Charles javasolta, hogy töltsenek el még egy éjszakát a hotelben. Boldogan költözött be Agatha szobájába, ami kétágyas volt, mivel úgy érezte, épp elég pénzt költött már a barátnőjére. Agatha a biztosítása segítségével lemondta a vonatutat visszafelé, és helyette foglalt két repülőjegyet.

Az utolsó este, míg a bárban ültek, Charles Agatha kisimult arcára pillantott, és most az egyszer egy pennyt sem bánt, amit rá áldozott. Visszakapta az ő régi-jó barátját. Később megfordult a fejében, hogy bebújjik mellé az ágyba, de ellenállt a kísértésnek. Attól tartott, hogy Agatha hálából engedne neki, és Charles ezt nem akarta. Bár maga is elcsodálkozott saját magán, vajon hirtelen mitől lett ilyen belátó. Agatha megkérdezte tőle, miért nem értesítette a rendőrséget, amikor kiment a reptérre. Charles elmondta, hogy Gustavot bízta meg a telefonálással.

– Ki kellene rúgnod – morgott Agatha. – Nyilvánvaló, hogy nem telefonált, és hagyta volna, hogy megöljenek.

Otthon, Carselyben Agatha úgy érezte, megfiatalodott, és hogy nincs, ami ismét fel tudná izgatni. A vasárnapi istentisztelet

után Mrs. Bloxby nézett be hozzá, hogy lássa, hogy van, és kifaggassa a kalandjairól. Agatha kötelességtudóan elmesélt mindent, amit átélt, de mivel a rendőrségnek annyiszor kellett elismételnie, már úgy érezte, kívülről hallja a saját hangját.

– Még mindig szeretném elkapni Gwen Simple-t valamiért – jegyezte meg Agatha.

– Ó, nem is mondtam – nézett rá Mrs. Bloxby bizonytalanul –, lemaradt az esküvőről.

– Miféle esküvőről?

– Mrs. Simple és Mark Dretter összeházasodtak a templomban. Dubaiba mentek nászútra.

– Szóval a pasas csak azért szédített, hogy jelentéseket tegyen annak a sunyi szajhának!

– Mrs. Raisin!

– Erről ennyit – jelentette ki Agatha duzzogva.

Miután a lelkészné elbúcsúzott, Agatha csak ült és tépelődött. Nem elég, hogy Gwen büntetlenül megúszta, de kihalászott magának egy főnyeremény férjet. Biztos, hogy van valami titkolnivalója. De talán Jenny Harcourt íróasztala Sunnydale-ben rejteget valami mást is.

A féltékenységtől hajtva Agatha elindult Sunnydale-be, ahol ismét Jenny unokatestvéreként mutatkozott be.

– Mrs. Harcourt ebédel – felelte a nővér. – Meg tudja várni?

– Lehetséges, hogy a szobájában várjam meg?

– Természetesen.

– Köszönöm, tudom, merre van – biccentett Agatha.

Új, lapos talpú cipőjében könnyedén szaladt fel a lépcsőn.

Arról nem tett fogadalmat istennek, hogy nem hord többé magas sarkút, azt viszont megígérte, hogy leszokik a dohányzásról, és ez utóbbit eddig babonásan megtartotta.

A szobában az íróasztalhoz lépve kihúzta a titkos fiókot. A kacathalomban a rúztól az olcsó bizsuig minden előfordult. Már majdnem feladta, amikor észrevett a fiók aljához tapadva egy négyszögletű borítékot. Kinyitotta, és egy CD-t talált benne. Épp becsúsztatta a táskájába, amikor megjelent Jenny és az őt kísérő nővér.

– Jaj, hát itt vagy megint, drágám! – örvendezett Jenny.

– Hoztam magának valamit – mondta Agatha, és átnyújtott egy doboz bombont.

– Milyen kedves! Jenny imádja a csokoládét. Ráadásul belga, hm!

Jenny mohón Agatha táskájára szegezte a szemét. Agatha gyorsan becipzárázta. Mielőbb távozni akart.

– Sajnálom, Jenny, de rohannom kell. Nem tudtam, hogy ebédelni fog, és van egy találkozóom.

– Nem baj, drágám. Most jön a tévében a *Te alkudj gyorsabban!* Csak szaladj.

A kocsiban Agathát rettentő sóvárgás fogta el egy cigaretta után.

– Bocsáss meg, istenem – motyogta. És mielőtt beindította volna a motort, előhalászta szoknyája zsebéből a cigarettásdobozt, amit elgyengülése esetére hordott magával. Visszanézett az épületre. Ahol Jenny szobáját sejtette, nyitva volt az ablak, és kék füst szállt kifelé egy vékony csíkban.

Otthon Agatha betette a CD-t a lejátszóba, és az izgatottságtól egészen közel hajolt a hangszóróhoz. Jill terápiás üléseinek a felvétele volt. Victoria bevallotta, hogy megfojtotta a kutyát, Doris a válláról panaszkodott, Anthony Tweedy pedig hosszan siránkozik, mennyire gyűlölte a „bátyját”, és bevallja a félelmét, hogy esetleg kiderülhet, a tűz nem baleset volt. Agatha csak fél füllel hallgatta a következő néhány ülést, de amikor Gwen Simple hangja csendült fel, megdermedt. Csalódottan hallotta, hogy Gwen a fiáról panaszkodik, hogy tudott ilyen szörnyűséget elkövetni úgy, hogy ő még csak nem is tudott róla. Semmi terhelő bizonyíték.

Még csak a rendőrségnek sem adhatom át – mondta Agatha a cicáinak. – Nem teregethetem ki ezeknek a szerencsétlen embereknek a szomorú kis titkait.

Bár még kitartott az öröknek tűnő indián nyár, Doris Simpson már odakészítette a fahasábokat a nappali kandallójához. Agatha begyújtott, megvárta, míg fellobban a tűz, és behajította a lángok közé a CD-t.

Este betett egy adag fagyasztott pásztorpitét a mikrohullámú sütőbe. Amikor elkészült, csipegetett belőle egy keveset, a maradékot pedig a hamvadó tűzre dobta.

Ismét megrohanta a sóvárgás a nikotin után, elszaladt hát a kocsmába. Nyirkos szél járt a házak között, a sötét égbolton tömött fekete felhők gyülekeztek. A távolból mennydörgések moraja zengett föl, mintha óriások tologatnának bútorokat az égben.

Agatha besietett a kocsmába, vett egy csomag cigarettát, egy

pohár bort és egy sonkás szendvicset, majd kísértelt a kerthelyiségbe. Míg kiért, üdvözlés gyanánt csak kelletlen fejbiccentéseket kapott. A helybéliek kezdték úgy gondolni, Agatha veszélyes jelenléte a faluban hatással van az ingatlanárakra.

Megette a szendvicset, kibontotta a cigarettát, rágyújtott egyre, és hálásan szívta le a füstöt. Ekkor egy hatalmas, többágú villám csapott le a kocsmakertben, épphogy elkerülve Agathát.

Eldobta a cigarettát, felpattant, majd a szakadó esőben hazáig futott.

– Nem véletlen – motyogta dühösen, miközben átöltözött száraz ruhába.

Ugyanekkor a lelkészéknél csengettek.

– Ha megint az a Raisin, mondd meg neki, hogy kopjon le! – kiáltotta Alf Bloxby.

Mrs. Bloxby ajtót nyitott. Egy magas férfi állt a küszöbön, arcát egy hatalmas esernyő árnyékolta be.

– Új vagyok itt a faluban – mondta. – Gerald Devere.

– Jöjjön, ne álljon kint az esőben – invitálta be a lelkészné. – Isten hozta Carselyben. Tegye le oda a kabátját, az esernyőt meg adja ide. Jöjjön, üljünk a tűz mellé. Micsoda este! Egy sherryt?

– Köszönöm.

Mrs. Bloxby egy tálcával tért vissza, rajta likőrösüveg és két pohár. Egy pillanatra megtorpant az ajtóban, és a látogatójukat tanulmányozta. Érdekes, mozgékony arca volt, vékony orra, szép, szürke szeme, szokatlanul fekete szemöldöke, amely

felfelé ívelt, sűrű fekete hajába pedig csak néhány ősz tincs vegyült. Sportos alkatnak látszott, jól szabott szürke öltönyt viselt.

Miután Mrs. Bloxby kitöltötte az italt, Gerald hátradőlt a fotelben, és elégedetten felsóhajtott.

– Nagyon kellemes itt.

– Melyik házat vásárolta meg? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– A szegény Mr. Dellét.

– Netán rokona?

– Nem, az unokahúgától vettem. Mindig Londonban éltem, és gondoltam, most belevetem magam a vidéki életbe. Nyugdíjba vonultam.

– Ahhoz túl fiatalnak látszik – jegyezte meg Mrs. Bloxby, úgy becsülve, a férfi az ötvenes éveiben járhat.

– A Scotland Yardnál voltam nyomozó. Örököltem egy kis vagyont, a bűnügyekbe pedig már belefáradtam. Lehet, hogy rossz helyet választottam a letelepedéshez?

– Ó, itt most minden csupa béke és nyugalom. – „Itt van valaki Mrs. Raisinnek”, gondolta a lelkészné. Geraldnak vonzó, mély hangja volt.

– Meséljen magáról – biztatta a férfi Mrs. Bloxbyt. – Gondolom, nagyon sok a tennivalója.

A lelkészné meglepetten pislogott. Agathát leszámítva soha senki nem szokott érdeklődni a hétköznapijai után.

– Csak a szokásos feladatok – legyintett.

A férfi elmosolyodott.

– Tudom én. Terapeuta, pótanya, ünnepek szervezője, viták elboronálója, egy csomó kimerítő munka, köszönet nélkül.

Üdvözölhetem a férjét?

– Épp a prédikációját írja. Mindjárt szólok neki.

Átment Alf dolgozószobájába, és elmondta, hogy látogatójuk érkezett.

– Megoldod nélkülem, drágám? – nézett rá a lelkész. – Szörnyen elfoglalt vagyok.

Visszafelé menet a nappaliba Mrs. Bloxby belepillantott a fürdőszobatükörbe. Őszes-barna haja kontyba fogva gubbasztott a feje tetején. Kiengedte, megfésülte, és csak ezután ment vissza a vendéghez.

Vagy egy órát beszélgettek, míg odakint lassan elvonult a vihar. Mrs. Bloxby újra fiatal lánynak érezte magát.

Miután Gerald elbúcsúzott, megszólalt a telefon. Agatha volt az.

– Úgy hallottam, van egy új beköltözőnk – puhatolózott.

„Ha elmondom neki – gondolta a lelkészné –, azonnal itt terem, a feje búbjáig kirittyentve.”

Legnagyobb megrökönyödésére azon kapta magát, hogy gondolkodás nélkül füllent egyet.

– Kíváncsi vagyok, ki lehet – bukott ki belőle, és fülig vörösödött, ahogy kimondta.

Másnap az irodában Agatha mindent megtudott a jövevényről Phil Marshalltól, de egyáltalán nem örült, hogy egy nyomozó költözött a faluba, még ha nyugdíjas is. Meggyőződése szerint ugyanis ő volt az egyetlen detektív, aki igazán számít.

– Valami még mindig nem hagy nyugodni – töprengett hangosan Agatha. – Szeretném tudni, ki öröklí a Tweedy-házat.

Ez egy őrült család, és jó lenne megnyugodni afelől, hogy nem toppan be hozzám valami rokonuk egy baltával. Patrick, utána tudnál nézni?

Aztán meg is feledkezett róla, mígnem valamivel később Patrick jött a hírrel:

– Nem igazán követed, mi zajlik a saját faludban. Egy idősebb negyedik unokatestvér az örökös, és már ott járt, hogy megnézzé a házat. Miss Delphinium Farringtonnak hívják.

– Ha ezek az eszelős Tweedyék képesek voltak mindent ráhagyni, logikusnak tűnik, hogy vele ugyanúgy nem stimmel valami. Azt gondolná az ember, egy bűntényből nem húzhat hasznot senki.

– Szerintem igen, ha az illető nem maga követte el – vélekedett Patrick. – Habár a biztosító nyilván vissza akarja kapni a pénzét.

– Tudod – merengett Agatha –, amikor arról álmodoztam, hogy beköltözöm egy cotswoldsi faluba, kedves, pirosposzsgás lakókat képzeltem el, akik generációk óta itt élnek, nem egy csomó gyilkos szándékú jövevényt.

– A régi családoknak már mind felvásárolták a házaikat – jegyezte meg Phil.

– Talán nem kellett volna eladniuk – dohogott a főnöke mogorván.

Agatha úgy döntött, a következő hétvégét teljes egészében munka nélkül tölti. Kíváncsi volt, merre járhat Charles, de

egyelőre nem hívta fel. Az is érdekelte, vajon kirúgta-e Gustavot.

Gustav volt azonban a fő ok, amiért Charles nem kereste Agathát. A problémát az jelentette, hogy manapság már senki nem tartott személyzetet, és Gustav nagy segítséget jelentett. Az inas megesküdött, hogy felhívta a rendőrséget, amikor Charles megkérte rá, és még le is jegyezte a rendőr nevét, akivel beszélt. Végül aztán Charles rákérdezett Bill Wongnál, és megnyugodva hallotta, hogy Gustav csakugyan telefonált, de a 999 helyett a mircesteri kapitányságot hívta, és az új ügyeletes, aki fogadta a hívást, nem értette jól Gustav svájci akcentusát. Valami kelet-európai dadogásnak vélte egy bizonyos magnóról, és nem jelentette az ügyet.

Miután Agathát nem találta otthon, Charles úgy döntött, meglátogatja Mrs. Bloxbyt.

A parókia kertjében lelt rá Agathára, a lelkésznére és egy magas férfira, aki Gerald Devere-ként mutatkozott be. Agatha teljes harci díszben pompázott, és súlyos francia parfüm lengte körül. Ó, istenem, gondolta Charles. Mániasorozat, 102. fejezet.

Aztán kutató tekintete megállapodott a lelkésznén. Még soha nem látta kiengedett hajjal, és az ajkán... rózsaszín rúzs! Nem létezik!

– Agatha – szólalt meg Charles élesen. – Sajnálom, hogy megzavarom a partit, de személyesen kell beszélnem veled.

– Itt barátok között vagyunk – villantott az egy kacér pillantást festéktől súlyos pillái alól Geraldra.

– Magántermészetű és sürgős – makacskodott Charles.

Agatha bosszúsan engedett, és vele tartott.

– Menjünk a kocsmába – sürgette Charles. – Kell egy erős ital.
– Remélem, nálad van a pénztárcád – jegyezte meg Agatha savanyúan.

Amikor leültek az egyik asztalhoz, Charles így szólt:

– El a kezekkel Geraldról, Aggie.
– Mi az ördögről be...
– Mrs. Bloxby belezúgott.
– Hogy mi? Ugyan már! Ő egy szent.
– Ő is emberi lény, és sivár az élete. Úgysem fog lépni semmit, Aggie, hagyj meg neki egy kicsike álmot, és ne taposd szét a túsarkaiddal.

Agatha már nyitotta a száját egy kemény visszavágásra, de aztán becsukta. Eszébe jutott az a rózsaszín ajakrúzs, a szépen kifésült, vállra omló haj. Ráadásul Mrs. Bloxby egy csinos zöld ruhát viselt, amit azelőtt sosem látott rajta.

Csak hát Gerald annyira... szóval... férjnek való volt. És Mrs. Bloxby már férjnél volt. Ennélfogva ha Agatha elcsavarná Gerald fejét, bizonyosan megmentené a barátnőjét egy katasztrófától, sok fájdalomtól és egy tönkrement házasságtól.

Charles az Agatha arcán váltakozó érzelmeket figyelte.

– A barátodnak tartasz, igaz, Aggie?
– Természetesen – hagyta rá amaz. – Megmentetted az életemet.

– Nem a háládat akarom – csattant fel Charles. – Csak nem szeretném, ha bármi olyasmit tennél, ami romba dönti a barátságunkat. És Mrs. Bloxbyval versengeni nem helyénvaló.

– Jól van, jól van – emelte fel a kezét Agatha. – Ha te mondod.

Este volt, mire Charles hazament. „Reggel istentisztelet – gondolta Agatha vidáman. – Gerald biztosan ott lesz.”

Amikor Agatha elindult a templomba, már valódi ősztől volt odakint. Most a szokásosnál visszafogottabban öltözött és sminkelt, arra az esetre, ha Charles netán fejébe venné, hogy ellenőrzi, betartja-e az utasítást. A szertartás alatt Agatha végig istennel vitatkozott – akiben csak nehéz időkben hitt –, a dohányzásról, ami szerinte csak egy aprócska bűn. Mrs. Bloxby nem látta, de Gerald magas alakját könnyen észrevette.

A ceremónia után Agatha megállt a templom előtt, és várta, hogy a férfi kijöjjön. Hamarosan meg is jelent, oldalán egy új Mrs. Bloxbyval. A lelkésznő haja fényes barnára volt festve, a fején egy diadém tündökölt. Mindehhez egy ragyogó, hófehér műszőrme bundát viselt. Szelíd arcát decensen kifestette.

Amikor Agatha odalépett hozzájuk, Gerald Mrs. Bloxbyhoz fordult:

– Viszontlátásra, Margaret –, majd biccentett Agathának, és elsietett.

Más egyháztagok is odajöttek a lelkésznőhöz, hogy beszélgessenek vele, úgyhogy Agatha elporzott, és közben hevesen járt az agya. Valóban szívességet tenne a barátnőjének, ha elcsábítaná Geraldot.

Eszébe jutott, hogy Doris sütött neki citromtortát, amit a fagyasztóban tárolt. Átviszi Geraldnak a faluba való megérkezése alkalmából. Otthon kivette a fagyasztóból, a cukormáz olyan kemény volt rajta, mint a beton. Betette a mikróba, de elfelejtette átkapcsolni az olvasztás funkcióra. Mire

kivette, a fél torta szétfolyt a tányéron. Eltökélten, hogy ez a balszerencse nem fogja megállítani, a meleg, olvadt masszát betekerte jó szorosan egy fóliába, betette egy szatyorba, és elindult Gerald villájához.

Amikor a férfi ajtót nyitott, meglepetten pillantott rá.

– Mrs. Raisin?

– Mondtam már, hogy szólítson csak Agathának – bájolgott Agatha, reményei szerint káprázatos mosolyt villantva. – Hoztam egy kis tortát.

– Édes istenem. Hogy micsoda vendégszerető hölgyek maguk! Rengeteg sütemény gyűlt össze nálam. Nem akarja megtartani?

– Nem, fogadja csak el, kérem.

– Bocsásson meg, csak... épp egy nagyon fontos telefonbeszélgetésben vagyok. Talán majd máskor, ha kegyednek is jó. – Azzal kivette a zacskót Agatha kezéből, bement, és becsapta maga után az ajtót.

„Ördög és pokol! – pufogott magában Agatha. – Nem hiszem, hogy tényleg telefonált. És ha Mrs. Bloxby van épp nála?”

Már kicsit odébb járt a háztól, amikor legyőzte a mardosó kíváncsiság. Csendesen visszaosont, azt remélve, be tud majd kukucskálni az erkélyajtón, ami hátul a kertre nézett.

Megkerülte a házat, de semmit nem látott az ablakon át, csak a saját tükörképét. Odanyomta az arcát az üveghez, és leárnyékolta a két kezével.

– Mi a fészkes fenét művel itt? – reccsent rá egy kemény hang a háta mögül. Agatha rémülten ugrott egyet, megfordult, és Geraldal találta szembe magát. – A fészkerben voltam, és akkor

láttam, hogy itt kukkol.

– Épp elmenőben voltam, és észrevettem, hogy egy idegen ólálkodik a háza körül. Arra gondoltam, jobb, ha utánaézek – makogta Agatha kétségbeesve.

– Mint láthatja, nincs semmi baj. Viszontlátásra. – Gerald sarkon fordult, és visszamasírozott a fészkerbe.

Agatha megszégyenülten elkullogott. Miért is nem maradt a munkánál hétvégére... Most itt áll előtte egy hosszú nap, amit végigtépelődhet, milyen ostoba volt.

Amikor hazaért, csöngött a telefonja. Rohant, hogy felvegye, de csak Mrs. Bloxby volt az.

– Van ideje átugrani? – kérdezte. – Szeretnék megbeszélni magával valamit.

– Persze – felelte Agatha rosszkedvűen. – Mindjárt ott vagyok.

„Mi van, ha Gerald beszámolt neki a leselkedésről? – szeppent meg Agatha. – És mit csináljak, ha bevallja, hogy szerelmes belé?”

A parókián Mrs. Bloxby a szalonba terelgette a barátnőjét. Agatha túl feszült volt, hogy elfogadjon bármilyen frissítőt.

– Miről van szó? – sürgette a barátnőjét.

– A közösségi földekről.

– A kiskertekről a falu határában? – nézett rá zavartan Agatha.

– Igen. Az a probléma, hogy a terület egy cég birtokában volt, amelyik megszűnt, és most Lord Bellington tulajdonába került. El akarja adni egy ingatlanfejlesztőnek, és társasházakat építenének rá.

– Ha megvan erre a joga, nem látom, mit tehetne ez ellen bárki is – tárta szét a kezét Agatha.

– Én arra gondoltam, hátha maga tudna egy kis publicitást szerezni az ügynek, és tiltakozást indítani – mondta Mrs. Bloxby.

Agatha félig lehunyta a szemét, ahogy a borzalmas emlék előkúszott az agyában: majdnem élve eltemették abban a földben.

Hirtelen felpattant.

– Sajnálom, de őszintén szólva előbb fognak fázni a pokolban, mint hogy én még egyszer tegyek valamit azoknak a kerteknek az ügyében.

Mrs. Bloxby ijedten pislogott, ahogy a barátnője elviharzott tőle.

Agatha Raisin nem is tudta, mekkorát tévedett, és hogy azok a kiskertek hamarosan újabb gyilkossághoz vezetnek majd.